

ПРОСТИ ІСТОРІЙ...

ЧАСТИНА ПЕРША

Історії, які не повинні забутися
Історії, які створювали ми
Історії перемоги

Книга присвячена шестимісячному ювілею
проекту «Файні новини»
Укладач: Микола ШВАБ

Шановні читачі!

Ви тримаєте у руках унікальну книгу. Такої збірки ще ніхто не писав, ніхто не друкував. Ці історії були створені у соцмережах. І за інших часів вони б швидко загубилися там, як загубилася б і пам'ять про них.

Але такого не повинно бути! Ми мусимо пам'ятати, ким та чим ми пишалися й тішилися, як жили в умовах російської окупації України. Такого зібрання історій, крім даної книги та сайту «Файні новини» (<http://finenews.info/>), ви більше ніде не прочитаєте.

Я хочу зберегти пам'ять. Пам'ять, про нашу віру у перемогу. Пам'ять про наших героїв, враженнями про яких ділились у Фейсбуці та інших соцмережах мої співвітчизники. Бо ми повинні пишатися цими особистостями, пишатися своєю Батьківщиною. І ці історії ще раз доведуть: ми дійсно живемо у файній країні. Я мрію, щоб наші діти навчалися патріотизму у школі на прикладі таких історій. Я навмисне не перекладав ці твори однією мовою й не правив їх – аби вони зберегли свою живість і свіжість, аби у майбутньому, розкривши цю книгу, читач знову відчув і пережив важкий, тривожний, але сповнений надій душевний стан цього часу – часу боротьби з рашистськими окупантами.

На жаль, не всі історії я зміг зібрати, але і це зібрання нашу велику волю українців до перемоги.

Правда, не все у моїх силах – я ніколи не вважав себе митцем-літератором. Але навіть, якщо всі скажуть, що ця книжка виглядатиме вбого й недолого, що вона нікому не потрібна й ніхто до неї не загляне – все одно я писатиму її продовження. Для себе. Для наступних поколінь. Для Батьківщини.

А на річницю сайту «Файні новини» обов'язково буде продовження цих історій.

Мирного вам неба та міцного здоров'я!
Від широго серця,

Микола Шваб

Для нотаток та побажань:
Фейсбук: <https://www.facebook.com/finemykolashvab>
Листи: finenews.shvab@gmail.com

ЗМІСТ

АДА РОГОВЦЕВА ЗІБРАЛА 52 ТИС. ГРН НА ДОПОМОГУ ПОРАНЕНИМ БІЙЦЯМ З ЗОНИ АТО	4
ДЯДЯ, А ПОЧЕМУ ВОЙНА?.....	4
АРБУЗЫ НЕ БЕРИ.....	4
ПОЯВЛЕНИЕ В СУПЕРМАРКЕТЕ БОЙЦА ИЗ ЗОНЫ АТО ВЫЗВАЛО БУРНУЮ РЕАКЦИЮ ЛЮДЕЙ.....	4
УЖГОРОДСЬКІ ШВАЧКИ БЕЗКОШТОВНО ШІЮТЬ ОДЯГ ДЛЯ БІЙЦІВ У ЗОНІ АТО	5
ЧЕМПІОНКА ЄВРОПИ ТА АФРИКИ З ПАУЕРЛІФТИНГУ СЕРЕД СПОРТСМЕНІВ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ ТЕТЯНА ФРОЛОВА ПЕРЕДАЛА ДВІ ЗОЛОТИ НАГОРОДИ НА БЛАГОДІЙНИЙ АУКЦІОН НА ПІДТРИМКУ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІї.....	5
4550 ГРН. (ЭТО 2 БРОНЕЖИЛЕТКИ)	5
1300 ГРН, ЗАМІСТЬ ПЛАНШЕТА ГРОШІ НА АТО.....	5
22 ОХОЧИХ ЗГОЛОСИЛОСЯ КУПИТИ ПЛАНШЕТ 10-РІЧНОМУ ЛЬВІВ'ЯНИНУ, ЯКИЙ ВІДДАВ УСІ ГРОШІ НА ПОТРЕБИ АРМІї.....	6
LIFENEWS ПРОСПОНСОРУВАЛИ УКРАЇНСЬКИЙ БАТАЛЬЙОН "ДОНБАС" 5000 ДОЛАРІВ.....	6
МАРІУПОЛЬ ГОТОУЄТЬСЯ ДО ОБОРОНИ: ЛЮДИ МІТИНГУЮТЬ І КОПАЮТЬ ТРАНШЕЇ	6
В ЯЛТІ УЧНІ УКРАЇНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ У ВІШІВАНКАХ ПРОГНОРУВАЛИ ГІМН РОСІЇ	7
УКРАЇНСЬКІ ШКОЛЯРІ ЗЕКОНОМИЛИ НА БУКЕТАХ, АБІ ДОПОМОГТИ АРМІї.....	7
ВАЖКОПОРАНЕНИЙ ГВАРДІЄЦЬ У ЛІКАРНІ ВПЕРШЕ ПОБАЧИВ СИНА І ОДРУЖИВСЯ ІЗ КОХАНОЮ	7
ВОЛОНТЕРИ ПРОСЯТЬ УКРАЇНЦІВ ДОПОМАГАТИ ПОРАНЕНИМ БІЙЦЯМ: "НАВІТЬ ЯКЩО НЕМАЄ НІ КОПІЙКИ, ПРОСТО ПІДІТЬ І СКАЖІТЬ" СПАСИБИ "	7
ДВА МИРА!!!	8
НИКОЛИ НЕ ЗДАВАЙТЕСЯ. ЧУЛИ НИКОЛИ!	8
ДОБРОТА ВРЯТУЄ СВІТ.....	8
ОСЬ ТАК ЗУСТРІЧАЮТЬ РОСІЯН В ЄВРОПІ	9
БАЧИТИ ЗОРІ В КАЛЮЖІ.....	9
ТЕРМІНОВА ПСИХОЛОГІЧНА ДОПОМОГА СОЛДАТАМ АТО, ДОБРОВОЛЬЦЯМ, ПОЛОНЕНИМ, ПОРАНЕНИМ	9
ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ, ХТО ВІН?	10
ТАКОГО ЩЕ ІЗЮМ НЕ БАЧИВ!	11
ВІЗИТ В КИЇВ	11
ЧЕМНА ГЕРМАН, УЛЬЯНЧЕНКО, ТА ЖЕНЩИНА ВСЯ В ШАНЕЛЬЛУИВИТТОН И БРИЛЛІАНТАХ. НЕБО ТА ЗЕМЛЯ	11
СЬОГОДНІ, О 13 ГОДІНІ ІЗ С. ЯСНОГОРОДКА (МАКАРІВСЬКИЙ Р-Н КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ) В ЗОНУ АТО ВИХАЛИ ЧОТИРИ ОДИНИЦІ ТЕХНІКИ	12
ЯК РОЗПІЗНАТИ ТРОЛІВ В ІНТЕРНЕТІ ?	12
ДЕНЬ МІСТА ФАСТОВА.....	12
ФАЙНА ІСТОРІЯ ІЗ ЩАСЛИВИМ КІНЦЕМ	13
У СУМАХ СТАРТУЄ АКЦІЯ «БАБУСЯ, ЗІГРІЙ СОЛДАТА!».....	13
ДЛЯ ТИХ, КОМУ УСЕ ПОГАНО. 10 ПРИЧИН ДЛЯ ОПТИМІЗМУ	13
ЩО ПРО ТЕБЕ ДУМАЄ КАНДИДАТ КОЛІ КУПУЄ ТЕБЕ!!!! ПАМЯТАЙ!!!	13
"ГРОШЕЙ БУЛО МАЛО, І МИ ВИРІШИЛИ ЗРОБИТИ СВОЮ БРОНЮ", - ВОЛОНТЕРИ НАЛАГОДИЛИ ВИРОБНИЦТВО БРОНЕЖИЛЕТІВ ВИСОКОГО КЛАСУ ЗАХИСТУ. ВІДЕО.....	14
СТРАШНА ПОДОРОЖ БІЛОРУСА В БАНДЕРІВСЬКУ УКРАЇНУ	14
Я ГОВОРІТ НЕ ЗНАЮ КТО ТАМ СІДИТЬ, НО ЦЕ НЕ ЛЮДИ - ЄДИНІ КИБОРГИ!!!	14
РАЗОМ МИ СИЛА!!! МИ ПЕРЕМОЖЕМО!!!!!!	15
ДЛЯ ВАТНІКІВ	15
РЕАКЦІЯ НА ПОГАНУ НОВИНУ	15
НАМ ПОТРІБНО БУТИ ПСИХОЛОГІЧНО СИЛЬНИМИ. НАМ ПОТРІБНО БУТИ СТІЙКИ. НАМ ПОТРІБНО ВИЖИТИ!!!	15
ГОЛУБИ АРМІї	16
ОСНОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ВАТНІКА ТА ІНСТРУКТАЖ ЩОДО ПОВЕДІНКИ З НИМ	16
ДЫША ОДНИМ ВОЗДУХОМ, МЫ ЗАРАЗИЛИСЬ РАЗНЫМИ ВИРУСАМИ!	17
ГЕРОЇ !!! КОЖЕН МОЖЕ СТАТИ... ПОДІВІТЬСЯ НА НІХ!!!	17
ОСНОВНІ ЕМОЦІЙНІ БАР'ЄРИ, З ЯКИМ СТИКАЮТЬСЯ ЛЮДИ СХІДНИХ РЕГІОНІВ, ЩО ПЕРЕСИЛИЛИСЯ, ТА АЛЬТЕРНАТИВНІ ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ	18
ЙОМУ 13 МИНАЛО... ДЯКУЮ.....	18
РОЗМОВА З РОДИЧАМИ.....	18
МОСКВА - ЦЕ Ж УКРАЇНА!!!!	19
ЯКІ В НАС МУДРІ БАБУСІ!!!!	19
ВІДОМА СПОРТСМЕНКА З МЕЛІТОПОЛЯ ШІЄ БІЛИЗНУ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ БІЙЦІВ	19
"ДЛЯ МЕНЕ НЕ СТОЯЛО ПИТАННЯ ЙТИ ЧИ НЕ ЙТИ НА ВІЙНУ. Я ЗНАВ, ЩО БУДУ ТУТ, А ДРУЖИНА ПОСТАВИЛА ПЕРЕД ФАКТОМ", - СІМЕЙНА ПАРА ПІШЛА НА ВІЙНУ ДОБРОВОЛЬЦЯМИ. ВІДЕО.....	19
ФАЙНА МАЛЕНЬКА ПАТРІОТКА	19
ДО СЛІЗ. ДІДУСЬ 85-РОКІВ ПРИНІС НАМ ТЕПЛІ РЕЧІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІї, - ВОЛОНТЕР РОМАН СИНІЦІН.....	20
"САМЫЙ СТРАШНЫЙ СОН ВОЛОНТЕРА - ЧТО ТЫ ПРОСЫПАЕШЬСЯ, А НА КАРТОЧКЕ ПО НУЛЯМ... А РЕБЯТА МЕРЗНУТ, А У РЕБЯТ НЕТ КАСОК...", - ВОЛОНТЕР ГАЛИНА НЕСТЕРЕНКО	20
ВИНАХОДИ ДЛЯ АРМІї!!!	20
КИБОРГИ В АЕРОПОРТУ ДОНЕЦКА, КАК И НЕБЕСНАЯ СОТНЯ, ЭТО НАСТОЯЩИЙ УКРАИНСКИЙ ЭПОС,.....	20
ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНОЕ ПРИКЛЮЧЕНИЕ ЖИТЕЛЬНИЦЫ ТЕРНОПОЛЯ В РУССКОМ ПОЕЗДЕ	21
МОСКВИЧКА, ОКАЗАВШАЯСЯ "В ЛОГОВЕ БЕНДЕРИВЩИНЫ", РАССКАЗАЛА ШОКИРУЮЩУЮ ПРАВДУ	22
ЧУЕШ, ТИ ЧЕКАЙ МЕНЕ, НАД УСЕ ЧЕКАЙ КОЛІ СМУТОК ОГОРНЕ, ЖОВТИЙ ДОЩ СТИКА. ВІДЕО!!!	24
ШЕСТИРІЧНА КІЯНКА СТАЛА НАЙМОЛОДШОЮ МЕЦЕНАТКОЮ УКРАЇНИ	25
МАМО, НЕ ПЛАЧ!.....	25
ЛЮБОВ ДО ЛЕНІНА	25
ВОЛОНТЕРЫ - ЭТО АНГЕЛЫ УКРАИНЫ	26
О ЛЮДЯХ	26
ПОМОГАЮ КАК МОГУ	27
ІЗ ЖИЗНІ КИБОРГОВ	27

КАК ПЕРЕУБЕДИТЬ РОССИЯНИНА В ЕГО ВЗГЛЯДАХ НА СОБЫТИЯ В УКРАИНЕ	28
ПОТЯГ "МОСКВА-ЛЬВІВ"	30
КАК КАЗАКИ ИЗ «ПРАВОГО СЕКТОРА» В ДОБРОВОЛЬЧЕСКИЙ БАТАЛЬОН «ДНР» ЗАПИСЫВАЛИСЬ	30
ИСКРЕННЕ ВОСХИЩАЮСЬ ЭТОЙ ЖЕНЩИНОЙ И ЕЁ ГРАЖДАНСКОЙ ПОЗИЦИЕЙ	30
ОЛЬГИНСЬКІ ТРОЛІ В УКРАЇНІ	30
МНОГИМ НУЖНО ЕЖЕДНЕВНО: КАП, КАП, КАП	31
ЗАЧЕМ РОССИЯ НАГНЕТАЕТ ПАНИКУ В УКРАИНЕ	32
ВДРУГ СТИСНУВ ЗУБЫ, УКРАИНА ПОШЛА КРУШИТЬ В САМОЙ СЛОЖНОЙ ИЗ ВСЕХ ВОЙН – НЕВЗОРОВ	32
ДЕНЬ НА ГРАНИЦЕ: ОКОПЫ РОЮТ ПОД ГИМН УКРАИНЫ, А ЗА КРАСКУ БЕРУТСЯ ИСКЛЮЧИТЕЛЬНО ЖЕНЩИНЫ	33
В КАЖДОЙ В КАРМАНЕ БЫЛА ЗАПИСКА	33
ВОЛОНТЕРАМ УДАЛОСЬ ОРГАНИЗОВАТЬ ВСТРЕЧУ ИСТОСКОВАВШЕЙСЯ СОБАКИ С ЕЕ ХОЗЯИНОМ В ЗОНЕ АТО:	
ТРОГАТЕЛЬНОСТЬ ВИДЕО ПРОШИБАЕТ ДО СЛЕЗ	34
ІНВАЛІД-АФГАНЕЦЬ ЗІБРАВ БІЛЬШЕ 100 ТИС. ГРН ДОПОМОГИ ДЛЯ ВОІНІВ АТО	34
ШАНОВНА ВЕРХОВНА РАДА - ШОБ ВІ ВСІ ЖИЛИ НА ПЕНСІЮ ТОЇ ПАНІ!!	34
ДЕ Я?	35
ЧТОБЫ СБЕРЕЧЬ СВОЕ ЗДОРОВЬЕ, ОЗНАКОМЬТЕСЬ ПОЖАЛУЙСТА СО ЗНАЧЕНИЕМ ВОПРОСОВ, КОТОРЫЕ ВАМ БУДУТ	
ЗАДАВАТЬ "БАНДЕРОВСКИЕ ДОБРОВОЛЬЦЫ"!	35
НАС НЕ ПЕРЕМОГТИ, ЯКЩО ТАК МИСЛЯТЬ ЧОТИРИРІЧНІ ДІТИ	35
ЗАСУДЖЕНИ У КОЛОНІЇ У ВІННИЧЧИНІ ШІЮТЬ ОДЯГ ДЛЯ ВІЙСКОВИХ АТО	35
ВОЛОНТЕРИ У ЗОНІ АТО ДОПОМАГАЮТЬ БЕЗПРИТУЛЬНИМ ТВАРИНАМ	36
ЩО Б СКАЗАВ ТИМ, ХТО ТОДІ СТОЯВ НА ПЛОЩІ, ЩЕ НЕ ЗНАЮЧИ, ЩО НА НІХ – НА ВСІХ НАС - ЧЕКАЄ?	36
О НЕПОТОПЛЯЕМОСТИ ТУАЛЕТНОЙ БУМАГИ, ГОРДО ИМЕНУЮЩЕЙ СЕБЯ ГАЗЕТОЙ "ВЕСТИ".	36
ПРО ТЕКУЩУЮ СИТУАЦІЮ И КАК НА ЭТО ВСЕ РЕАГИРОВАТЬ	37
ШЕНДЕРОВИЧ: КАК МАТЕРЫЙ ДРУГ КІЕВСКОЙ ХУНТЫ И УКРОФАШИСТ В ЗАКОНЕ ВО ЛЬВОВ ЕЗДИЛ	38
ВЫ ПРОСЛУШАЛИ ЗАЯВЛЕНИЕ В.В.ПУТИНА О ДАЛЬНЕЙШЕЙ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ СТРАТЕГИИ РОССИЯНСКОЙ	
ФЕДЕРАЦИИ.....	38
ВЫЖИТЬ НАЗЛО ВРАГАМ! ТАК ЧТО-БУДЕМ ЖИТЬ	38
КРОВАВАЯ РАСПРАВА НА ЗАПАДНОЙ УКРАИНЕ	39
«ПАЦАНЧИК» С ПИВОМ В РУКЕ МОЖЕТ ОКАЗАТЬСЯ ПАТРИОТОМ	40
ТАК ЧТО МИЛІЦІЯ УМЕЕТ РАБОТАТИ. БОЛЬШОЕ ИМ СПАСИБО	40
О РОЛІ ФЕЙСБУКА В РАЗРУШЕНИИ МОНОПОЛИИ НА ВЛАСТЬ	40
ЧОМУ ВАРТО СПІЛКУВАТИСЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ?	41
ХОЧЕТЬСЯ НЕ ПЛАКАТИ А ВИТИ ВІД БЕЗСИЛЛЯ,ЩО НЕ МОЖЕМО НІЧИМ ДОПОМОГТИ	42
СОБАКИ ПРЕДУПРЕЖДАЮТ БОЙЦОВ ПЕРЕД ОБСТРЕЛОМ	43
КОГДА НА СЦЕНУ ПОДНЯЛСЯ БОЕЦ-ДОБРОВОЛЕЦ - ЗАЛ ВЗОРВАЛСЯ ОВАЦІЯМИ	43
ВОНА ЗНОВ ПРИЙШЛА, ЯК І ОБІЦЯЛА..І ВОНА З ЛУГАНСЬКА!!!!	43
ПОЛТОРЫ ТЫСЯЧИ СОТРУДНИКОВ ФСБ КРУГЛОСУТОЧНО СЕЮТ ПАНИКУ В СОЦСЕТЯХ СРЕДИ УКРАИНЦЕВ	43
РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ ПРО ПОСИЛОЧКУ	44
ЗНАЙ, ВСЯ СИБІРЬ ЗА ВАС!	44
НЕМНОГО ИЗ ПРОШЛОГО, НАСТОЯЩЕГО И БУДУЩЕГО	44
ЯК ЗАХИСНИКИ МЕНІ ДОПОМОГЛИ. РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ ВІД 21 ЛИСТОПАДА	45
САМЫЙ СЛОЖНЫЙ ГОД В ЖИЗНИ!	45
ЧУВСТВО ЭТО, ОКАЗЫВАЕТСЯ, БЫЛО ЛЮТОЙ ЗАВІСТЬЮ	46
АЛЕ ВОНИ СТОЯТИМУТЬ ПІД ЦІМ СНІГОМ	46
СНАЙПЕР	47
РАДИ ЦЬОГО ВАРТО ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ ДАЛІ	47
ВДАЛИЙ ДЕНЬ ВОЛОНТЕРА.....	47
11-РІЧНИЙ ХЛОПЧИК СТВОРИВ МУЛЬТФІЛЬМ "УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ"	48
ПРО ІНТЕРВЬЮ ДОКТОРА ЛІЗЫ "СНОБУ"	48
НО НАСТУПИЛ МОМЕНТ, КОГДА ВАША СТРАНА СТАЛА ВМЕШИВАТЬСЯ В ДЕЛА МОЕЙ	49
А ИНАЧЕ ОСТАНУСЬ БЕЗ УЖИНА	50
ОСОБЛИВІ ГУСІ, БАНДЕРІВСЬКІ!!!!	51
ПАРЕНЬ, ТЫ ГЕРОЙ. ТЫ НАШ ЗАЩИТНИК	51
У НАС ВСЕ ТОЛЬКО НАЧИНАЄТСЯ!	51
10 ВИНАХОДІВ УКРАЇНСЬКИХ "КУЛІБІНІВ", ЯКІ ПОЛЕГШУЮТЬ ЖИТТЯ БІЙЦІВ АТО	51
Я ЩЕ В ЖИТТІ НЕ БАЧИВ ЛЮДЕЙ , ЯКІ Б БУЛИ ТАКИМИ ЩАСЛИВИМИ НАС НАГОДУВАТИ	53
ПІСЬМО РОДСТВЕННИКАМ В РОССІЮ	53
СТРАШНІ БАНДЕРІВКИ ВЖЕ БІЛЯ СІЛЬПО В КІЄВІ!!!	54
ЧТО УСТРОИЛИ СВОИМ ЗАЩИТНИКАМ ЖИТЕЛИ ОДНОГО МАЛЕНЬКОГО ПРИФРОНТОВОГО СЕЛА?	55
ЗАХИСНИКИ МАРІУПОЛЯ НЕ ЗМОГЛИ ВІДВЕЗТИ ВСІ ПОДАРУНКИ ДО ДНЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ НА ВАНТАЖІВЦІ.	
ДОВЕЛОСЯ ВИКЛИКАТИ НА ПІДМОГУ БРОНЬОВИК.....	55
КІЯННИН РОЗРОБИВ ЗБІРНИЙ БЛІНДАЖ ДЛЯ БІЙЦІВ АТО	55
МІС КАНАДА ОРГАНІЗУВАЛА ЗБІР ГРАШКИ ДЛЯ ДІТЕЙ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСКОВИХ	55
НАВІТЬ ПОСЕРЕД ВІЙНИ, КОЛІ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО НІЧОГО ВЖЕ НЕ ЛИШИЛОСЬ І НЕМА ВИХОДУ ТА МАЙБУТНЬОГО,	
КОЛИ СЕРЦЕ СТАЄ КАМ'ЯНИМ, КОЛИ ОПУСКАЮТЬСЯ РУКИ, ДЛЯ ІЩАСТЯ І МРІЙ ЗАВЖДИ є МІСЦЕ	56
ЯК ЕФЕКТИВНО БОРОТИСЯ ІЗ РОСІЙСЬКИМ ЗОМБУВАННЯМ	56
СВЕЖАЯ ПОДБОРКА НЕЛОГИЧНИХ УМОЗАКЛЮЧЕНИЙ «РУССКОМІРОВЦІВ»	57
УЧНІ СТОЛИЧНОЇ ШКОЛИ ВИГОТОВИЛИ ДЛЯ БІЙЦІВ АТО МАСКУВАЛЬНУ СІТКУ	58
ОБОВЯЗКОВО СХОДТЬ В КІНО!	58
ТРЕТЬОКЛАСНИЦЯ ПОДАРУВАЛА ВІЙСКОВИМ В ЗОНІ АТО "ТАНК" ІЗ ЦУКЕРОК	58
А НАЩО МЕНІ ТА ЛЯЛЬКА, ЯКЩО В НАС НЕ БУДЕ МИРУ І УКРАЇНИ	58
ЯК ТИ ТАМ БРАТЕ? ЯК ТОБІ СПІТЬСЯ?.....	58
ДОДАТОК. ІСТОРІЯ ПРО РАБІВ	59

АДА РОГОВЦЕВА ЗІБРАЛА 52 ТИС. ГРН НА ДОПОМОГУ ПОРАНЕНИМ БІЙЦЯМ З ЗОНИ АТО

серпня 13, 2014

Актриса Ада Роговцева зіграла в добродинній виставі гроші для підтримки військових. Як і плачувалося, Ада Роговцева зіграла у виставі «Варшавська мелодія-2». У результаті було зібрано 52 тис. гривень, повідомляє ТСН. Спільно з колегами-акторами і волонтерами у нетеатральний час і без афіш, актриса влаштувала добродинну виставу. У залі попри відсутність афіш, був аншлаг, море сліз і квітів. За словами Ади Миколаївни, бойовий дух солдатам зможе підняти лише рідня. Легендарна акторка наголосила, що не варто говорити багато пустих і нічого не значущих слів:

«Якщо ми будемо говорити: «Піднімайте, діти, дух», то вони можуть нас дуже далеко послати. Дурні слова, пусті слова, навіть якщо вони патріотичні дуже, то дурні і пусті слова. Тільки поштовх серця, тільки можливість помогти: нехай якусь лялечку принесуть, нехай замовлять фотокартки всіх-всіх, всієї рідині. Треба діяти так: необхідне і ще трішки», - сказала Ада Роговцева.

Свою позицію з приводу ситуації в Україні Ада Роговцева висловлювала й раніше. Ще за часів подій Євромайдану вона зі сцени зверталась до мітингувальників з побажанням вистояти, засуджувала побиття людей на Майдані, разом з колегами зверталась до російських діячів культури та виступала за визволення Надії Савченко.

Джерело: Еспресо.TV

ДЯДЯ, А ПОЧЕМУ ВОЙНА?

серпня 14, 2014

Із подслушаного. Поезд Мариуполь-Львов. Среди пассажиров – бойцы, отпущенные на побывку, и девочка младшего школьного возраста из Запорожья. Девочка разговаривась с одним из бойцов. В ходе разговора спрашивает его: «Дядя, а почему война?»

Он ей вопросом на вопрос: «Я з тобою якою мовою розмовляю?»

Она (чуть подумав): «Украинской».

- А ти мені якою відповідаєш?

- На русском

- Яка між нами, як людьми, різниця?

- Нікакой...

«А ті, хто цю війну почав, цього не розуміють. Ти розумніша за них...»

Автор: Елина Слободянюк

АРБУЗЫ НЕ БЕРИ

серпня 15, 2014

Везёт мне на подслушивания...

Утро. Сижу в машине возле маминого подъезда. Бабки на скамейке брызгут, изрыгают, фонтанируют желчью: украинынет, хохлыфашисты, путиннамужен, пенсиятритыщи.

- Женщина, а Вы знаете, что такие люди, как Вы, называются сепаратистами?

- ????

- Ага, и про вас собирает информацию СБУ.

- Да срать я хотела на все ваши фашистские вотэти слова

- Хорошо...

Вечереет... Звонит мама:

- Свееет... что ты такое сегодня возле подъезда опять ляпнула?

- Ничего страшного, ма.

- Короче. Приходила тётя Ліда. Просила, чтобы я тебе не говорила её фамилию. И никому вообще чтобы не говорила. Обещала арбузов дать.

- Хорошо, мам. Арбузы не бери.

Автор: Светлана Алексеева

ПОЯВЛЕНИЕ В СУПЕРМАРКЕТЕ БОЙЦА ИЗ ЗОНЫ АТО ВЫЗВАЛО БУРНУЮ РЕАКЦИЮ ЛЮДЕЙ

серпня 19, 2014

Появление в супермаркете бойца из зоны АТО вызвало бурную реакцию людей

Со временем Майдана ночная жизнь супермаркетов стала отдельным миром Киева. Он - смешной, ироничный - и бесконечный... И поскольку я возвращаюсь поздно, то частенько наблюдаю разные сцены. Пятница, первый час ночи.

Круглосуточный супермаркет "Велика кишень" на улице Академика Вернадского. Вхожу и возле фруктов вижу нацгвардейца... Лицо обветренное, весь пыльный, к...репкий запах мужского пота... Все было очевидно - человек вернулся из зоны АТО и пытался не прийти домой с пустыми руками.

Тут зазвонил мой телефон. Пока я говорила, он посматривал на меня. Его глаза... У нас были такие глаза 18-20 февраля. В этих глазах был тот микс эмоций и переживаний, которые еще не мог осознать мозг человека, побывавшего в аду и не сломавшегося там.

- А вы домой вернулись? - спросила я.

- Ну, еще один квартал не вернулся. Зашел в магазин. А Вы - журналист?

- Да. У вас есть семья, ребенок?

- Да, жена Оля и дочка Вита, 4 года.

- Вас как зовут?

- Саша!

- К Вите точно с пустыми руками нельзя. Я хочу вам подарить эти персики, а вы купите все оставльное, что она любит.

- Да, особо не разгуляешься. Денег на карточке пока нет. Вот только 40 гривен. Родина оценила...

И тут меня понесло! Откровенно говоря, мой мозг слетел с катушек... За плечами была тяжелая неделя фактически круглосуточной борьбы с государственной машиной, с ее враньем и попытками скрыть правду, волонтерство, розыск людей, успокаивание мам... И тут - конкретный Саша без денег...

- Родина - это не Минфин, Родина - это люди.... Вот смотрите...

Фрукты стоят близко к кассам. Ночью- один кассир. И там вечная очередь человек 10-12. В основном, мужчины, студенческие компашки... По залу еще народ парочками бродил... И я громко обратилась к очереди.

- Познакомьтесь, это - Саша. Он возвращается к дочке Вите домой из зоны АТО.

Начались аплодисменты... А потом люди пошли ему жать руки, хлопать по плечу. И главное, - начались предметные мужские вопросы... А не "ну, как там?"

- Ты пустой? Так, на тебе, Саня, ... Мужские портмоне открывались, и наши люди просто доставали купюры по 100 и 200 гривен. Александр сначала онемел, потом начал отказываться, краснея до ушей, упирался, говорил, что он - не побиушка.

- Ты не отказывайся, а бери и отвечай на вопросы.

- Ты там народ защишь или кого? -Народ.- Вот народ тебя и поддерживает..

И в том же духе...

- Ты надолго?

- Пока на месяц.

- Вернешься туда?

- Да, главное, чтобы пи*дуны и плесень не вернулась. Есть такие... Тут единство надо, а они сопли разводят... Пристрелил бы сук на месте....

Я накладывала персики, рядом девушка выбирала бананы, еще одна - сливы. Мы друг за другом пошли к опустевшей кассе. Я оплатила. В мой пакет с персиками, девушка предложила положить бананы и сливы. Оказалось, это девочки для Саши, а не для себя выбирали. Рядом взгромоздился второй пакет и громкий женский голос женщины лет 55.

- Так, мужики, обменяйтесь телефонами, и потом будете войну обсуждать. А вы, Саша, берите эти пакеты и бегом домой. А то тут овощи, мясо ... Жарко...

- Да,- раздался еще один женский голос... - и еще один полный пакет грохнул.- А у меня тут для вас йогурты, творог, сметана... Это все в холодильник надо побыстрей...

- А у нас торт- добавила еще одна девушка, окруженная компашкой, у меня за спиной, уже отходя от кассы.

- И мороженого 10 пачек...и сок, - еще одна девушка с подружкой уже у кассы...

- И сигареты с пивом... Хо-о-олодным! - ребята-студенты...

Воцарилась пауза. Растиранный Саша, выпучив глаза, на нас молча смотрел. А потом сказал: "Да, не надо!!! Вы чтоо-о-о-о?" Народ начал возмущаться...

- Так, я - на машине,- сказал мужчина.- Деньги бери. Сейчас я оплачу свое и отвезу тебя.

Когда мы все это погрузили в машину. Растиранный Саша, поблагодарив каждого, посмотрел на нас и выдал:

- Народ, ну, я от вас о*уеваю... Ты - реальная Родина..

Автор: Татьяна Маринова

УЖГОРОДСЬКІ ШВАЧКИ БЕЗКОШТОВНО ШІЮТЬ ОДЯГ ДЛЯ БІЙЦІВ У ЗОНІ АТО

серпня 20, 2014

Благодійною справою жінки займаються ввечері після роботи та у вихідні

В Ужгороді безкоштовно шиють одяг для поранених героїв, повідомляють Факти. ICTV.

Жінки дізналися, що в лікарнях часто не вистачає одягу для хворих бійців. Наразі вже пошили десятки тисяч одиниць, зокрема футболки, шорти, спіднє.

До того швачки робили бійцям рушники, постіль, скатертини. На черзі - комбінезони для ремонтників військової техніки.

«З любов'ю, повагою до них ми старалися хоч якось їм допомогти. Внести свою частинку у перемогу», - каже швачка Людмила Кіяк.

Керівники швейних фабрик виділяють безкоштовно рулони якісної натуральної тканини. Ці фабрики взагалі спеціалізуються на жіночому вбранні, але легко перевлаштувалися на чоловіче.

Моделі шиють у трьох розмірах, усі з бавовни. Майстри ні напряму контактиють з військовими, і ті повідомляють, чого їм не вистачає.

Швачки впевнені: якщо кожен зробить бодай маленький внесок, ми переможемо.

Джерело інформації: Еспресо.TV

ЧЕМПІОНКА ЄВРОПИ ТА АФРИКИ З ПАУЕРЛІФТИНГУ СЕРЕД СПОРТСМЕНІВ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ ТЕТЯНА ФРОЛОВА ПЕРЕДАЛА ДВІ ЗОЛОТО НАГОРОДИ НА БЛАГОДІЙНИЙ АУКЦІОН НА ПІДРІМКУ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ

серпня 21, 2014

Про це повідомляє Еспресо.TV з посиланням на ТСН.

"Якби я ходила, давно була б на Донбасі. Допомагала б там - стріляти я вмію", - каже 64-річна паралімпійка, яка зважаючи на наявність інвалідного візка рідко виходить з дому.

Стартова ціна "золота" чемпіонату Європи на аукціоні оцінили в 8 тис. грн. На 3 тисячі менше - вартість медалі вищої промисловості чемпіонату Африки. Торги триватимуть до наступної середи.

Виручені кошти підуть на допомогу бійцям, які зараз воюють у зоні АТО.

Нагадаємо, чемпіонка світу з боксу Аліна Штернікова продала свій пояс за 20 тис. грн. і віддала їх українським військовим. Таку ж суму отримали і за боксерські рукавички Володимира Кличка. А дворазова чемпіонка світу з художньої гімнастики Наталія Годунко, продавши за 100 100 грн. свою першу в кар'єрі золоту медаль, теж віддала гроші військовим.

Джерело інформації: Еспресо.TV

4550 ГРН. (ІТО 2 БРОНЕЖИЛЕТКИ)

серпня 23, 2014

Мне нравится наш народ. Сейчас приезжает какой-то мужик.

- Вы Виталик? Вам деньги нужны на АТО?!

- Таки да.

- Держи.

И уехал. Ни имени, ни фамилии не успел спросить. Пересчитал - 4550 грн. (это 2 бронежилетки)

Вот так вот! Хрен нас победят, если такие люди в Украине есть!

Автор: Віталій Ремінний

1300 ГРН, ЗАМІСТЬ ПЛАНШЕТА ГРОШІ НА АТО

серпня 23, 2014

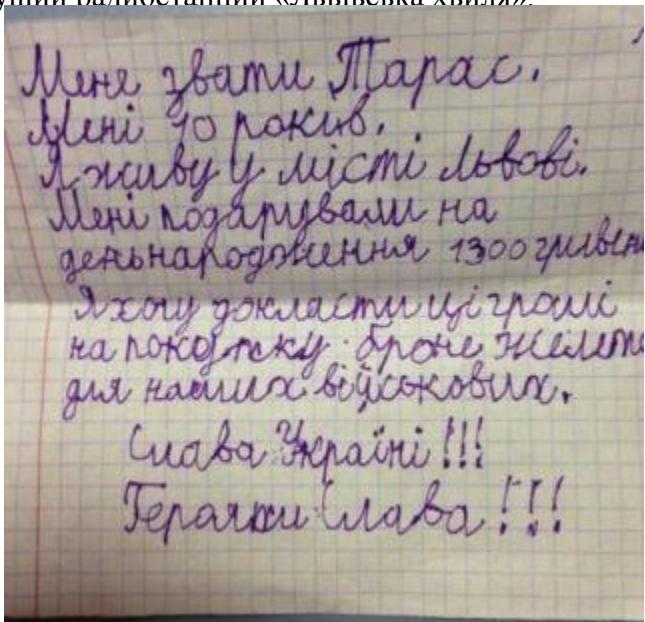
10-летний львовянин Тарас Кротко передал 1300 грн для помощи украинской армии. Мальчик собирал деньги на планшет, но решил отдать их на закупку бронежилетов.

Он принес деньги на студию местной радиостанции, которая организовала кампанию по сбору средств на помощь бойцам АТО, сообщает Цензор.НЕТ со ссылкой на Zaxid.net.

Мальчик оставил записку, в которой объяснил, что 1300 грн ему подарили родственники на день рождения, а он решил отдать их на бронежилеты для украинских военных.

«Мы были немного растеряны, потому что он пришел сюда с копилкой, где эти деньги держал, и

сказал, что планшет - это не главное и он может без него обойтись, а солдат без бронежилета - погибнет. Если солдаты будут гибнуть, то не будет страны, а если не будет страны - Украины, которую он очень любит - то ему ни планшета, ничего не надо. И сказал «Слава Украине», - рассказал ведущий радиостанции «Львівська хвиля».

Записку Тарас попросил передать солдату вместе с бронежилетом.

Автор: Андрей Великий

22 ОХОЧИХ ЗГОЛОСИЛОСЯ КУПИТИ ПЛАНШЕТ 10-РІЧНОМУ ЛЬВІВ'ЯНИНУ, ЯКИЙ ВІДДАВ УСІ ГРОШІ НА ПОТРЕБИ АРМІЇ

серпня 24, 2014

За словами ведучого радіостанції "Львівська хвиля" Андрія Великого, станом на ранок п'ятниці зголосилося 22 особи та компанії, які хочуть купити хлопчикові планшети.

Про це повідомляє Еспресо.TV з посиланням на ZAXID.NET.

Нагадаємо, у четвер, 10-річний львів'янин Тарас Кротко віддав усі подаровані на день народження гроші - 1300 грн., щоб купити бронежилет для української армії. Гроші він приніс на радіостанцію, яка організувала кампанію збору коштів на допомогу бійцям АТО.

Джерело інформації: Еспресо.TV

LIFENEWS ПРОСПОНСОРУВАЛИ УКРАЇНСЬКИЙ БАТАЛЬЙОН "ДОНБАС" 5000 ДОЛАРІВ

серпня 26, 2014

Відомий український руфер Mustang Wanted, який розфарбував зірку на московській висотці у кольори українського прапора, розповів, що \$5 тис., які заплатив йому за відео російського телеканалу LifeNews, будуть передані військовим українського батальйону територіальної оборони "Донбас".

Про це він повідомив на своїй сторінці у Facebook.

"Відео із зірки було продано за \$5 тис. Усі гроші будуть передані нашим солдатам. Я сподіваюся, що Семен Семенченко, командир батальйону, знайде потрібне застосування грошам. Здоров'я Вам і міцного духу", - написав Mustang.

"Багато задавались питанням, чому відео із зірки дісталося саме LifeNews. Адже є люди, які намагаються допомогти Україні, а їм я навіть не відповів. Справа в тому, що Lifenews перший раз роблять вклад у перемогу свободи, перемогу добра над злом. Позбавляються невинності, в такій справі. Очікуємо і надалі від вас благодійних вчинків", - наголосив

Джерело інформації: 5 канал

МАРІУПОЛЬ ГОТУЄТЬСЯ ДО ОБОРОНИ: ЛЮДИ МІТИНГУЮТЬ І КОПАЮТЬ ТРАНШЕЙ

серпня 28, 2014

Техніка комунальних та промислових підприємств Маріуполя готується до оборони – на околицях міста копають траншеї. Таким чином місцеви готуються боронити місто від атаки російських підрозділів.

Маріуполь змінюють підрозділи Нацгвардії та батальйонів тероборони. Місцеві кажуть, що місто перетворюють на фортецю і йдуть до військоматів проситися до війська.

Готові траншеї та техніку комунальники дозволяють знімати лише здалеку. Кажуть – роблять це з метою безпеки, щоб не виказувати місце їх розташування. У місті готуються до оборони, адже російські бойовики вже під Новоазовськом, який за кілька десятків кілометрів від Маріуполя.

"Маріуполь втримати, я думаю ми зможемо, для цього у нас все є – у нас є бойовий дух. Причому, якщо тоді коли зайдуть 30 танків було якесь понікше настроєні, то після того як вже зайдло 140 танків – у всіх бойовий дух піднявся і всі налаштовані на вирішальну рішучу битву", – каже боєць батальйону "Азов" Степан Байда.

Бійці Нацгвардії та батальйонів територіальної оборони взялися змінювати блокпости, крім того посилили перевірку транспорту та документів. Не сидять без діла і місцеви: усіляко допомагають захисникам – хто укріплює фортифікаційні споруди, хто підносить харчі.

Волонтери "Маріупольської дружини" Надія та Ілона запевняють: "Все помогают, кто чем может: кто топором, кто едой, кто деньгами... Надеемся, победа будет за нами. И мы хотели бы просто передать россиянам, чтобы они просто убрались отсюда вон".

Активісти закликають маріупольців не лише допомагати матеріально, а й виходити на протестні акції проти російської агресії.

Активістка Марічка Подібайло переконана: "Громада Маріуполя не даст здати місто, ми будемо оборонятися. Тому запрошуємо сьогодні всіх мешканців Маріуполя, всю громаду Маріуполя, всіх біженців, які точно знають – не з переказів – що таке розруха, для того, щоб показати, що ми будемо боротися за наше місто до останнього. Ми його не здамо. Слава Україні!"

Тим часом у місті чиновники вкотре закликають мешканців не піддаватися паніці, проте в разі можливих обстрілів терористами міста підготували і перевірили бомбосховища. Шлях до них вказують спеціальні таблиці і написи на стінах.

Акція проти російського вторгнення в Україну у Маріуполі саме триває. Мітинг за мир зібрав кілька тисяч горожан у центрі міста поблизу постамента демонтованого пам'ятника Леніну.

Джерело інформації: 5 канал

В ЯЛТІ УЧНІ УКРАЇНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ У ВИШИВАНКАХ ПРОІГНОРУВАЛИ ГІМН РОСІЇ

вересня 1, 2014

Для тих небагатьох українських шкіл, що залишилися в окупованому Криму, навчальний рік почався не дуже просто

Учень ялтинського навчально-виховного комплексу «Український сад-школа-гімназія» № 15 Олег, чиє прізвище ми зі зрозумілих причин не вказуємо, плани почати цей рік з гімну України (хлопці хотіли знову включити його на лінійці) не справдилися, пише ДeПо.

Довелось починати навчальний рік гімном країни-окупанта.

«Нас попередили, щоб ніякої креативності не було, як в тому році (випускники цієї школи на останньому дзвонику в травні цього року заспівали український гімн, заглушивши російський, - ред). Багато побоялися, нам же ще цілий рік вчитися, - розповідає Олег. - Включали нам російський гімн і прапор російський був. Але раніше, коли гімн України включали, ми підспівували і руку до серця прикладали, а зараз, коли включили гімн Росії, то всі просто стояли, і ніхто руку не прикладав».

І ще, повідомив юнак, близько десяти школярів не побоялися прийти на святкову лінійку у вишиванках.

«Можливо, їх було б більше, але вишиванки у Криму вже не продають», - сказав він.

Підручники, за словами Олега, їм привезли тільки російські, а книжок з української мови і літератури немає зовсім - пообіцяли привезти пізніше. Завтра в його класі два уроки української, і як вони пройдуть - хлопці не знають.

Також, за його словами, в ялтинській українській школі багато новачків - дітей біженців з Донбасу.

«Поки між нами конфліктів немає. Ну ми тільки знайомимося з ними, подивимося, що вони з себе представляють. Сподіваюся, подружимося», - каже він.

В українській школі-гімназії Сімферополя, за словами учнівської старших класів Олександри, не було цього року ні учнів у вишиванках, ні українського гімну.

«Нічого українського в нашій гімназії вже і немає», - розповіла нам Саша.

Нагадаємо, у цьому навчальному році навчатися українською мовою в «російському» Криму буде дуже непросто: початкових і випускних класів з українською мовою навчання більше немає, а підручники – російськомовні.

Джерело інформації:Еспресо.TV

УКРАЇНСЬКІ ШКОЛЯРІ ЗЕКОНОМИЛИ НА БУКЕТАХ, АБІ ДОПОМОГТИ АРМІЇ

вересня 1, 2014

Сьогодні у Києві, Черкасах, Чернівцях та Івано-Франківську школярі зекономили на купівлі букетів до 1 Вересня і зібрали гроші на потреби бійців АТО. Під час акції

"Замість квітів – допомога армії" школярі та їхні батьки не купували квіти, а відкладали гроші і кидали їх у спеціальні скриньки для допомоги бійцям АТО. Дивіться фото: Діти Порошенка прийшли на Перший дзвоник у вишиванках і без батьків. Всім, хто брав участь у патріотичній акції, давали синьо-жовті прапорці. публікація Sergiy Odarych.

В інших містах України на святковій лінійці вигукували "Слава Україні!" і розтягували велики синьо-жовті прапори.

Джерело інформації:ТСН

ВАЖКОПОРАНЕНИЙ ГВАРДІЄЦЬ У ЛІКАРНІ ВПЕРШЕ ПОБАЧИВ СИНА І ОДРУЖИВСЯ ІЗ КОХАНОЮ

вересня 6, 2014

За праву ногу солдата борються лікарі

Після півтора місяця у лікарні важкотравмований у зоні АТО офіцер Нацгвардії за один день надолужив усе: і весілля, і знайомство із сином, - передає Еспресо.TV із посиланням на офіційний сайт Нацгвардії.

БТР підбили бойовики під Маринівкою на Донеччині. Едуард знепритомнів, а коли прийшов до тями, то у машині вибухали боеприпаси. Аби врятуватись, навідник БТРа змущений був сам вибратись із охопленої полум'ям машини. Солдат пережив десятки операцій, ліву ногу довелось ампутувати, за праву лікарі ще борються. У нацгвардійця - численні травми від осколків.

Син вояка народився, коли Едуард лежав у реанімації. І уже місяць, як батько його не бачив. Із коханою навідник зустрічався в рідній Олександрії майже рік. Попереду солдата ще чекає тривале лікуванням за кордоном, тому вирішили побратися зараз.

На весілля прийшла уся лікарня та з'їхалися найрідніші. Волонтери святково прикрасили залу.

Наречена Валентина ледве стримувала слізози, бо вона довго чекала, щоб познайомити її найрідніших - батька і сина. Разом, вірять молодята, здолати всі недуги буде легше.

Місячний Костик, так називав сина батько, теж побував на весіллі у лікарні. Хлопчику усю дорогу мама розповідала, що він іде до батька, героя України.

Джерело інформації:Еспресо.TV

ВОЛОНТЕРИ ПРОСЯТЬ УКРАЇНЦІВ ДОПОМАГАТИ ПОРАНЕНИМ БІЙЦЯМ: "НАВІТЬ ЯКЩО НЕМАЄ НІ КОПИКИ, ПРОСТО ПІДІТЬ І СКАЖІТЬ" СПАСИБІ "

вересня 9, 2014

В нинішніх умовах дуже важко проявляти заботу і уважання по отношению к украинским воинам, получившим ранения в зоне АТО.

Как сообщает Цензор.НЕТ, об этом на своей странице в Facebook написал волонтер Андрей Лысоконь.

"Сегодня опять возил раненых с 16-той (Героев Сталинграда) больницы в театр "Крик". Уже как обычно - слезы в глазах даже на обратном пути в машине. Особенно "отличилась" медсестра - проплакала всю обратную дорогу аж до больницы", - написал он.

По словам волонтера, в нынешних условиях очень важно проявлять заботу и внимание по отношению к украинским воинам: "Кто из нас, видя военного на улице, похлопает ему в ладоши? Или даст бутылку воды? Или шоколадку? Или просто подойдет, обнимет и скажет: "Спасибо, возвращайся живым". А ведь это так им нужно..."

Смотрите на «Цензор.НЕТ»: "Сейчас очень нужна эта передышка. Перегруппироваться, соб-

рать и обучить людей. Каждый день дорог", - волонтер о перемирии. ФОТО

"Видели бы как они плакали, когда им передали по конфете, яблоку, а в конце спектакля - по цветочку. Насколько это мало по деньгам, а насколько важно для них. И их стеклянные глаза начинают меняться. И мы меняемся вместе с ними. Нам сейчас дается шанс самим поменяться. И они нам могут помочь в этом", - пишет он.

"На них нет красивой пятнистой формы, одеты они в то, что принесли волонтеры, все в бинтах и часто пропитанных кровью... красивой фотографии не сделаешь... но они настоящие... Если даже нет ни копейки - просто пойдите (особенно девушки) в госпиталь, Мечникова, другие больницы, где они лежат. И просто зайдите в палату и скажите "Спасибо" - так попросил в конце Мельник. Кто стесняется ходить по больницам - приходите на представления и можете сами поблагодарить ребят. В конце спектакля первым выехал хлопчик (лет 20) на каталке, потом остальные хлопцы вышли ковыляя. А весь зал ждал, стоял и плескал им в ладоши", - добавил волонтер.

Джерело інформації:censor.net.ua

ДВА МИРА!!!

вересня 9, 2014

Ехала в электричке и там 2 бойца возвращались в зону боевых действий. Приезжали, как я поняла хоронить товарища. Да, они были не трезвыми, демонстративно вывесили флаги за окно, громко говорили и с матами, общаясь по телефону с друзьями, которые звонили из зоны АТО. Т.е очень хотели, что бы люди ПРОСТО обратили на них внимание.

Мальчишки еще совсем. Немного недоумения, немного растерянности, какое то отчаяние, боль и злость в них и этот контраст-полный вагон людей, отводящий снисходительно глаза. В лучшем случае и полное безразличие разговоры о своём, бытовом, обыденном, словно и нет войны, не умирают люди сейчас, в эти минуты и словно не хотят понимать, что эти двое ребят едут сейчас ТУДА и никому не дано знать вернутся ли они оттуда целыми и невредимыми.

Было странное ощущение что здесь, сейчас, в этом вагоне встретились два параллельных мира, которые разойдутся скоро, так и не увидев, друг друга. Это было так невыносимо больно и страшно. Это людское безразличие, отстраненность, равнодушие.

У меня слёзы на глазах, душа наизнанку выворачивается от боли и я не знаю, что делать. Но что то надо было сделать. Тогда набралась смелости, встала и громко на весь вагон обратилась к пассажирам. Сказала о том, что этим ребятам так важно сейчас почувствовать нашу поддержку, внимание. Что мы молимся о них, мы гордимся ими и хотим, что бы они скорее вернулись домой с победой.

Люди встали со слезами и улыбками зааплодировали им. Ребята начали оттаивать стали другими и лица и глаза. ЭТО САМОЕ МАЛОЕ. ЧТО МЫ МОЖЕМ ИМ ДАТЬ. Но это правда, что для ребят это важно. Важно знать, что те, ради кого они готовы отдать свои жизни не просто равнодушные эгоисты, принимающие как само собой разумеющееся эти жертвы .

Низкий поклон вам, наши защитники!

Мы любим вас. Гордимся вами. Молимся о вас. Храни вас Бог! Слава героям!

Автор: Гельмадина Андрийченко

НИКОЛИ НЕ ЗДАВАЙТЕСЯ. ЧУЛИ НІКОЛИ!

вересня 11, 2014

НИКОЛИ не здавайтесь. ЧУЛИ ніколи!

ВІСНОВКИ:

1. Українці дуже щирій та добрий народ
2. Якщо вам показався українець злим, не привітним, відмовляє в допомозі – це ще не кінець, він просто стомлений. Ви ще раз поговоріть ЩИРО, і злість пройде, і посильну допомогу дасть.

3. Багато українців допомагають АРМІЇ, але дуже скромні та не вважають себе героями.

4. НІКОЛИ не здавайтесь. ЧУЛИ ніколи!!!

10 вересня для мене був днем нових знайомств, переживань та досягнень. А все почалося, що зранку я дізнаюся, що я залишаюся один – а треба звати та передати вантажі для бійців 26 бригади. Куча проблем з машиною, я це все роблю вперше – один КОШМАР. Як це все встигая НАТАЛІЯ ВІННИК?

З одного боку ти НЕ бачиш виходу із ситуації, а з другого уявив себе бійцем в окопах ... І зрозумів. НІКОЛІ не здаватися – і ВІДРАЗУ (чули?) – ВІХІД знаходиться сам. Звідти, де не очікував ніхто.

Всі мої пригоди розповідати – НЕ бачу сенсу: вам буде не цікаво.

ЗАВДАННЯ БУЛО ВИКОНАНЕ УСПІШНО!!!

Хочу подякувати за підтримку та допомогу (по хронології):

- Наталія Вінник
- Ранок
- В'ячеслав
- Фонд «Підтримай Армію України» та їх волонтери
- Автолюкс
- Юрія
- Друзі (вони навіть не хочуть називати себе - скромні, але допомага ЇХ безцінна)
- Правий сектор Обоюль та їх волонтери ДЯКУЮ , люди файні, дуже дякую.

Висновок: НІКОЛІ не здавайтесь. ЧУЛИ ніколи!

Автор: Микола Шваб

ДОБРОТА ВРЯТУЄ СВІТ

вересня 12, 2014

Вчера вечером, в метро, наблюдал немногого необычного карманника, а точнее корманницу...а необычного в ней было то что она не украла деньги, а наоборот аккуратно засунула 50 гривен в карман дедульке.

Он не был попрошайкой, хотя по нему и было видно что он беден, старый костюмчик, большая клетчатая сумка. Он скромно подошел к двери на станции вокзальная и приготовился выходить она аккуратненько засунула ему в карман денежку и скромно опустила глаза в пол, так почти до самой Дарницы и доехала...

Так вот хочеться просто сказати спасибо за таке проявлення чловечності, котрої так мало міста осталось в нашем большом городе. Прошу репост. Пусть город знает своих маленьких героев.

Автор: Александр Альбинский

ОСЬ ТАК ЗУСТРІЧАЮТЬ РОСІЯН В ЄВРОПІ

вересня 14, 2014

Ідем с корешом по узкій мощеної улочке, жирної заграницы, общаемся между собой на русском языке. Проходим милую и хрупкую девушку, которая прислушалась к нашему разговору... И в друг внезапно получаем в спину : " Ла-Ла-Ла-Ла ... ". Оборачиваемся и в две глотки отвечаєм : " Путин ху@ло!!! Ла-Ла-Ла ... ". И на добивку : " Слава Україні!!! ". И от совершенно опешившей девушки, слышим в ответ робкое : " Героям Слава !!! ".

Автор:Юрий Степаныч

БАЧИТИ ЗОРИ В КАЛЮЖІ...

вересня 14, 2014

В країні йде війне, тому нам конче потрібно ВМІТИ ЖИТИ у воєнний час. Нам потрібно робити ВСЕ можливе, щоб перемога була якнайшвидше. Нам потрібно НАВЧИТИСЯ бачити зорі в калюжі.

БАЧИТИ ЗОРИ В КАЛЮЖІ – по іншому не виживемо. Війна нас згуртувала, навчила патріотизму, показала хто реальна сука, заставила нас діяти, навчила відповідати за свою долю і долю своєї батьківщині. Ми навчилися витримки, терпінню, взаємопідтримки. І це ж файно. Війна прискорила нас ДІЯТИ. Ось чому так потрібно бачити зорі в калюжах.

Автор: Микола Шваб

ТЕРПІНОВА ПСИХОЛОГІЧНА ДО- ПОМОГА СОЛДАТАМ АТО, ДОБРО- ВОЛЬЦЯМ, ПОЛОНЕНИМ, ПОРАНЕ- НИМ.

вересня 15, 2014

Дорогі наші Визволите-
лі, Чоловіки,Брати,Кохані,Діти !

На вашу долю випала нелегка дорога пізнання
Добра і Зла,

випробування власної сили волі,фізичної під-
готовки,умінь і знань

на визвольну боротьбу,на захист своїх родин,на патріотизм за незалежність ненікі -
України.Ви стали Героями своєї рідної землі,на який ви зробили перші свої кроки до вдосконалення
своого чоловічого призначення –
ЗАХИЩАТИ,ВІЗВОЛЯТИ,ОБЕРГАТИ ...

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО ЦЕ !!!

Нелегка ваша дорога пролягла через війну.Сприйняті і пережиті емоції нікуди не діваються. Або вони руйнують організм з середини, або треба ці емоції передати іншим, через діалог, телефонні розмови, або інтернетні новини. І тут треба добре подумати-

як сказати і в якій формі передати цю негативну інформацію, щоб не ввести людей в паніку і не наробити лиха. Можливо, цим ми можемо вбити людину, доводячи її до інсульту чи інфаркту. Ми, дорослі люди, маємо знати, що те, що ми пишемо читають і молодь, і діти - тому по неволі стаємо

відповіальними, за те, що пишемо,захищаючи їх здоров'я.

Пам'ятайте, що словом можна вбити і лікувати !!!

Сьогоднішня ситуація в Україні травмую психіку здорової людини - чи учасника, чи спостерігача.

Є 6 перехідних стадій до адаптації нової реальності:

1-шок, 2-гнів, агресія; 3-боротьба, торги; 4-депресія, апатія; 5-прийняття конфлікту, усвідомлення та народження нових методів впливу і управління.

6-ПЕРЕМОГА над своїми страхами, повернення здоров'я ,активна життєва позиція. Термін цих стадій діє від 1-12 місяців. Ви стаєте Учителем Життя,Героем Війни,Наставником Молодих.На вас дивляться діти,на вас рівняється молодь,вами гордиться родина.

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО ЦЕ !!!

Тому для підтримки вашого імунітету і власного здоров'я варто дотримуватися таких правил:

1 - не допускати переохоложення, забезпечення теплом, гарячий чай, тепла ванна, аромотерапія, аромосвічки, спілкування з домашніми тваринами: кішки, собаки,по можливості робота в сільському господарстві,біля тварин.Догляд за тілом,фізтерапія і медитація.Слухання любимих пісень.

2 - Підтримка один одного, діалог з рідними і друзями, однодумцями, читання книг, використання гумору.Можливо ведення власних щоденників,написання книг про пережите,чи малювання дасть змогу очистити ваш негативний досвід,який може стати людям у пригоді.Головне-не тримати це все у собі!

3 - Дотримання повного режиму сну 6-8 год.,активний відпочинок - ходьба, біг 3-5 км, кваліфіковані розмови з психологами.Заняття різними видами спорту відволіче вас від сумних думок.Пам'ятайте,що можна жити і без руки і без ноги,якщо є голова на плечах.Багатьом відомі реальні історії життя інвалідів,які завдяки наполегливості і щоденних фізичних вправ стали чемпіонами,художниками,програмістами,вчителями.Ваш досвід неоцінений!

4 - Допомога слабшим і хворим людям. Читати висловлювання філософів, відомих людей. Аналізувати, думати, Не кидати слів на вітер. Молитися...це головні ліки для вас-розмова з Богом,з вашим Ангелем-Хранителем.Це додає сили,віри і любові до життя.Заради ваших рідних,батьків,дітей,коханих-варто ЖИТИ!!!

Пам'ятайте про це !!!!

І останнє - не драматизувати ситуацію!

Все нове, що входить в наше життя, потребує зусиль, емоцій, жертв, терпіння і поваги до всіх і до всього. Все міняється і проходить. В житті кожний з нас щось втрачає і щось здобуває. Все в житті має свою ціну. Головне в житті зберегти здоров'я, бо його не купиш ні за які мільйони.

БЕРЕЖІТЬСЯ ВІД АГРЕСІЇ ТА СТРЕСУ... і будьмо єдині, бо тільки в єдності наша сила !!!

В країні йде війна, тому нам конче потрібно ВМІТИ ЖИТИ у воєнний час. Нам потрібно робити ВСЕ можливе, щоб перемога була якнайшвидше.

Нам потрібно НАВЧИТИСЯ бачити зорі в калюжі. По іншому не виживемо. Війна нас згуртувала, навчила патріотизму, показала реального ворога, заставила нас діяти, навчила відповідати за свою долю і долю своєї Батьківщини.

Ми навчилися витримки, терпінню, взаємопідтримки. І це великий плюс...

Війна заставила нас ДЛЯТИ, бо вмирати бездумно-багато розуму не треба. Ось чому так потрібно бачити зорі в калюжах.

Без віри важко жити на землі... Кожний з нас у щось та вірить.

У кожного своя віра... протилежність вірі-страху. Де є страх-там відсутня віра. Чи можна приймати правильні рішення під впливом страху?

Звичайно, ні... кажуть віра-це місток між страхом і сміливістю... це усвідомлений процес, який вимірюється словами: ЖИВИ ТУТ І ЗАРАЗ. Бо минулого не повернеш... це твої уроки життя. А майбутнього ти не знаєш-його може і не бути завтра, тому живи сьогодні. Віра допомагає йти вперед, не стояти на місці, не сумніватись і не переживати, бо все, що має статися вже написано в твоїй Книзі Життя.

Слід пам'ятати, що Бог дає страждання людині лише ті, які вона здатна витримати і побороти. Це робить тебе сильнішим. Кожний з нас має мрії і їх варто реалізовувати крок за кроком, день за днем- в цьому допомагає віра. Вона дає і терпіння, і силу волі, можливості і час на їх виконання.

Реалізовуючи їх ми ростемо, піднімаємося на вищий рівень віри-віри в себе, віри в Бога, віри в людей, віри в успіх. І коли ця віра росте починаєш розуміти своє призначення в житті: для чого ти живеш, кому ти маєш стати вірою і опорою в житті. Твоя молитва стає сильнішою, цілющою, набуває магічної сили-творити чудеса. Страхи навколо нас завжди були, і будуть - але усвідомлення істини віри дає здатність пережити і перечекати важкі часи чи випробування, бо після ночі завжди приходить день, дає терпіння не приймати швидкісних рішень чи відмовитися від своєї мети.

Недарма кажуть: ранок мудріший за вечір. Коли людина позбувається страху, перед нею відкривається великий простір вибору і дій.

Пам'ятаєте, як у казці: і було три дороги... підеш направо-щасти знайдеш. Підеш наліво- друга знайдеш... а підеш прямо- себе знайдеш. Все в житті треба сприймати по філософськи, зверху, зі сторони, з пташиного польоту. От, наприклад, ми стоїмо в саду і бачимо лише кілька квітучих дерев, де гудять бджоли. Але коли ми соловейком піднімемося над великим садом-ми побачимо багато дерев де збиратимуть нектар з квітів тисячі бджіл. Так само із проблемою. Коли вона на одинці з тобою здається, що вона найбільша і найважчя. Та варто піднятися над проблемою вище і побачити інших людей, друзів, рідних, знайомих з їх проблемами- зрозуміємо, що їх є мільйони і вони набагато важчі і більші, як твоя проблема. І тільки віра твоя допоможе побачити шляхи вирішення цієї проблеми. Не страх, не сумніви, не слізоз- тільки ВІРА, НАДІЯ І ЛЮБОВ... БО ВСЕ В ЖИТТІ ТРЕБА РОБИТИ З ЛЮБОВ'Ю. Це, як цукор і сіль до їжі.

Все в житті треба робити усвідомлено, не спонтанно-«а якось воно буде»... Тому що кожна ваша дія, почуття, слова навчають нас бути ЛЮДИНОЮ і у вірі своїй піднімають нас на вищий рівень особистісного росту. Тоді ми відчуваємо життя у всіх кольорах і відтінках. Погляньте на кольори природи, ми любуємося красою трав і квітів, річок і морів, лісів і гір, пташок і тварин. Так і життя кожного з нас має вигравати кольорами веселки. І думки наші мають бути гармонійні, і слова красиві, і дім наш має сяяти красою.

Тоді віра наша стане віночком польових квітів-оберегів у вашому Храмі Душі. ВІ-НАШІ ГЕРОЇ 21 століття.

ВІ – ГЕРОЇ Молодої Незалежної України. Бережіть себе. Любіть себе і все наколо вас!!!

Автор: Руслана Марич-психолог та трішечки моого тексту :)

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ, ХТО ВІН?

вересня 15, 2014

Як добре те, що смерті не боюсь я
і не питаю, чи тяжкий мій хрест,
що перед вами, судді, не клонюся
в передчутті недовідомих верст,
що жив, любив і не набрався скверни,
ненависті, прокльону, каяття.

Народе мій, до тебе я ще верну,
як в смерті обернуся до життя
своїм стражданням і незлім обличчям.
Як син, тобі доземно уклонюсь
і чесно гляну в чесні твої вічі
і в смерті з рідним краєм поріднюсь.

Василь Семенович Стус — український поет, перекладач, прозаїк, літературознавець, правозахисник, дисидент, політичний в'язень, Герой України (2005, посмертно).

Саме його творчість вразила мене у старших класах, мабуть саме тому, його прізвище я побачила в екзаменаційному билеті, а потім, свідомо обрала його життєвий та творчий шлях для підготування промови з предмету риторика в університеті. Чомусь зовсім не хотілось готовувати щось звичне, передбачуване, водночас, роздирали внутрішні сумніви, адже під питання можна було поставити актуальність теми. Тоді здавалось, що так далекі часи дисидентів, політичних в'язнів, людей які свідомо віддавали своє життя за власну країну, а відтак, ми почали забувати про них! Актуальність - сучасність, значимість, злободенність.

Чи сучасне питання закріплення де-юре прав людини в Конституції, як в основному законі країни, та не дотримання прав та основних свобод людини де-факто? Чи усвідомлюємо ми значимість тих особистостей які стали символом незламного духу, патріотизму, людської і національної гідності, про яких без жодного сумніву ми говоримо - герой свого часу? Чи злободенне питання "героїзму"?

Герой свого часу, хто це? Чи відображає він в своїй особистості, в своєму світогляді загальні риси епохи? Перебираючи, в той час, в голові сучасні особистості, я так і не змогла підібрати кандидата на вакантну "посаду" героя. Здавалось, що героїзм залишився десь у минулому. Та навіть у страшному сні неможливо було уявити, що ми станемо свідками тих трагічних подій навколо нашої країни, які відповідають сучасній дійсності. Та на "посаду" героя непотрібо буде "підбирати кандидата", досить тільки озирнутися навколо!

Добровольці, волонтери, медики!

Сусід, який не може більше спати ночами та йде записуватись добровольцем маючи певний військовий досвід, він втікає до понеділка на дачу від родини, яка просить не залишати їх та щосили намагається переконати що він вже своє відвоював. Брат знайомих, який просить сестру не говорити батькам про знаходження в епіцентрі бойових поїздів, щоб вони не турбувалися. Давній товариш, який на питання: "навіщо тобі йти знову туди?" відповідає - " щоб діти нашого міста змогли пер-

шого вересня піти до школи", а потім говорить на буденні теми і весело смеється.

Коли ти усвідомлюєш, що героєм свого часу може бути звичайна людина яку ти знаєш багато років або просто в обличчя, тебе в водночас роздирає гордість та нездоланний сум...

Та, країна повинна знати своїх героїв.

P.S. Дуже сподіваюсь що потреби в героїзмі в сучасному прояві будуть втрачені в найкоротший термін!

Автор: Височенко Ярослава

ТАКОГО ЩЕ ІЗЮМ НЕ БАЧИВ!

вересня 15. 2014

На фото біженець з селища Піски Радьківські (Борівський район Харківської області), яке фактично межує з Донеччиною ремонтує дорогу в місті Ізюм.

Поспілкувавшись з цим чоловіком я був вражений. Людині набрид безлад і безвідповіальність, яка панує в Україні. І він вирішив не язиком, а ділом хоч щось змінити на країщі.

Тому в вільний від основної роботи час цей чоловік ремонтує дорогу по вулиці Пролетарській (мікрорайон ІОМ3) в місті Ізюм. Зараз його підтримало вже в цій ініціативі ряд місцевих мешканців. Зі слів чоловіка, навіть деякі водії почали зупинятися і копійчиною допомагати. Я теж не залишився останньою і підтримав трохи фінансово патріота.

Закликаю всіх водіїв міста Ізюм, яким трапиться на шляху цей самовідданний чоловік, зупинитися, і хоч якоюсь копійчиною допомогти йому.

Я багато де був і бачив, але таке побачив і почув сьогодні вперше!

Цей дядько гарну справу дуже робить для нашого міста, пока вусате падло, гауляйттер Ізюма Божков п"є, отримує шалені відкати від горе-ремонтників іногородніх райавтодорів, і його ремонти доріг змиває вже через місяць дощем.

Автор: Дмитро Беспалий.

ВІЗИТ В КІЇВ

вересня 16, 2014

Пару строк о моем кратком визите в Киев.
Как очевидец прошу максимальный перепост!
Особенно для тех "кто в танке"!

1. В Украине нет-фашистов, хунты, подонков убивающих людей за опрометчиво сказанное слово на русском языке, распятых младенцев и т.д.

Это все ЛОЖЬ.

Приехав в Украину, вы можете говорить на том языке, каким владеете. И если это не древнекельтский язык, вас поймут. Если не поймут, все равно будут рады гостям :))

Специально для тех, кто не просто в танке, а еще и в шлеме:

За россиянами, или людьми которые говорят на русском никто с топором не гоняется.

2. Мужики-летите в Украину? Озабочтесь приглашением, распечатанным обратным билетом, опять же распечатанным подтверждением о бронировании отеля. Чем больше красивых, хороших бумаг тем лучше. Судя по всем признакам-уровень идиотизма украинских чиновников, адекватно равен уровню идиотизма наших чиновников. Остальное не сложно додумать.

3. В Киеве таки страшно красиво. Ну вот да!! Красивые бабульки в центре, которые ждут открытия Львовской кофейни. Невероятно красивые дети. Мужики красивы. Женщины.. Нуу... Про женщин.. Ну ребята.. Ну блин... Закройте мне веки.. Потому что это невыносимо просто, когда такая женская красота вокруг!!! Я не понимаю, как в Киеве могут быть крепкие семьи :))) Это ж чем киевлянки своих мужиков то удерживают, когда на улице такой цветник :))

4. Субботнее утро в Киеве, на Подоле это нечто.. Попробуйте встать около 8 утра. Не завтракайте в отеле, потому что при том как кормят в Киеве, завтрак в отеле это святотатство. Выдите к Андреевскому спуску. Там еще никого из торговцев нет. Утренняя дымка есть. Запахи есть. Флер и настроение есть. Люди у фонтана, что у Дома Детского творчества, они тоже есть. Сидят, улыбаются солнцу как добрые коты. Поднимитесь вверх, неспешно, по брусчатке. Мимо дома Булгакова, вдоль чудных вывесок, витрин, кафешек. Замрите посередине улицы. Оглянитесь вокруг. И не дышите :)) И осознайте, что вы улыбаетесь легко и светло, как ребенок. И конечно реагируйте на очередную пару безупречных женских ножек, несущих соблазнительные формы и пленяющую улыбку. И вот в эту минуту, когда счастье окутало вас своими объятиями-Дышите!!! Жадно, счастливо, глубоко!!!! Поэтому что Так-может быть только здесь!!! :))

Резюме-разбиваем нахер телевизоры, всех журналов-на уборку улиц! Включаем мозги, дружим, стараемся понять, ездим друг к другу в гости, и не позволяем собой манипулировать!!

И будет нам мир и процветание!

Идеализм?? Ни фига!!! Если каждый будет стараться так делать!!

Мне вот очень этого хочется

Миру мир пипл :)))

Автор: Mikhail Vazhnenko

ЧЕМНА ГЕРМАН, УЛЬЯНЧЕНКО, ТА ЖЕНЩИНА ВСЯ В ШАНЕЛЬЛУЙ- ВИТТОН И БРИЛЛІАНТАХ. НЕБО ТА ЗЕМЛЯ.

вересня 17, 2014

В супермаркете можно встретить кого-угодно. Просто стой себе и наблюдай.

Ганна Герман выбирает орехи.

Любезная Герман: а миндаль есть?

Консультант: конечно.

Любознательная Герман: а фундук?

Консультант: конечно.

Сердечная Герман: хорошо, возьму.

Консультант: я вам насыплю.

Очень Вежливая Герман: что вы, не нужно, я сама справлюсь. Не утруждайтесь.

Фома из группы Мандри, советник министра Нищука, выбирает продукты. Внимательно перечитывает список, выданный женой, чтобы ничего

не упустить: ни капустный лист, ни молоко для ребенка.

Мужчина в деловом костюме ест тут же, в кафе. Вокруг него - 6 человек в военной форме, сосредоточены, полны внимания.

Он (с полным ртом): поймите, иначе не получится. (Эмоционально): Вариантов нет!

Один из военных: варианты есть всегда. Вы живите, живите.

На кассе Вера Ульянченко. За ней в очереди нервный высокий худой мужчина. Смотрит. Раздумывает. Решается.

Мужчина-Ульянченко (громко): вам не стыдно?!

Ульянченко (испуганно): мне?

Мужчина: вам!

Ульянченко: за что?

Мужчина: за то, что вы довели страну до такого состояния, за то, что допустили этот ад!

Ульянченко (тихо): мне не стыдно, я тут вообще не при чем...

Но видно, что стыдно. И неловко. И хотелось бы просто спокойно ходить по улицам и в кино, и чтобы никто, никогда не узнавал.

А на выходе женщина вся в шанельлуивиттон и бриллиантах. С полной тележкой, за ней охранник катит еще одну же тележку. Отдают содержимое трем девушкам. Женщина:

Вы возьмите, пожалуйста, еще вот деньги. Вы передайте, пожалуйста, пусть держатся и если что-то еще нужно - вы только скажите, я все куплю и передам. Саша, - говорит она охраннику, - принеси из машины осталось. И Саша несет еще десяток кукол. А кроссовки я заказала еще, на днях передам, - говорит женщина.

И пока девочки грузят все в свой старый потертый ниссан, женщина в бриллиантах переминается с ноги на ногу. Нерешительно спрашивает:

- девочки, а можно я передам еще, вот, скатерть. Наверное, не нужно и им сейчас совсем не до этого, но мне, хочется, чтоб можно было нормально поесть как будто дома, за столом, но если нет, то нет.

Девочка, которая видна за главную, самая собранная, короткая стрижка, джинсы-куртка, сильная, великолушная, девочка с мальчишеским характером, берет скатерть в целлофановом пакете и говорит:

Как хорошо вы придумали, спасибо большое.

А ты бредешь в офис, нужно думать о тысяче важных вещей. Но перед глазами только эта скатерть. Ты думаешь: сегодня или завтра или через три дня скатерть доберется до адресатов. Солдаты это будут? Переселенцы? Жители разрушенных городов? Раненые? Не важно. Скатерть извлекут из целлофана, развернут, обнажив большие цветы или узоры, или вышивку. Кто-то сядет за стол. Или просто расстелит на земле. Или на обтесанном бревне. И поест. Почти как дома

Автор: Yaroslava Gres

СЬОГОДНІ, О 13 ГОДИНІ ІЗ С. ЯСНОГОРОДКА (МАКАРІВСЬКИЙ Р-Н КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ) В ЗОНУ АТО ВИЙХАЛИ ЧОТИРИ ОДИНИЦІ ТЕХНІКИ.

вересня 19, 2014

Сьогодні, о 13 годині із с. Ясногородка (Макарівський р-н Київської області) в зону АТО вийшли чотири одиниці техніки: вантажні автомобілі ЗІЛ, ГАЗ, КРАЗ, а також гусеничний тягач.

Техніка була придбана та відремонтована за гроші жителів Макарівського, Фастівського та Києво-Святошинського районів. Вантажівки відправилися на фронт не порожніми. Жителі с. Ясногородка заповнили їх кузови продуктами, теплими речами, предметами гігієни та сигаретами для наших бійців. Учні ясногородської школи передали для українських воїнів свої малюнки. Слава Україні! Разом ми переможемо!

Автор: Власенко Л. І.

ЯК РОЗПІЗНАТИ ТРОЛІВ В ІНТЕРНЕТИ?

вересня 21, 2014

Ознака перша: ДОПИСУВАЧ НЕ ВІДПОВІДАЄ ЦІЛЬОВІЙ АУДИТОРІЇ САЙТУ. Наприклад, розмовляємо про нові зміні податкового кодексу, а тут 20 коментів про те як погано кормлять наших солдатів.

Ознака друга: коментатор висловлюється МАКСИМАЛЬНО ПРОВОКАТИВНО, не сприймає аргументів, відверто бреше, зосереджується не на тексті, а на особистості автора.

Ознака третя: дописи НЕ МАЮТЬ ВІДНОШЕННЯ до статті, під якою містяться.

Ознака четверта: дописувач охоче відгукується на різкі зауваження, але вперто ГНОРУЄ КОНСТРУКТИВНУ, а особливо ввічливу дискусію.

Ознака п'ята: коментатор ГІПЕРАКТИВНИЙ. Частенько пише кілька постів поспіль, немов би розмовляє сам із собою. Взагалі завелика активність має викликати підозри – адже для того, щоб убивати стільки часу за комп'ютером, треба щоб хтось його оплачував.

Ознака шоста: ВІДСУТНІСТЬ інформації в його сторінці, або є тролі, що реально показують на сторінках - що вони проти України. Просто НЕ лінкуйтесь та заходіть на його сторінки та дивіться його інфу.

Ознака сьома. тролі вибирають собі ЧУДЕРНАЦЬКІ прізвища та місця роботи, Приклад: Кейченко-Ошатний, працює НАУ МПАВЛЦ

Сперечатися з тролями – марна праця. Переконати їх не вдається, бо вони БАБКИ заробляють.

А ВИ як визначаєте тролів?

Автор: Микола Шваб

ДЕНЬ МІСТА ФАСТОВА

вересня 22, 2014

В Фастове в прошлые выходные праздновали День города и по городу проехала техника. которую отремонтировали фастовчане для АТО.так пока её обкатывали по дорогам района.жители просили.что бы заехали и в их села.что бы и они смогли передать для наших бойцов продукты.Техника перед отправкой заехала на площадь.что бы жители мог-

ли их сердечно проводить. Детвора облепила броню. подходила к солдатам. передавали свои гостины. рисунки. Это было конечно очень патриотично. сердечно и просто здорово. Очень жаль, что не могу сбросить пока фотографии. когда будет возможность обязательно сделаю это

Слава Украине!

Автор: Гельмадина Андрийченко

ФАЙНА ІСТОРІЯ ІЗ ЩАСЛИВИМ КІНЦЕМ

вересня 22, 2014

Це просто неймовірна історія про юного волинського командира, який, стікаючи кров'ю, потрапив із пекла у пекло... Але знову вижив! І сам себе врятував.

Розповідає волонтерка Н. Соколова:

— Булік Микола, 22 роки, молодший сержант, командир танка. 51 ОМБР. Йому нічого не треба! Просто почитайте його неймовірну історію.

Іловайський котел, 29 серпня. Потрапили в засадіку під обстріл... Разом з ним товариші Дмитрук (уже в луцькому шпиталі), Вишиваний (уже у львівському шпиталі).

Миколу поранено, знепритомнів. Отямився — сам, чорне поле, на обрії села. Подивився на ноги: ліва висить — відкритий перелом, права — розірвана, в ній осколок стирчить, десь 10 на 4 см. Сам витягнув осколок руками... Без ПП, без бінтів і ліків. Заліпив рані штанями і поповз до села, до людей.

Повз на руках, повз 2 доби без їжі й води. Важке поранення...

За 100 метрів від села побачив тягач і людей. Люди не підійшли, прислали російських солдатів. 5 російських солдатів із 61-ї бригади підійшли до нашого Миколи, дали бинта і, слава Господу, не взяли з собою — безнадійний!!!

А він тим бінтом обмотав руку і виліз на сопку — останній шанс, аби свої побачили...

І побачили! Червоний Хрест 31 серпня збирал по полях поранених, назирали близько 30 бійців. І наш Микола! Вивезли на "швидких" у польовий шпиталь, звідти вертушками на Дніпропетровськ.

Лише там від ран віддерли штани на третю добу... 1 вересня — борт на Київ, операції, пересадка шкіри, склали ноги... тиждень перев'язок під наркозом. Ще міне 2 тижні у шпиталі. Потім — складна реабілітація...

Зараз поруч — дружина Наталочка, біля його ніг. Мрія Миколи — поцілувати сина Владика (1 рік 7 місяців), якого не бачив 4 місяці...

Те, що Микола живий, — диво!

Просто історія. Простого волинського бійця.

Джерело: ndilo.com.ua

У СУМАХ СТАРТУЄ АКЦІЯ «БАБУСЯ, ЗІГРІЙ СОЛДАТА!»

вересня 22, 2014

Волонтери просять бабусь допомогти підготувати українських військових до зими

У Сумах збиратимуть вовняні в'язані шкарпетки домашнього в'язання та теплі светри для солдат, передає Еспресо.TV з посиланням на «Данкор онлайн»

Волонтери просять приносити готові вироби будь-яких розмірів у необмеженій кількості.

Окрім допомоги бабусь, сумські військовослужбовці 9-ї роти 2-го взводу 92-ї бригади просять допомоги і в дідусів: потрібен брезент для прикриття техніки. Волонтери сподіваються, що такий є дідусів в гаражі.

Джерело інформації: Еспресо.TV

ДЛЯ ТИХ, КОМУ УСЕ ПОГАНО. 10 ПРИЧИН ДЛЯ ОПТИМІЗМУ.

вересня 22, 2014

1. Ми живемо в Україні. Ми ще ніколи не жили у цій країні. Ми жили на Львівщині, Полтавщині, Києві. Але ніколи ми не жили по справжньому в Україні.

2. Територія України, як це не дивно, збільшилася, а не зменшилася. Бо до України дорошли землі Херсонщини, Дніпропетровщини, Миколаївщини. В Запоріжжі на будинках більше жовтоблакитних прапорів ніж в Тернополі.

3. Українці вперше після Київської Русі РАЗОМ дали відсіч орді зі Сходу. Зі зброєю в руках.

4. Вперше з часів Мономаха Європа зрозуміла, що ми частина Європи. Частина Європи, яка може стримати Орду.

5. Президент, Уряд і майбутній парламент кращий за президента, уряд і парламент, який був ще рік тому.

6. Громадянини стали суб'єктом політики. Спітайте у Журавського.

7. Україна вперше з часів Хмельницького має військо. Справжнє народне військо. Не вірите, запитайте у тисячі волонтерів, які це військо годують та одівають.

8. Українці позбавилися комплексу меншоварності. Раз і назавжди. Ніхто і ніколи із нас з вами за кордоном не скаже: "я русский". Бо наша країна народила Революцію гідності. Революцію, про яку складуть легенди у всій Європі.

9. Ми живемо у країні, для якої свобода стала національною ідеєю. Не гроші і достаток, а саме свобода. Вистраждана і винесена на фанерних пропстрілених снайперами щитах. Обгоріла під вогнем градів і смерчів.

10. І саме головне. Ми стали християнами. Бо жодна нація у світі не підтримує близнього свого, як це роблять зараз українці.

І ми обов'язково переможимо. Разом. Пліч опліч. Бо цього хочуть міліарди вільних людей у світі. А значить цього хоче Бог.

Автор: Олександр Бабак

ЩО ПРО ТЕБЕ ДУМАЄ КАНДИДАТ КОЛИ КУПУЄ ТЕБЕ!!!! ПАМЯТАЙ!!!

вересня 23, 2014

Ты — быдло. Тупое и безмолвное. Да, именно так я считаю. Я тебя оцениваю в кулек гречки, па-

чку чая, банку сгущенки и кулёк конфет. Даже не шоколадных.

За эту подачку ты должен отдать за меня свой голос, благодаря чему я на пять лет буду народным депутатом.

Я буду получать социальный пакет: зарплата плюс депутатские. Бесплатные перелеты по стране. Бесплатное пользование залом официальных делегаций – чтобы случайно не столкнуться с таким быдлом, как ты, в аэропорту. Бесплатное проживание в Киеве. Лечение в "Феофании" – тоже подальше от быдла ...

Но эти льготы – ерунда. Благодаря голосам быдла я в течение пяти лет буду причастен к распределению бюджета самой большой страны в Европе.

Я смогу получить государственную дотацию для своего предприятия. Я смогу пропихнуть свою фирму на тендер. Я смогу получить пару миллионов за принятие лоббистского закона. Я смогу оформить льготный кредит в государственном банке...

А про тебя, быдло, я вспомню через пять лет, когда придет время опять раздавать тебе гречку.....

С некоторыми просто трудно было рассстаться из-за очень подробных объяснений, пожеланий "щасливои дороги". Все сказанное относится и к повстречавшимся нам очень немногочисленным, но доброжелательным представителям милиции.

В стране идет война.

Чудовищно.

На границе (как я понимаю) усиленный контроль - и это правильно - и т.д. НО: столько национальных флагов я никогда раньше не видел. Везде - у гостеля на дороге огромный флагшток, на балконе жилого дома, в автомобиле, на добитом тракторе и т.д.

И если этих людей недалекие совки в чем-то обвиняют или подозревают, то "виноваты" украинцы лишь в том, что РЕАЛЬНО любят свою Родину, свою землю, ценят это как Божью данность. Кстати, люди очень набожные. Храмы всех конфессий блестят куполами, светятся вечерами из-за встроенного наружного освещения, их реально много.

Поразил закарпатский райцентр обилием мест для распития ... кофе. Для нас непривычно совершенно на фоне бесконечного разлива пива. там же мужики, женщины просто на каждом углу чинно пьют кофе, сортов которого в каждом таком заведении - море. (Конечно же там есть и пиво, и покрепче. Я пишу о том, что бросается в глаза).

Много проблем у провинциальной Украины (а у нас их нет?): местами плохие дороги (правды ради - местами их просто нет, например в районе Червонограда), проблемы с уличным освещением, ... Многое в упадке - но только то, что содержится на бюджетные деньги. Частники уже практически в Европе по качеству и ассортименту услуг (отели, кафе, заправки, ...).

Итоги: Ще не вмерла України ни слава, ни воля... Верим и искренне желаем нашей братской Украине восстановления и процветания. СЛАВА УКРАЇНЕ!

Автор: Andrei Kargrik

Я ГОВОРІТЬ НЕ ЗНАЮ КТО ТАМ СИДИТЬ, НО ЙОЦІ НЕ ЛЮДИ - ЙОЦІ КИБОРГИ!!!

вересня 25, 2014

Прибрался к нам на работу беженец с Донецка. Мои пацаны прилепили ему погремуху "сепаратист" - хотя он зубами и скрипит, так как хоть от новой Киевской власти он (кстати как и мы) не в восторге, но "путинпамаги" он в Донецке тоже не кричал.

Один из его бывших сотрудников напился стекломоя и пошёл воевать за ДНР. Звонит наш беженец сегодня узнать как дела этому кренделю. Через минуту разговора зовёт всех и включает громкую связь.

Далее вещает боец Новососсии: говорит я блин не знаю кто защищает Донецкий аэропорт, но мы их три месяца выбить не можем.

Пробовали штурмовать - нам таких вломили - мы отошли.

Начали накрывать градами - они ныряют в подземные коллектора канализации.

После обстрела мы наступать, они выныривают и опять нам дают просраться.

Решили коллектора залить стоками канализации. Зафигачили градами - они под землю - мы заливаем коллектора. И типа захватываем территорию аэропорта.

"ГРОШЕЙ БУЛО МАЛО, І МИ ВІРИЛИ ЗРОБИТИ СВОЮ БРОНЮ", - ВОЛОНТЕРИ НАЛАГОДИЛИ ВИРОБНИЦТВО БРОНЕЖИЛЕТІВ ВИСОКОГО КЛАСУ ЗАХИСТУ. ВІДЕО

вересня 24, 2014

Столичные волонтеры и специалисты наладили производство стальных вкладышей для бронежилетов высокого класса защиты.

Как сообщает Цензор.НЕТ со ссылкой на ТСН, обработанная по специальной технологии сталь держит пулю, выпущенную из автомата Калашникова на расстоянии 10 метров. Волонтеры уже изготовили и передали украинским бойцам 800 бронежилетов с такой защитой. Кроме того, бронированными листами обшивают и автомобили для военных. В ближайшее время волонтеры планируют завершить работу над еще одним уникальным и очень нужным для бойцов в полевых условиях автомобилем - бандей на колесах.

Джерело інформації: Цензор.НЕТ

СТРАШНА ПОДОРОЖ БІЛОРУСА В БАНДЕРІВСЬКУ УКРАЇНУ

вересня 24, 2014

Были неделю с семьей в самом логове бандерофашистской хунты - львовщина, закарпатье. гостили у родственников. проехали на авто через Волынь, Львов, Закарпатье.

Если кратко - полюбили Україну еще больше.

Судите сами. остановок в пути было много (в машине ребенок - всем все понятно). Приходилось без конца обращаться к местным по разным вопросам: куда ехать, где находится что-то... и т.п. НИ-КТО, еще раз - НИКТО - не повел себя с нами как-то так, чтобы мы имели хоть малейшее основание для даже тени негатива по отношению к ним - "ярым националистам", "западенцам" и т.д.

Правды ради, мы не лезли к ним "со своим уставом". Они, простые люди на улице, услышав наши попытки витання на мове, видя белорусские номера (а не видя - спрашивали - откуда, т.к. говор наш явно не украинский), готовы были буквально пешком проводить нас до самого Львова/Луцка/...

Они по коллекторам перебралис аж до Авдеевки - поднялись наверх - вернулись по верху в аэропорт и опять нам наваляли и нас выгнали.

При этом захватили наше оружие, нашу технику и взяли у нас несколько десятков пленных, которых загнали в нами же затопленный говном коллектор и закрыли на замок.

Далее у них начались проблемы с хавчиком (так как Порошенко шоколадных конфеток им не прислал). Они ночью делают вылазку в Донецк - берут в плен ещё пару десятков наших - подсрачниками гонят в аэропорт и оттуда выменивают их (а заодно и тех наших кто в коллекторе говно нюхал) на три тонны хавчика (преимущественно тушёнка). Я говорит не знаю кто там сидит, но это не люди - это киборги!!! Свидетелей разговора человек тридцать

Автор: Сергей Сергеев

РАЗОМ МИ СИЛА!!! МИ ПЕРЕМОЖЕМО!!!!!!

вересня 25, 2014

Миколо, сьогодні ми відправили хлопцям в АТО продукти та теплі речі "Новою поштою".

Відправляли з різних міст України. Києва, Львова, Ніжина. Те, що все було адресоване мому синові, це природно.

Але там було стільки...

Ми відправляли через нього й тим хлопцям, які воюють поряд з ним.

Ми відправляли те, що могли зібрати наші друзі, друзі друзів та знайомі друзів.

РАЗОМ МИ СИЛА!!! МИ ПЕРЕМОЖЕМО!!!!!!

Автор: попросив не писати.

ДЛЯ ВАТНІКІВ

вересня 27. 2014

ФАШИЗМ ГЛАВНІ ЧЕРТЫ	ГЕРМАНІЯ 1933 – 1945	СССР	РОССІЙСКАНА ФЕДЕРАЦІЯ	УКРАЇНА 2014
Однопартийна система	Да	Да	Да	Нет
Культ лідера	Да	Да	Да	Нет
Мілітаризм	Да	Да	Да	Нет
Демонізуюче політическоє віднинення спецслужб	Да	Да	Да	Нет
Посилення владимицьким інтенсивнізма [*] і ксенофобії	Да	Да *	Да	Нет
СМИ подінженческе государство і подчиненна ему прогаандистська машини	Да	Да	Да	Нет
Внешнє втручання і територіальні претензії к сусідам	Да	Да	Да	Нет

*: при Оланові та Броварах

РЕАКЦІЯ НА ПОГАНУ НОВИНУ

вересня 27, 2014

Зараз дуже багато негативної інформації. А ще більше ТРОЛІВ які працюють на зарплаті ПУТЛЄРА. Ця інфа ПРЯМО впливає на нашу психіку, а результат депресія, поганий настрій, страх, стрес. Мені вам розповідати. Потрібо щось робити. ТЕРМІНОВО!!!!!!

Якщо ви не можете забрати та зупинити негативний інфопоток, боремся по-іншому.

Просто після новини ВІДПОВІДАЄМО на питання:

1. Чи ви ОСОБИСТО можете вплинути на цю подію? Як?

2. Чи ви впевнені, що це правда - тролей БАГАТО?

3. Що дастъ якщо ви почнете психувати, нерувати на цю новину?

4. То як особисто можете вплинути на подію, яка стала???

5. Чи варте ваше здоров'я тій події, на яку вплинути НЕ можете???

Головне, давайте один одному НЕ будемо один одному псувати здоров'я - НЕ перепошувати ПОГАНЕ, навіть якщо ВІД впевнені, що це 100% правда. Що це змінить? Ніц, але ТРОЛІ залишаться без роботи....

Автор: Микола Шваб

НАМ ПОТРІБНО БУТИ ПСИХОЛОГІЧНО СИЛЬНИМИ. НАМ ПОТРІБНО БУТИ СТІЙКИ. НАМ ПОТРІБНО ВІДЖИТИ!!!

вересня 27, 2014

Зараз дуже складно ПСИХОЛОГІЧНО витримати ситуацію. Йде війна. Нам потрібно бути ПСИХОЛОГІЧНО СИЛЬНИМИ. Нам потрібно бути СТІЙКИ. Нам потрібно ВІДЖИТИ!!!

Депресія, погані новини, вбивства - кожний день все це нам портить настрій, ми втрачаємо віру, спокій, сон, ЗДОРОВЯ. Ми стаємо роздратованими, злими, психованими - а це до добра НЕ доводить. Потрібно ЩОСЬ робити. НЕГАЙНО!!!!!

Крок перший. ЗУПІНІТЬ течію НЕГАТИВНИХ думок, скажіть собі СТОП.

Крок другий. ЗРОЗУМІЙТЕ треба щось міняти, а то так довго ви НЕ протримаєте. Щось слід змінити, а то буде ГІРШЕ. Відчуйте потребу в цьому. ВНУТРИШНЬО відчуйте.

Крок третій. ВІЯСНІТЬ причини тривоги та депресії. Як правило це ІНФОРМАЦІЙНИЙ НЕГАТИВНИЙ шквал!!!! Цього якраз Путлер хче. Зменшіть, або заберіть від себе негативне інформаційне поле. Також використайте прийом: «Це НЕ від мене залежить!» Це означає, що будь-яка негативна подія ВЖЕ відбулася, ви це НЕ зможете змінити. Все. А Вам жити треба!!! ЗРОБІТЬ те що у ВАШИХ силах, решта - воля БОГА. НЕ мучіть себе за те, що ви НЕ робили, те що ви НЕ можете змінити. Проблема НЕ в проблемі, а у ВАШОМУ відношенні до неї. Пам'ятайте!!!

Крок четвертий. Прийом «ЩІТ» - не читайте та не слухайте погані новини. Хоча б 2 дні.

Крок п'ятий. Прийом «ЗАМІЩЕННЯ». Думки не можна викинути, замість їх іншими думками: корисними, НЕ руйнуючими. Почніть думати про хороше, про сім'ю, про свої плани, про природу, про те що ВАМ подобається

Крок шостий. Прийом «ВТЕЧА». Якщо НЕ можете замінити думки - займіть себе чимсь. Це може бути робота, хобі, розведення рослин, похід на вулицю чи природу, повчітесь, художню книгу почтайте, фільм подивітесь, послухайте улюблену музику. Про приемне з друзями поспілкуйтесь. Також, можете в ігру пограти (тут обережно - може затягнути)

Крок сьомий. Прийом «ВИХОВАННЯ думок». Це йога або медитації, спеціальні дихальні вправи, мантри та автотренінг.

Крок восьмий. Прийом «ФІЗИЧНЕ НАВАНТАЖЕННЯ», спорт, зарядка та важкі фізичні вправи дають можливість зупинити потік поганих думок.

Крок дев'ятий. ПОСПІТЬ, поїдьте у ВІДПУСТКУ, одним слово відпочінте.

Скористайтесь етапами, адже ЗДОРОВ'Я то ваше, і воно НАЙЦІНІШЕ як і життя. Ви відповідальні за себе, за свою сім'ю, НЕ будьте байдужим до них та до себе!!!!

Як зрозуміли Вам допомогти можуть:

• Ви самі – найважчий шлях, але самий дієвий (див. вище)

• Хтось – спеціалісти психологи, але дорого і не завжди знайдеш кваліфікованого та підходящого психолога. Проте, працюючи з ним, вам все рівно прийдеться копатися в собі

• Ліки від нервів. Персен – це легкі ліки. Важкі – тільки ЗА

РЕКОМЕНДАЦІЮ лікаря. Проте це НЕ змінить ситуацію в майбутньому, тимчасова передишка. Вам знову прийдеться потім користуватися двома вищезгаданими шляхами.

Отже, найкращий шлях – ви САМИ впорядковуєте свої думки та свої справи. Тільки ВИ САМИ повинні справитися, а ще і підтримати інших.

Пам'ятайте!!! Що булO, то було , що будE , то буде. А війна ЗАКІНЧИТЬСЯ. І ваша задача залишитися ЗДОРОВИМ! На зло путлеру. Він не вартий ваших нервів. ВАМ ще слід будувати квітуючу країну!!!

Слава Україні!!

Коментар Руслана

Додам ще кілька дієвих порад :

- корисна фізична праця на городі, в полі,,заготовка овочів на зиму.

- впорядкування свого подвір"я,квартири,оздоблення і декорування клумб,куточка природи з фонтанчиком і підсвітками,квіткові островів,

- слухання і виконання любимих українських пісень,гра на музичних інструментах,

-перегляд фільмів про природу,тварин.

-догляд за домашніми тваринами /кішки,собаки,пташки/.....

-читання книг з класики...чи фантастика.

-розв"язання кросвордів,головоломок.

-кулінарне мистецтво,випікання тортів,приготування до святкового столу.

-зустрічі з позитивними людьми.

-допомога хворим старшим,батькам,сусідам,родині,дітям...родинні поїздки в цікаві масця відпочинку.

Автор: Микола Шваб

ГОЛУБИ АРМІЇ

вересня 29. 2014

Пам ятаєте дешероздираючі історії "дешевих акторишків" про жорстокість українських солдат,роз пятих хлопчиків та інші бредн..

Так от: цього разу нас приємно шокували наші,коли показали нам голубів.Саме красивих породистих голубів, яких вони знайшли в лісі. Вони їм зробили затишний будиночок та забезпечили їжею.Вони попросили нас віддати цих голубів у надійні руки спеціалістів,щоб голуби не загинули від обстрілів та холоду...

Ми привезли цих символів миру сюди, на безпечний простір.Сьогодні я зустрілася з доброю людиною-гарним спеціалістом по птахам.Йому і довірю життя цих солдатських голубів.

Ми їх так і назовемо :Голуби армії))....

Наши бійці- найгуманніші бійці в світі.Хто б там що не говорив і не фантазував.....

Автор: Наташа Вінник

ОСНОВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ВАТНИКА ТА ІНСТРУКТАЖ ЩОДО ПОВЕДІНКИ З НИМ.

жовтня 1, 2014

Основні характеристики ватника та інструктаж щодо поведінки з ним.

Ватник тупий. Життєва біографія його переважно формується із вузького світогляду, повної відсутності освіти і глузувань однокласників. В результаті ми отримуємо нібито й не орка,але загалом істоту, що важко ідентифікується на наявність звивин мозку. Скажімо, якщо ви почнете щось пояснювати ватнику, він швидше за все буде використовувати набір ключових слів бота: "бЕНдеровцы, фашисти, убийци, майданы, правосеки, в новостях сказали, укры, хохлы, героям сала,поскачите майданутые" тощо — і багато матюків, як це прийнято у російській провінції. Ключові слова будуть переставлятися у довільному порядку, підсумок так званого діалогу буде зведений до того, що "ты урод, горите все в аду".

Ватник ніколи не вчив історію. Повідомлення про те, що Москву заснував київський князь, кидає його в шок і ступор, є для нього потрясінням і причиною негайно гепнутися черепком до бетону від переляку, бо єресь, яку він починає писати, коли приходить до тями від новини, може бути результатом лише струсу мозку.

Ватник має аллергію на словники, вікіпедію і довідники. Він вірить лише ютубу та фейсбуку, бо "там бабушки и очевидцы". При слові "зрежисовано" і особливо при убивчому "давайте спробуємо проаналізувати", ватник непрітомніє і в марені верещить: "жгите покрышки, уроды, не хочу в Евросоюз, бляяяяяя!" або "Будете без нас в Гейропе жопомойками работать" тощо. Вакцини не існує, потрібно просто залишити його вмирати і бажано вліпити бан, щоб не почалась епідемія.

Ватнику абсолютно по барабану будь-які спроби доторкатися до його свідомості.

Щоб вивести ватника на чисту воду відразу, достатньо просканувати його по 10 пунктах:

1. Дуже неграмотно пише, не знаючи рідної мови.

2. Впевнений, що в Україні російська мова заборонена і за неї убивають.

3. Категорично заперечує наявність росіян "на Юго-Востоке".

4. Впевнений, що лише Путін може всіх захистити.

5. До всіх не росіян відноситься, як до фашистів і нацистів, бо вони "уроды и не любят Россию, а любят свою историю, которой не было".

6. На будь-який аргумент відповідає: "а ты толстая, страшная, дура (сучка, дебил, педик) и вали из моей страны".

7. У відповідь на історичні довідки і фото архівів наводить ролики з ютуба, де незрозуміло хто незрозуміло кого вбиває (мучить, гвалтує тощо).

8. Не читаючи блогу, звертається до вас як до мужчини, хоча ви-жінка.

9. Не дивлячись на забанений аккаунт повертається знову (птиця Фенікс мля).

10. Ватники of 80's level продовжують монологити (круте слово, га?) у блогах ваших друзів у надії, що ви це прочитаєте.

Іншими словами, це ВОШІ. Такі, що важко виводяться, але, на жаль — лише чистити, видаляти и банити.

Автор: Nata-Scherbina

ДЫША ОДНИМ ВОЗДУХОМ, МЫ ЗА-РАЗИЛИСЬ РАЗНЫМИ ВИРУСАМИ!

жовтня 1, 2014

История снова подсунула украинцам классический выбор "между тем, что правильно и тем, что легко" И мы, жители восточной части нашей страны, должны были выбрать. Нам просто не оставили возможности сохранить сомнительный нейтралитет. И мы выбрали...

Жестокую шутку с нашим выбором сыграл спектакль, искусно поставленный рукой безумца на территории АР Крым. Он создал ту самую иллюзию легкости.

И Донбасс решил пойти по легкому пути, по пути наименьшего сопротивления. Они принимали участие в той трагикомедии (референдуме о самоопределении), бегали с митинга на митинг, махали чужими флагами (не все, но многие). Хвастались картами, которые, якобы уже выпустила Россия, где они разглядели себя в составе "великой и могучей", говорили, что они "другие". Никто из моих знакомых, жителей Донецкой и Луганской областей, так и не смог сформулировать ответ, в чем же именно.

Мы ссорились, не понимали друг друга, рвали связи, разочаровывались. Ответ, уже постфактум, можем дать им мы. Его подсказала мне подруга, задав вопрос: "Почему. дыша одним воздухом, мы заразились разными вирусами?"

И действительно, почему? Почему люди которые родились в одной стране, ходили в одни и те же школы (и даже классы), смотрели одинаковые фильмы, имеют диаметрально различные взгляды относительно таких простых понятий как патриотизм, Родина, будущее. Да, мы беспокоимся, болеем за Родину всей душой, дышим одним воздухом, но подхватили разные вирусы. И один из них точно искаляет действительность. Может быть, виноват тот самый легкий путь и проще выпить предложенную доктором таблетку по факту болезни, чем следить за здоровьем. Но. выбор мы всегда делаем сами!

Выбирая "между тем, что правильно и тем, что легко" моя малая Родина выбрала первое. Может быть не до конца осознавая насколько тяжелым будет путь и, кто знает, что у нас впереди. Но мы точно знаем, свой диагноз - патриотизм. Мы патриоты СВОЕЙ страны, патриоты УКРАИНЫ! Это не тот "припадочный патриотизм", который как

диагноз ставила В. Новодворская РФ во время хутинской Олимпиады.

Наша страна подвержена внешней оккупации и патриотические настроения становятся очень реальными, их можно практически "ощущать". Обычные, среднестатистические граждане из обычных людей, которые ранее считали, что оказать влияние на что-либо они не в силах, сегодня стали добровольцами, волонтерами, и просто людьми которые не могут находиться в стороне.

Они взвалили на себе огромный объем работы и выполняют функции государства, самостоятельно выбирая формы и методы их осуществления. И это совсем не легко! В то же время, я считаю, что потенциал человеческих ресурсов и человеческих поступков в нашей стране далеко не исчерпан, он намного больше, чем мы себе можем представить! Ведь, очень многие, сделав выбор в пользу того, что "правильно" так и не могут сделать шаг вперед, отогнав свои внутренние страхи о своей беспомощности.

К сожалению, события в восточной части Украины еще долго не будут давать нам прийти в себя. Для кого-то они станут путем к выздоровлению, через страх, лишения, потери. Кто-то, так и останется носителем "Русского мира" и будет прибывать в сюрреалистическом бреду. Но определенно, никто не останется в стороне. Вот только, не слишком ли дорого обойдется "лечениe" выздоравливающих? Не случится ли рецидив? Учитывая, что медицина, стоит на втором месте по прогнозам после Богословия, прогнозы могут не оправдаться, а ответы мы узнаем только в будущем.

Я не вижу практического смысла сегодня искать ответы на вопрос: "Почему. дыша одним воздухом, мы заразились разными вирусами?". Я готова просто принять это как факт. И пусть нас называют "бандеровцами", "хунтой", "укропами" за то, что мы патриоты СВОЕЙ страны, я буду и дальше верить, что мы сделали правильный выбор!

Автор: Ярослава Височенко

ГЕРОЇ !!! КОЖЕН МОЖЕ СТАТИ... ПОДІВІТЬСЯ НА НІХ!!!

жовтня 2, 2014

Это бабушка Катя! Она из Диевки регулярно возит еду для раненых солдат. Бабушка Катя пережила уже одну войну. И сейчас несмотря на свой возраст и состояние здоровья ездит с сумками, с едой для раненых, тремя видами общественного транспорта к нам, в больницу Мечникова, чтобы отблагодарить наших солдат!

Взамен ей нужно только мирное небо и чтобы ребята были живы и здоровы! Слава Украине! — в Дніпропетровська Обласна Клінічна Лікарня ім. І.І. Мечникова.

Автор: Alina Kaeta

ОСНОВНІ ЕМОЦІЙНІ БАР'ЄРИ, З ЯКИМ СТИКАЮТЬСЯ ЛЮДИ СХІДНИХ РЕГІОНІВ, ЩО ПЕРЕСИЛИЛИСЯ, ТА АЛЬТЕРНАТИВНІ ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ.

жовтня 3, 2014

Від початку переміщення людей зі Сходу України до інших регіонів, психологи ДСНС України допомагали й продовжують допомагати їм адаптуватися на нових місцях проживання. Працюючи з жителями східних регіонів, психологи виокремили основні емоційні бар'єри, з яким стикаються люди та визначили альтернативні шляхи їх подолання. Про це УНН повідомили у прес-службі ДСНС.

Проблема № 1

Жителі Сходу перебувають у постійному стресі. Вони отримують інформацію від родичів, друзів, знайомих, які залишились в районі проведення АТО. Часто "домашні" їх заспокоюють: "Так, стріляють, але не у нас". "Так, у школах немає світла, води і харчів, проте вони відкрилися". "Так, місто контролюють терористи, проте нас вони не чапають". Таким чином у людей втрачається інстинкт самозбереження і вони готові навіть повернутись туди, де на них чекає смертельна небезпека. Найстрашніше, що на цю небезпеку вони наражають власних дітей.

Рішення:

Переконати людей, які вирішили повернутись додому, просто неможливо. Потрібно максимально проінформувати їх про те, у яких районах відносно безпечно, а у які повернутись категорично не можна.

Проблема № 2

Людей переслідує постійний страх і підвищена тривожність. Психологічні травми, отримані на сході України, накладаються на абсолютну невпевненість у своєму завтрашньому дні. Окрім того, вони мають постійний інформаційний дисонанс — із місцевих ЗМІ отримують одну інформацію, а від родичів та знайомих — зовсім іншу.

Рішення:

Не сидіти, склавши руки. Почуття безпеки можна відновити у співпраці з іншими людьми. Ідеальний варіант — знайти роботу. Це допоможе вирішити і соціальні, і побутові проблеми. Якщо це не вдається — співпрацювати з патронажними службами. У питаннях працевлаштування (хоча б тимчасового) жителів східних регіонів зазвичай ідуть на зустріч. Зрозуміло, що не всі зможуть знайти роботу за спеціальністю чи з високою зарплатнею. Проте на сезонні роботи (особливо в селах) влаштуватися цілком реально, звісно, якщо проявляти бажання та ініціативу.

Проблема № 3

У всіх мешканців Сходу України гіперболізоване відчуття справедливості. Будь-яку затримку соціальних виплат (навіть нетривалу і спричинену цілком об'єктивними причинами) вони сприймають не лише як порушення своїх прав, а і як особисту образу. Реагують болісно. Часто після таких новин у людей зовсім опускаються руки.

Рішення:

Працівникам соціальних служб можна порадити не конкретизувати дату виплати допомоги, якщо вони мають якісь сумніви стосовно цієї інформації. Або ж заздалегідь попереджати, що виплати застримаються на кілька днів.

Проблема № 4

Конфронтація між місцевими жителями та тимчасовою переміщеною особами, які проживають наразі у регіоні, часто виникає через те, що вони почиваються чужими в цій місцевості. А до усього чужого людина зазвичай ставиться вороже.

Рішення:

Необхідно селити людей компактно. Жителів з однієї місцевості — в одному будинку чи на одній вулиці. Вони швидко об'єднуються, а колективом легше облаштовувати побут та інтегруватися до місцевої громади.

Проблема № 5

Часто спілкування з мешканцями східних регіонів переростає у вислуховування скарг на їхнє теперішнє життя, а також про те, як багато вони мали та втратили у зв'язку із ситуацією на Донбасі. Розмова, позбавлена конструктиву, заходить у "глухий кут".

Рішення:

Швидко повернути людей до звичного ритму життя та вирішити усі їхні проблеми ніхто не зможе. Проте можна допомогти в конкретних ситуаціях. Потрібно запитувати: "Яка допомога необхідна вам саме зараз? Як ми можемо допомогти вам покращити побут?" Найпростіший і найдієвіший спосіб налагодити діалог — привезти кілька додаткових ковдр або електрочайників.

Джерело : УНН

ЙОМУ 13 МИНАЛО... ДЯКУЮ

жовтня 4, 2014

Не могу не поделитися исторією сегоднішній.

Леше 13 лет исполнилось, и на деньги подаренные на день рождения он решил купить бронник и передать его тому, кто едет на передовую. Время сейчас просто такое. Подарки не для себя и вот такие, особенные. И вот сегодня Леша и Игорь познакомились у нас в центре Волонтерской Сотни в МВЦ. Очень трогательный был момент, очень. А Игорь Леше нож подарил. На память. Пусть оба мальчика будут здоровыми и счастливыми. Эти и все остальные тоже.

Автор Marina Lysak

РОЗМОВА З РОДИЧАМИ...

жовтня 5, 2014

Війна ділить світ на братів та ворогів. Страшно це, проте це правда. А ще страшніше коли цей фронт утворився у ВАШІЙ сім'ї. І сім'ї таких в Україні багато. Реальна війна у ваших містах НЕ йде (Київ, Миколаїв, Харків тощо), а в сім'ях — ДА. Путлер НЕ тільки фізично нищить патріотів, але й морально — вліз в наші сім'ї. Виникає потреба в необхідності в об'єднанні. Адже не хочеться втратити родину через путлера. До речі, така ситуація призводить до втрати друзів.

Що робити? Існує декілька варіантів розвитку подій:

- Розриваєте всі стосунки (путлера на радість).
- Намагатися доводити свою правоту — сварки будуть величими, а ефективність зараз буде низькою
- Мовчати та ігнорувати. Не у всіх це получиться, до того ж відносини НЕ будуть йти на покращення.
- Поставити табу на розмову про війну. На мою думку, цей випадок зниже напругу у ВАШИХ сім'ях.

Якщо ви обрали останній варіант, вам слід далі прочитати алгоритм.

Крок перший. Задати собі питання: чи ВИ хочете зменшити напругу? Наскільки для ВАС важливо? Якщо ви позитивно дали питання переходьте до наступного кроку. Якщо ні – у сім’ї атмосфера буде і далі погіршуватися.

Крок другий. Потрібно зрозуміти, що буде складна розмова з вашими родичами. Потрібно терпіння, можливо деякі поступки.

Крок третій. Запитати родичів: Я ВАШУ думку можу змінити? Чому ВИ вважаєте, що ВИ мою думку зміните? Я вже живу стільки-то років, я додягаюся того і того.

Крок четвертий. Маніпултивний. Ви мене любите? А пам’ятаєте, які були часи до війни. Як нам було тоді добре. Наводити декілька класних прикладів як вам разом було класно.

Крок п’ятий. Запитати: ВИ хочете мене втратити на завжди? Я вас люблю і не хочу. Війна закінчиться, а ми більше НЕ побачимося, НЕ почуємо одне одного.

Крок шостий. Вияснити: наші сварки добавляють ВАМ здоров’я? Мені ні і я не хочу вас втратити.

Крок сьомий. Запропонуйте НЕ обговорювати війну, хоча б НА деякий період. Поясніть, що це покращить Ваші відносини, Вам стане жити легше. А головне – ВИ не втратите один одного. Обніміться за можливістю.

Крок восьмий. Якщо ВОНИ погодяться – ВИ перемогли ПУТЛІСРА в сім’ї!!! Самі, без зброй. Якщо ні – на деякий час віддаліться, а потім знову поговоріть про це.

Крок дев’ятий. Контролюйте розмови. Не ведіться на провокації та самі НЕ починайте. Просто нагадайте їм цю розмову.

Цей алгоритм я використав особисто – спрацювало.

Поділяться досвідом та запропонуйте інші шляхи. Для нас буде цікаво.

УДАЧІ!!!!

Автор: Микола Шваб

МОСКВА - ЦЕ Ж УКРАЇНА!!!!

жовтня 5, 2014

Я у вівторок була під столом .. Дитина ... Прийшла зі школи.. Передаю діалог:

Дарія:

- Мамо, а ти знаєш , що Москву заснував нащадок київських князів ?

Я:

- Знаю, доню ...

Д.:

- Мамо . а ти знаєш, що Москва була на землях, які належали Київській Русі

(** Історична довідка: насправді , московські землі були територією Володимирського князівства, й виокремилася Московія лише у 13 ст .. Так що тут - історична правда , бо Воломирсько- Сузdalське князівство таки входило до складу Київської Русі)

Я:

- Знаю, доню.

Дарія (здивовано-обурено):

- Тоді поясни мені , якого біса там Путін робить ?!?! (безапеляційно-стверджувально) МОСКВА - ЦЕ Ж УКРАЇНА!!!!

*Німа сцена й мій голосний регіт *

Автор: Alisa Kuzmanenko

ЯКІ В НАС МУДРІ БАБУСІ!!!!!

жовтня 5, 2014

В мене руське коріння і не краплини української крові. Але я українка, навіть трохи повернута на україні:) рідний батько, брати по батькові, бабуся 88 років, тітки, дядьки, двоюрідні, всі у Росії. Ні з ким не спілкуємось, не однієї телефонної розмови або повідомлення на електронку, починаючи з квітня місяця. І так, визнаю, перервала спілкування першою, бо мала просто емоційний та психологічний переворот в голові. Спочатку було нестерпно, потім легше. Розумієте, в мене не вистачає сил моральних та душевних когось в чомусь переконувати. Просто нема сил, і я вибрала для себе такий шлях. І так, я не жалкую. Ні краплини. От така я сволота.

P.S. З бабусею спілкуємось постіно, вона в свої 88 років виявилась розумніша за всіх. Сказала, - я не розумію, ви мені одне говорите, Кісельов інше. Я заплуталась, і вирішила не дивитись ТБ.

Автор: Kira Moozel

ВІДОМА СПОРТСМЕНКА З МЕЛІТОПОЛЯ ШІС БІЛИЗНУ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ БІЙЦІВ

жовтня 6, 2014

Відома спортсменка з Мелітополя шіс білизну для українських бійців

Тетяна Фролова - заслужений майстер спорту з пауерліфтингу, чемпіон Європи та Африки, волонтерка численних медалей та кубків у різних видах в інвалідному візку активно допомагає армії.

Мелітопольська квартира на час перетворилася на швейну майстерню. Місцева трикотажна фабрика виділила жінці близько 300 м якісного трикотажу, з якого вона шіс натільні комплекти для українських солдат.

Декілька днів тому Тетяна передала першу партю - 5 толстовок і 15 брюк. У кожну річ майстриня вклала записку "Повертайся живим!"

Джерело інформації:www.facebook.com

"ДЛЯ МЕНЕ НЕ СТОЯЛО ПИТАННЯ ЙТИ ЧИ НЕ ЙТИ НА ВІЙНУ. Я ЗНАВ, ЩО БУДУ ТУТ, А ДРУЖИНА ПОСТАВИЛА ПЕРЕД ФАКТОМ", - СІМЕЙНА ПАРА ПІШЛА НА ВІЙНУ ДОБРОВОЛЬЦЯМИ. ВІДЕО

жовтня 7, 2014

Евгения Янченко и ее муж Андрей ни на мгновение не сомневались, что будут защищать свою страну. Она - в прошлом юрист, а сейчас - руководитель волонтерской медслужбы добровольческого батальона. Он - когда-то бизнесмен, а ныне - комбат.

Как сообщает Цензор.НЕТ, Евгения и Андрей стали героями проекта "Храбрые сердца". Оба мечтают об окончании войны и о большой семье.

Джерело інформації:Cenzor.NET

ФАЙНА МАЛЕНЬКА ПАТРІОТКА

жовтня 8, 2014

А я - познакомилась с девочкой. Ее зовут Мирослава и ей пять лет. Самое ценное что есть у Мирославы - это ее банка. Она вся в наклейках и ракушках.

В этой банке Мирослава хранит денежку. Когда-то, еще этой весной, Мирослава мечтала потратить их на море. Она собиралась поехать туда с родителями, и покупать себе шарики, сладкую вату и прыгать на батуте.

А потом ее папа ушел на войну - защищать донецкий аэропорт. И на море летом - Мирослава так и не попала. Теперь - она копит деньги своему папе - хочет купить ему новые ботинки, чтоб не мерзли ноги на войне. И

чтоб ему хватило - на билет - домой. Когда закончится война.

Автор: Галина Сергеева

ДО СЛІЗ. ДІДУСЬ 85-РОКІВ ПРИНІС НАМ ТЕПЛІ РЕЧІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ, - ВОЛОНТЕР РОМАН СИНІЦІН

жовтня 8, 2014

Украинцы несут волонтерам теплые вещи для нашей армии.

Как сообщает Цензор.НЕТ, об этом на своей странице в Facebook написал волонтер Роман Синицын.

"До слез. Дедушка. 85 лет. Почти не видит. Живет рядом с Жилянской, час искал наш склон. Всю жизнь проработал на "Арсенале". Принес теплые вещи, теплый кожух, подкладку, куртки...", - написал волонтер.

Джерело інформації: Цензор.НЕТ

"САМЫЙ СТРАШНЫЙ СОН ВОЛОНТЕРА - ЧТО ТЫ ПРОСЫПАЕШЬСЯ, А НА КАРТОЧКЕ ПО НУЛЯМ... А РЕБЯТА МЕРЗНУТ, А У РЕБЯТ НЕТ КАСОК...", - ВОЛОНТЕР ГАЛИНА НЕСТЕРЕНКО

жовтня 8, 2014

"Самый страшный сон волонтера - что ты просыпаешься, а на карточке по нулям... А ребята мерзнут, а у ребят нет касок...", - волонтер Галина Нестеренко

Волонтеры продолжают самоотверженно помогать украинским воинам и просят всех присоединиться и вместе поддержать наших защитников.

"Знаете, какой самый страшный сон любого АТОшного волонтера? Что ты просыпаешься, а у тебя на карточке по нулям... А ребята мерзнут, а у ребят нет касок, а тепловизор, который стоит космически большие деньги, мог бы спасти не одну жизнь... А ты смотрел в глаза этим ребятам, знаешь, как они падают на землю во время артобстрелов... На ту землю, которую защищают и сохраняют для тебя... Ты встаешь из теплой постели, идешь на уютную кухню и пьешь такой привычный утренний кофе... А кто-то из них не проснется никогда, отдав свою жизнь за твоё право на покой и уют... Мы выиграем эту войну при одном условии: если у нас не будет разделения на мир и войну! Если мы четко будем понимать, что там фронт, а здесь - тыл, который ежедневно должен что-то

делать для победы...", - пишет в Фейсбуке волонтер Галина Нестеренко.

"Не все могут быть воинами, не все могут собирать помощь и отвозить ее на передовую. Но каждый из нас может отказаться от пачки сигарет, поездки в отпуск, покупки автомобиля ради армии... К сожалению, такая горькая правда нашей жизни - армия держится не на поддержке власти, а на работе волонтеров. Можно к этому относиться по-разному, дискутировать правильно это или неправильно... Но от этого ребятам не станет теплее, не станет безопаснее... Вам кажется, что война от вас далеко? Но завтра она может ворваться в вашу такую мирную и уютную жизнь - пойдет на фронт ваш сын, знакомый, сосед... Или враг займет в ваш город... будет ли в радость вам новенький автомобиль?.. Ребята на Донбассе отвоевывают ваш мирный мир... Вы можете им помочь... Более того - должны! Каждый вечер, ложась в теплую постель, спросите - а сегодня я сделал для армии? Что сегодня я сделал для того, чтобы утром у меня был такой привычный утренний кофе?...", - спрашивает она.

По ее словам, каждую неделю их волонтерская группа отправляется в АТО: "На эти выходные мы едем в г. Счастье, а по дороге заедем в Старобельский район и дальше за Счастье в Станицу Луганскую

Джерело: Цензор.НЕТ

ВИНАХОДИ ДЛЯ АРМІЇ!!!

жовтня 11, 2014

Украинцы сами не дожидались властей, изобретают броневики, защиту для танков, разрабатывают новые лекарства и запускают электронных «шпионов» с гранатами для армии...

Одно из изобретений — дроны с гранатами. Это летающие аппараты, которые способны передвигаться на расстояние 10 км и подниматься на высоту 2,5 км. Дроны могут снимать и передавать видео расположения войск врагов в прямом эфире. А доработки киевлян позволяют аппаратам в нужное время самим вынимать чеку и кидать гранаты.

Кроме того, житель села Блидча Киевской области рассказал журналистам, что решил делать настоящие броневики из старых автомобилей. Эта идея ему пришла в голову после того, как его племянник ушел добровольцем на АТО.

А молодые учёные Киевского национального торгово-экономического университета придумали пищевой продукт «Реабилакт», который уже используют раненые в ходе боевых действий силовики. Доцент кафедры военной хирургии Украинской военно-медицинской академии Минобороны Сергей Асланян рассказал, что препарат стабилизирует, а в будущем улучшает общие показатели организма бойца. Препарат можно принимать как еду или вводить через зонд. Теперь учёные надеются, что инициативу поддержат на уровне государства.

Джерело: Alla Zaharova

КИБОРГИ В АЕРОПОРТУ ДОНЕЦКА, КАК И НЕБЕСНАЯ СОТНЯ, ЭТО НАСТОЯЩИЙ УКРАИНСКИЙ ЭПОС,

жовтня 12, 2014

Киборги в аэропорту Донецка, как и Небесная сотня, это настоящий украинский эпос, которого у нас никогда не было.

Признаюсь честно - до недавних пор я имел большую проблему с культурной идентификацией. Все эти слепые бандуристы, уныло провожающие батраков закапываться в черную землю, - у меня школьника никаких приливов гордости с мурашками по коже не вызывали. Когда в какой-то момент стали доступны стояковые фильмы с Брюсом Ли, я просто выкинул из головы весь этот морок.

Потом, выезжая за границу, постоянно сталкивался с тем, что Украина, известная мне: со своими писателями, музыкантами, художниками, да и просто прекрасными людьми, - мне одному и известна. Да, кто-то был в курсе, что заводной чувак, поющий с Мадонной, это Женя Гудзь с Оболони; еще кто-то читал Андруховича или Дереша, видел картины Савадова или Ройтбурда. Но это узкий, очень узкий круг. В основном, Украина была какой-то там страной, рядом с Россией, где живут два боксера, оба Кличко; и еще футболист Шевченко, который, говорят, известный поэт.

В соседних странах - еще хуже. Стараниями врага, который тогда называл себя нашим братом, украинцам годами навязывался образ хитрого красномордого поца, полюбляющего сало и погрызать.

Я знал, что я украинец, но не совсем понимал, что это значит, и что с этим делать. "Я украинец, я не хочу ничего делать, я хочу пышаться", - помните? И никогда бы мне не пришло в голову прижимать к груди украинский флаг, пока в руки не попал тот флаг, простреленный десятком пуль.

Все изменилось. Мы - украинцы, как никогда. Мы знамениты, сильны, предельно серьезны, и теперь, со своим собственным эпосом, вечны. Спасибо вам, парни!

Новое поколение, которое мы воспитываем вашим примером, будет уже совсем иначе ощущать себя и страну, и страну в себе. А те родители, которым довелось хлопать вас по плечу, или пить с вами кофе из металлических кружек, становятся на голову выше в глазах своих детей, за что вам отдельное.

Автор: Matvii Nikitin

ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНОЕ ПРИКЛЮЧЕНИЕ ЖИТЕЛЬНИЦЫ ТЕРНОПОЛЯ В РУССКОМ ПОЕЗДЕ

жовтня 12, 2014

Сіла не в той потяг. Но час, концентрований, як розчинна кава. І тисне, як на розмір менші туфлі...

Кацапський потяг - это што! Ще на підході до дверей вагона у тебе рождається мічта. Глобальна. Шоб Львівська залізниця викупила всі рельси, шпалі і вагони во всьому мірі і поставила провідницями мілих і улибчивих львівських панянок. Бо в кацапському потязі, у дверях вагона стоять нащадки конвоїрів столипінських вагонів у помятій формі, з потухшими глазами, серимі лиці і манерами прaporщика. Вони готові тебе репресірувати, а як ні, то запресувати вений момент.

- Мєста дзєвятає, ніжня полка. Праходзім бистра! Праважающім нельзя!

- Я щас вийду, - каже Оля і заходить зі мною. Проводніца провожа нас взглядом бультер'єра. Запомніла і отиграється потом - к гадалке не ході.

У вагоні душно, вікна не відкриваються, бо на глухо закручені огромними шурупами. Шо, кстаті, дуже практично : на них вішають куртки, оскільки

на місці гачків для одягу є тіко дирки. Для тарганив, навірно. І, щоб бумажки з канфет запихати.

На моєму місці сидить кацап. І по його романтичеському взгляду в окно видно, що звільнить він його не збирається. Но Оля волшебним словесним пендальом отправляє його геть. У нього з правадніцею начинає форміроватися обща платформа жезнодорожного биття і зреєт общий состав преступлення протів мене.

В купе заходить наш солдат з купою наплічників. Кацапа перекошує, як паркан во время бурі. Чоловік, коло вікна навпроти підривається і помогає солдату розпикати рюкзаки, я теж піднімаю поліцію,- я ж то налегке їду. Розташовуємось. Олі - па-па, потяг їде...Знайомимось. Чоловік коло вікна - дядя Толя, солдат - Рома, сам з Волині, живе на Львівщині, воював в АТО. Кацап одвернувся від нас, ноги в проході виставив і нервічає, бо народходить і він мусить крутитись, як дзига сюда-туда. Прийшли ще двоє наших військових, ледве встигли в останній вагон вскочити, розташувались на бічних полицях. Андрій і Сергій. Теж їдуть у відпустку з АТО, були під Песками. Хлопці витомлені. Не так боями, - звикли вже, - як добиранням додому. Дві доби добираються. Транспорту немає, квитків немає...А відпустки - 10 днів всього. А в Роми місяць тому синочок народився, і донечці - 2 роки.

- Кришу знесло, - каже. - Оце ходив у Харкові по ринку і купував дітям все підряд. Нашо - не знаю. Просто після зеленки, сепарів і боїв, - воно все таке гарне і кольорове.

- Точно, - каже Андрій. - В нас там все бурозелене. Цваста появляються тільки, коли контужений. Або, коли дівчинки-волонтьорки прийдуть. Бляцькі кацапи! Хулі їм од нас нада, блять?

- А хулі ви піндосов на Данбас прівелі і генцид устроїлі са сваї хунтой? - Дальнозоркий та-кий попався кацап. - Зачем в Маріуполь ввєлі дві дівізії марсіків?

ППЦ!

Охуєй і почувствуй себе охуйожиком!

- Морське мяу!, - кажу. Дядя Толя рже:

- Чувак, - каже, - как маріуполец говорю : там із іностранцев токо ваши брехливі собаки да дві бригади молдаван сидять. Надіються, що стройка возобновиться.

Да ви нам завідуєте. Вот імелі би ви такова Путіна...

- Ой, блять, - перебиває його Рома. - Ми б його уже всюй Українай імелі.

- І што мені підказує, що у нас все попереду, - каже Андрій.

Тут набігли дві молодички з кульками провізії і таким співучим прононсом, котрий існує лише в околицях Нью Санжар на Полтавщині.

- Оцежь-бо, хльопчики наші дорогенкі, захистнікі зольотенькі, та дайте ми вас хотіть покормимо у дорозі. Да ото грошима трохи підсобимо, єслі шо. Оті бультебродики з грудінкою, да гурки свої, домашні некроплені, та ось сметанка зо своєї корови, та кехвірю осьо до вареничків...

- А у мене помидорчики, да синенькі з чусничком. Оті їхте, хльопчики на здоров'ячко. Да хай ті москалі повиздихають шамашедші. Такої біди нарobili...

Кацап, як от удара електріческим скатом дъргається :

- А ви не думаєте, що ви мнє псіхіку травміруєте?

Жіночка з Нью Санжар нависає над ним, як тінь справедливості.

- Я тебе харцизяку січас як травмірую!... Так отпіздю, що рідна мама не узнає і жінка бросить, щоб з уродом не мучитись...

Кацап біжить до купе проводніці. Тут дзвонить мій муж. Ну, і розмова у нас : а що там на базі, а як там наші кіборги, та бережіть себе і хай вас Бог береже... Андрій і Сергій відклали канапки. Короче, от від них я і почула все, що мої правосеки від мене приховують. Хлопці воюють пліч-о-пліч у тих Песках. Але то таке. Бо кацап вернувся.

Правадніца - женщіна сурова і годамі езженая в поїздах дальнього слідування:

- Хахли! Ви мешаєте спакойно ехать русскому пасажиру і гражданіну Рассї в русском поїзді!

У дяді Толі глаза виразілі сложний спектр чувств, у Роми бутер завис надкушений, з улибкою чеширського кота, а я зловісно так спітала, у предчувствії, що проведу я, мабуть, ночку в обізъянніке :

- Перепрошую дуже : повторіть, будьте такі ласкаві, щойно проголошенну вами сентенцію...

Хлопці лягли. Покотом. У ржачну паузу, навірно, закрався вірус, бо зависла вона надовго. Як і правадніца.

- Гражданін, ідіте к начальнику поїзда, - рявнула вона і щезла. Кацап пішов. Ну от дивне створиння. Залізло б собі на свою полку і щолкало б там арахіс. Так не, воно ж руске. Домінірующее, блять. Пішло у длинних єбенях поїзда шукати на гамні сметану . Вернулось з начальником : мужичонкой под післят і принявши пару раз по сто, судя по перегару, з обвислим пузом, бегаючими глазками і сбалом проходімца.І з яким-то мінтом.

Мент - остережний. Сходу заняв позу неловкого положення, типу : я тут ішов посцити, но злі кацапи мене здуріли, що туалет - сюда і переминається з ноги на ногу. Тіпа, бачте : ось із дудочки скоро закапає.

- Граждане, - прогудів начальник.- Ведіте себя нармально. Ви в руском поїзді находітесь. Ето, как в посольстве. Ви в гостях здесь. Здесь - територія Россії.

Бля-а-ат! Порвав, як тузік грелку.

- Тоєсть, - кажу, - получаєцца, що ми передвігаємся Україною на железній пліті, которая тेरіторія Rossii?

Вопще, такого охуєжа на ліцах народа я ще не бачила.

Не знаю, чим би воно там закінчилося, но як-то резко встав дядя Толя і бистро тицьнув мінту під ніс якусь корочку. Навірно, красіву і на ній було написано шото умне і строгое, як на шумерських табличках. Но мент моментально виструнчився, як тополь на Плющіхе. Причом, що його сплющило було видно невооруженним глазом. Да, то, навірно, була шумерська табличка, або дудочка сработала, но мент бистро повів всіх кацапів геть.

А потім наш поїзд зупинили на якісь сільській остановці для некрасивих престарілих поїздів , предзначених для льготників і пенсіонерів, і попри нас їхав вантажний потяг. З таким вантажем, що ми всі хотіли, щоб він був безконечним. Вернувся кацап. Угрюомий донемогу, заліз на свою полку, поклав туфлі під подушку(!) і начав гризти там солоний арахіс, громко щолкаю і вздихая. Несолено хлебавши, короче. Наступні 4 години дороги він тихо і молчаливо ізображені там обіжений піздец. З такою радістю я давно не дивилась у вікно потяга. А повз вікна пропливали платформи з повищенім потенціалом нашої армії. Рома розплакався. Каже : де вони, блять, були, коли їх так не хватало під Щастям, Іловайськом, Дяковим...

Но в ітоге всю закінчилося хараши. Прийшла супервічлива провідниця і спітала, чи не хочемо ми чого. Принесла чай і піченькі, дивилася на дядю Толю глазами дохлої риби. Потім хтось врубив музику. Кацапську. А зря. Але то таке. За кілька хвилин (спасибі, Татуся!) ми вже слухали Братів Гадюкініх.І (вібач, Татусю Бо - бо я подарувала альбом Ромі. Син в людини народився ж))). Но ще я со своєї харошої дікцієй і дікторським досвідом прочитала хлопцям трохи шедеврів наших репкінців(у дяді Толі був нет). А вони дядя Толя - фан Репки і респектує Мурзіка і Дедушку. Хлопцям сподобались перли Богдана Грубича. А про мене вони сказали, що ,тіпа ,заумна, но прікольна, а Татуся женственна і хозяйственна. Но все-одно, в ітоге я роздавала автографи на візітках Яроша. Ну не було більше на чому, так сложилось... Кацап при цьому нервно кутався в ковдру з головою. Може морозило його, тімпіратура яка, чи , просто, якась трясця напала. А може, - нерви. Но мовчав. Видно, дойшло , що лом - орудіе самоходне і високоточне. І приводиться в робоче состоянні льогкім двіженім рукі.

А ще я хлопцям сюрприз в Тернополі зробила. Не, не тим що зійшла з поїзда... Вони ото понабирали в дорогу пивної бовтанки відомого виробника. А я подзвонила подругі і попросила піднести до поїзда нашого тернопільського пива. Бо хороши хлопці мають пити хороше пиво.

А найліпше пиво, і, воне, всю найліпше - у файному місті...

Таке от буває в дорозі. А я думала : не на той потяг сіла...

Автор: Дзвінка Торохтушко

МОСКВИЧКА, ОКАЗАВШАЯСЯ “В ЛОГОВЕ БЕНДЕРИВЩИНЫ”, РАСКАЗАЛА ШОКИРУЮЩУЮ ПРАВДУ

жовтня 13, 2014

В конце апреля, на фоне нарастающего информационного безумия в СМИ о волне фашизма, захватившей всю Украину, мне пришла в голову шальная мысль «а не съездить ли на Западную Украину, в самое логово «бандеривщины» (именно так произносит это слово большинство сограждан) и не посмотреть ли своими глазами на творящееся там безобразие?».

Признаюсь, я далеко не герой, но, зная наши СМИ, думала, что все рассказываемое россиянам надо делить на два. Поэтому, хотя честно говоря, опасалась, но не так, чтобы очень.

За две недели мая я побывала в Прикарпатье и Закарпатье, была в Ужгороде, Мукачево, Берегово, Трускавце, встретила день Победы во Львове.

Мои впечатления от увиденного я хотела бы изложить в виде коротких путевых заметок, ощущений путешественника при знакомстве с новыми для него местами. Я не претендую на широту охвата проблемы и глубину аналитики, коими отличаются некоторые российские авторы блогосферы, пишущие многостраничные тексты про события в Украине, не выезжая из Костромы или Новокузнецка.

Типичная улица в западноукраинском городе

Итак, первое и главное потрясение: НА ЗАПАДНОЙ УКРАИНЕ МОЖНО ГОВОРТЬ ПО РУССКИ ВЕЗДЕ И СО ВСЕМИ! И в красивейшем европейском Львове, и в маленькой карпатской деревеньке вас выслушают, поймут и ответят. Могут на русском. Могут на украинской мове. Но ни-

кто ни разу не продемонстрировал непонимания или негатива. Правда, очень часто спрашивали, откуда я приехала, и услышав, что из Москвы, с лукавой улыбкой интересовались, не страшно ли было ехать, «ведь здесь же злые бандерівці».

Надо сказать, мне искренне непонятны жалобы людей, заявляющих о тяготах межъязыкового общения в Украине, ведь язык соседей настолько близок и понятен русскому человеку, что незаметно начинаешь говорить, вставляя украинские слова.

Таким же мифом оказалась ненависть к жителям России. Все люди, с которыми мне довелось общаться, с горечью и искренним недоумением спрашивали, как Россия могла так поступить в тяжелый и сложный для Украины момент. Как сказала одна пожилая женщина в Ужгороде, это все равно, что во время пожара в соседском доме залезть к нему в сарай и начать тащить все, что увидишь.

Отдельный вопрос – бедность Украины. Наша пресса с каким-то наслаждением смакует эту тему, уверяя, что страна в «глубокой ж...е», на меня увиденное произвело прямо противоположное впечатление, особенно села. Западноукраинские деревни и села очень чистые.

Дома – в основном двухэтажные коттеджи, никаких трехметровых дувалов, как в богатых коттеджных поселках вокруг Москвы, или кривых-косых заборов из горбыля и отходов лесозаготовок и покосившихся домиков, как в деревнях прочей России. Везде – цветы, цветущие плодовые деревья, вспаханные и ухоженные поля. Даже нежилые домики стоят с целыми стеклами в окнах, не сожженные и не превращенные в свалки и пристанища для бомжей. Ну, вот не живут в них сейчас, а завтра придет новый хозяин и начнет работать, это – просто пауза, а не скорбный финал. Нигде нет такого духа запустения и отсутствия перспективы, как это почти повсеместно в сельских районах Центральной России.

Вообще, это отношение людей как хозяев к своей земле очень видно. Нигде вдоль дорог нет свалок мусора, лес вычищен, ухожен, хотя дороги далеко не везде соответствуют даже нашим убогим нормам, а в горах – так и вообще еще есть грунтовки. Если Галичина – бедный дотационный регион*, как выглядят богатые области? Кроме того, города, даже маленькие, удобны для жизни, многие мои украинские собеседники отмечали, что здесь нет такого зияющего разрыва уровней жизни в столице и областных центрах, как у нас в России.

Еще она яркая особенность – это искренняя, «народная», идущая от сердца религиозность. Приехав домой, я прочитала в одном серьезном издании, что на западной Украине, согласно опросам, считают себя верующими и соотносят себя с той или иной конфессией 93% жителей.

У нас существует довольно сильный скепсис относительно истинности результатов опросов общественного мнения, но здесь это видно, как говорится, невооруженным взглядом. В воскресные дни церкви и костелы заполнены людьми до отказа, многие стоят в церковном дворе и на улице и слушают трансляцию службы. Такое я видела только в Польше. Все в порядке и с веротерпимостью.

Проезжая села, видишь, как правило, два храма – православный и католический или униатский, причем оба ухожены, а на досках объявлений висит множество анонсов различных мероприятий церковных общин. У въезда и выезда из любого, даже крохотного населенного пункта, обязательно

есть или часовня-каплица, или статуя мадонны, или Распятие. Все они с любовью уbraneы цветами, горят лампады, свечи.

А в Ужгороде вообще центральным храмом владеют две конфессии — православные и униаты, или как здесь предпочитают говорить, греко-католики, служат службы по очереди: ни драк, ни споров не бывает. В католическом храме Трускавца в завершение органного концерта священник читал молитву о единстве Украины последовательно на трех языках – польском, украинском и русском и люди из разных областей Украины: из Киева, Одессы, Днепропетровска, Львова (в начале концерта священник спросил аудиторию, кто откуда), Чернигова, католики, униаты и православные, повторяли слова со слезами на глазах. Эта сцена сказала мне о веротерпимости украинцев больше, чем доклады всяческих религиоведческих форумов.

Не могу не поделиться и еще одним ярким впечатлением – отношение к труду. Ни в магазинах, ни в аптеках, ни около школ или иных общественных учреждений нет такого привычного для России персонажа, как изнывающий от скуки охранник. Люди, с которыми довелось общаться – и работники отелей, и официанты в ресторанах, и медики (я врач и в поездке у меня были встречи с коллегами) и сотрудники таможни в аэропорту, и крестьяне, продающие самодельные сувениры, домашнее вино и мед в Карпатах — все эти люди производят впечатление самодостаточных, серьезно относящихся к своей работе.

Я не видела людей с выражением «королевы в изгнании, вынужденной заниматься низким трудом», но и не было утомительной, угодливой «корпоративной вежливости», за которой читается плохо скрываемое желание, чтобы ты поскорее отвязался и не мешал грезить о блестящей карьере. Как мне показалось, здесь вполне европейское отношение к работе – любой честный труд не постыден. Вопли наших интернет-воинов «в Европе будете туалеты мыть» здесь не очень поймут. Надо будет – поедут, вымоют, заработанное привезут домой, построят дом, откроют свое дело. Как мне кажется, это и результат настоящей христианской культуры, и отсутствие шальных денег и разворачивающего влияния пресловутой нефтяной и газовой трубы.

Не попадались мне на глаза и следы варварского отношения к советским воинам, павшим за освобождение Украины от немецко-фашистских захватчиков.

Все памятники воинам и погибшим во 2-й Мировой войне ухожены, отреставрированы. Многие к 9 мая свежевыкрашены, причем на памятниках павшим знамя в руках коленопреклоненного солдата обязательно покрашено красным цветом.

Есть и памятники сичевым стрельцам, и памятники повстанцам, и памятники Степану Бандере. Я не вижу в этом ничего, что бы задевало мои патриотические чувства, поскольку считаю, что это история Украины и украинцы сами должны решать, кому они будут ставить памятники, а кому – нет.

Да, нигде нет памятников Ленину, но на центральной площади Трускавца стоит прекрасная скульптурная композиция «Христос и самаритянка». Я не уверена, что многие из моих соотечественников сразу вспомнят содержание и смысл этой евангельской притчи, к которой говорится: Иисус попросил у женщины воды, она смущалась, сказав, что «Иудеи с Самарянами не сообщаются». Иисус сказал ей в ответ: всякий, пьющий воду сию, воз-

жаждет опять, а кто будет пить воду, которую Я дам ему, тот не будет жаждать вовек; но вода, которую Я дам ему, сделается в нем источником воды, текущей в жизнь вечную.

В общем, не встретив «страшных бандерівцев» в городах и весях, я пошла в музей: надо все-таки узнать из первоисточника, что откуда пошло. Не буду занимать место рассказами о том, чем УНА (Украинская национальная армия) отличается от УПА (Украинской повстанческой армии), Украинской освободительной армии и УНСО, кто из них сотрудничал с немцами, а кто боролся против всех – немецких, польских и советских войск «за вольность», то есть независимость Украины, желающие могут почитать, благо в Интернете есть масса работ.

Но, прекрасно понимая, что вызову страшный гнев и проклятия со стороны наших «патриотов», задам один вопрос: рассуждая о зверствах УПА, о волынской резне, знают ли ширнармассы РФ о жертвах среди мирного населения Западной Украины не от фашистов и карателей УПА, а от освободительной миссии СССР, точнее, ее передового отряда — НКВД? Для меня, например, стало новостью, что в рядах УПА были русские, казацкие, таджикские, узбекские, грузинские подразделения (курени), югославы, немцы, австрийцы, врачами в отрядах были, в том числе, и евреи. Все это как-то не согласуется с фашистскими теориями расового превосходства.

По расчетам украинских и белорусских историков, на территории этих двух стран погибло 170 тысяч бойцов УПА, 70 тысяч эмигрировало на Запад, взято в плен и выслано более 200 тысяч.

С 1944 по 1952 год в западных областях Украины подверглось разным видам репрессий до 500 тысяч человек, в том числе арестовано более 134 тысяч человек, убито более 153 тысяч человек, выслано навечно из пределов УССР более 203 тысяч человек. И это не какие-то вражеские инсинуации, а прямая цитата из Постановления Президиума ЦК КПСС «О политическом и хозяйственном положении западных областей Украинской ССР от 2 мая 1953 г» (не поленилась, нашла текст и привела словную цитату, зная привычку наших «охранителей истории» к обвинениям в клевете).

Что же, получается, население Западной Украины так радовалось установлению Советской власти на своей земле, что больше миллиона людей (если уж совсем точно – 1 млн 143 тыс) пришлось репрессировать, причем более (интересный оборот!) 323 тысяч погибли, а более 200 тысяч выслано. То есть край обезлюдел на полмиллиона человек!

Но ведь репрессии и депортации начались с 1939 года. Так, согласно утверждениям московских историков Валентины Парсадановой и Николая Бугая цифра депортированных с Западной Украины в 1939-1941 годах людей равна уже 1 миллиону 173 тысячам. В своих исследованиях они использовали документацию, которая хранится в Государственном Архиве России. Значит, с 1939 по 1953 годы Западная Украина потеряла более полутора миллионов человек при численности населения в 6 миллионов 207 тысяч (польская перепись 1931 года). Это — пятая часть! Почему-то в голову приходит столь часто упоминаемое нашей прессой слово «геноцид»...

Однако ни в одном из материалов, выставленных в музейных стенах, нет слов проклятий и призывов к убийству русских. А в присяге бойца УПА говорится : «клянусь свою честью і совістю

боротися за повне визволення всіх українських земель і українського народу від загарбників та здобути Українську Самостійну Соборну Державу». Ясно без перевода, не так ли?

Но самым сокрушительным аргументом, разбивающим легенду о патологической ненависти «бандеровцев» к русским, для меня явился простой листок с расписанием дня бойцов «повстанської Криївкі». В нем, наряду с изучением военных дисциплин, уходом за оружием около 6 часов день выделялось на учебу: родная словесность, английский и ... русский язык!

Понятно, почему у нас в последнее время развязана чудовищная по масштабам информационная компания, обвиняющая жителей Украины, особенно западных областей, в фашизме, русофобии и прочих грехах. Невыносимо потомкам тех самых сотрудников ЧК-ОГПУ-НКВД-КГБ, признать, что украинцы сражались за свою независимость против двух тоталитарных режимов. Сейчас в Украине, первой из славянских стран бывшего СССР, началась десоветизация и окончательное освобождение от коммунистическихrudиментов. Украинцы сделали свой выбор в пользу европейской демократии, а не очередной реинкарнации имперской идеи.

Но нам ли, жителям страны, в которой признание последнего императора Николая II святым мучеником-страстотерцем мирно уживается с памятниками его убийцам, площади городов осеняют монументы основателю «государства рабочих и крестьян», принципы равенства и социальных гарантий которого хорошо забыты, где символом победы СССР в войне, закончившейся 70 лет назад, но которую мы празднуем год от года все помпезнее, становится лента ордена уничтоженной основателями СССР Российской Империи – и не надо говорить, что это гвардейская лента — ее ведь уже официально величают георгиевской! Где по лесам и полям лежат кости незахороненных доньне солдат этой войны, а основной идеологемой общества стал принцип «обогащайся, соглашайся с начальством, лги и воруй», а все что мы смогли предложить миру в качестве национальной идеи 21 века — это «суверенная нефтяная держава».

Пусть Украина сама наводит порядок в своем доме. Не будем мешать ей, нам есть чем заняться у себя.

Джерело: vsapravda.info

ЧУЄШ, ТИ ЧЕКАЙ МЕНЕ, НАД УСЕ ЧЕКАЙ КОЛИ СМУТОК ОГОРНЕ, ЖОВТИЙ ДОЩ СТІКА. ВІДЕО!!!

жовтня 13, 2014

Чуєш, ти чекай мене, над усе чекай
Коли смуток огорне, жовтий дощ стіка
І в спекотну каламуть, в заметіль, у сніг
Коли інших вже не ждуть, вже й забувши їх.
І коли листів нема із далечини...
інших вже не ждуть дарма — стомлені вони.
Повернуся, тільки жди
І не зич добра тим, хто каже далі йди і забудь...
пора.
Хай повірять мати й син, що нема мене
Друзі втішаться отим "було і промине",
Сядуть в коло при вогні і ковтнуть вина.
На помин душі
Та ні. Ти чекай одна.
Ти чеканням повернеш із смертельних лав
"Поталанило, еге ж?" - скаже, хто не ждав.

Не дано збагнути їм в літо вогняне
Як чеканням ти своїм вберегла мене.
Як вцілів я? Вижив як?
Знаємо без слів.
ПРОСТО ТИ ЧЕКАЛА ТАК, ЯК НІХТО НЕ
ВМІВ.

автор: Костянтин Симонов
Переклад — Юрія Гончаренка.

ШЕСТИРІЧНА КІЯНКА СТАЛА НАЙМОЛОДШОЮ МЕЦЕНАТКОЮ УКРАЇНИ

жовтня 15, 2014

Незвичайний рекорд встановила шестирічна Кіра Микитенко: дівчинка пише картини олією та продає. Виручені кошти маленька художниця віддає на ліки та апарати для хворих діток.

Кілька місяців тому дівчинка встановила національний рекорд, як наймолодший художник, що має персональну виставку. На якій Кіра з батьками влаштувала благодійний "тихий" аукціон. А усі зібрані кошти - віддавала на потреби хворих діток з Інституту педіатрії, акушерства та гінекології.

Колись Кіра сама була пацієнтою цієї лікарні. Нині її коштом придбали дорогое обладнання для реанімації новонароджених.

За гроши, які були виручені на продажі Кіриних картин, придбали монітор ЮГас, який веде спостереження за роботою серцево-судинної системи.

Скільки грошей віддали лікарні – батьки не зізнаються, але додають: на рахунку 6-річної дівчинки вже не одне врятоване життя. Раніше кошти від продажу власних картин Кіра віддавала на ліки для хворих діток.

Сьогодні до національного реєстру рекордів ім'я Кіри Микитенко вписали вдруге. Дівчинку визнали наймолодшою меценаткою України.

Нешодівно дівчинка пішла до первого класу, тож нині часу на малювання обмаль, та все ж допомагати хворим малюкам хоче і надалі.

Джерело інформації: 5 канал

МАМО, НЕ ПЛАЧ!

жовтня 16, 2014

Мамо, не плач!

Чуєш, мамо, не плач. Мене вже не повернути, якщо ти читаєш цього листа. Я більше не побачу твою чарівну посмішку, твої піклувальні руки, твої мужні очі. А ти більше не побачиш мене – з іншого світу ще ніхто не повернувся.

Мамо, не плач!

Вже не можна повернути час. Час розділив твоє життя на дві частини. Час розділив і моє життя також на дві частини. На жаль, другі частини нашого життя різні. І в цей час коли я пишу – перед моїми очима я знову пережив своє життя. Я зрозумів – ти найкраща мама. А я пам'ятаю, як ти щоранку просипалася та швидко підбігала до мене, коли я був маленьким. Я пам'ятаю перший день, коли ти мене привела до школи. А мій випускний... Я пам'ятаю, коли ти раділа кожному моєму успіху.

Мамо, не плач!

Порадій зараз також моєму успіху. Я загинув не просто так – я загинув, захищаючи батьківщину від російських окупантів. І я пишауся, що мені випала така честь. Це також успіх, адже окупанти

не дійшли до нашої домівки, і до цього я також приклав всі свої сили.

Мамо, не плач!

Я завжди буду з тобою, я завжди буду тебе любити – весь свій неземний вік. Ти заслужила цього, ти найкраща мама в світі. Ти можеш носити цього листа, а можеш спалити, а я все рівно буду слідкувати і далі, як ти насолоджуєшся життям. Адже я загинув ради того, щоб ти була щаслива.

Мамо, не плач!

Ти повинна бути щасливою. Моя кров пролита, щоб кожний день щиро тобі посміхався, щоб в тебе була можливість кожної хвилини радіти життю. Я повинен знати, що ти будеш щасливою. Я буду з неба спостерігати за тобою, як ти живеш! Будь щасливою!

Мамо, не плач!

Ліпше скажи Тетяні, нехай вона мене забуде. Вона молода – їй потрібно жити так жити. Вона повинна забути мене. Я що зміг, то і їй дав. Більше не зможу. А я не хочу бачити, як вона тужить за мною – сумом мене з могили не повернеш. Ніколи. Нехай Тетяна буде щасливою. Прослідкуеш?

Мамо, не плач!

Ти зобов'язана бути здорововою, щоб всім розповісти, що в тебе син герой. Щоб всі знали, що ти виховала мужнього чоловіка. Що твій син не злякався російських фашистів і не відступив назад, не віддав кlapтика української землі. Ти повинна прожити ще 100 років та всім, всім, всім розповідати про війну з російськими окупантами.

Мамо, не плач!

Зроби все можливе та неможливе, щоб всім розповісти, як тобі зараз пекельно, щоб всі знали ще 100 років, що в нас твориться, і щоб більше не допустили російського вторгнення. Щоб були готові до зрадництва сусідньої держави, щоб завжди були готові до війни. Коли армія буде сильною, то і війни не буде. Не забувай всіх про це повідомити.

Мамо, не плач!

Роби що хоч. Забудь, що я писав. Просто не плач. Просто пам'ятай: я загинув щоб ти, Тетяна, вся Україна були щасливими, щоб моя кров була пролита не даром. Ти найкраща. Спасибі за все.

P.S. мама пока цього листа не отримала, а син поки живий. Давайте помолимся, щоб цей лист ніколи не був відправлений та кожна мама дочекалася свого сина, а дівчина свого хлопця.

Автор: Микола Шваб

ЛЮБОВ ДО ЛЕНІНА

жовтня 17, 2014

вчера наблюдала интересную картинку .))

тётка - ватница прицепилась к двум молодым людям - агитаторам : " за кого агитируете ? за эту мразь ? это они памятники ленину сносят !!!! " глаза её наполняются слезами, а рот --слюной : " выкормил, выпоил, образование дал !!!!! да если бы не ленин и советская власть !!!! " -- задыхается в порыве гнева..... " какое право имеете сносить ???? сволочи !!!!! мрази !!!!! "

и тут (!) -- мальчик !!!! умница !!!!

-- " да вы не волнуйтесь ! ленина уже никто сносить не будет .))) договорились, что из пенсий и зарплат на содержание памятников ленина будут высчитывать 5 % "

у тётки шок очки запотевают " кто договорился ? а если я не хочу ? почему это у меня должны из пенсии воровать ???? " ---- " нет, ну как же памятник мыть должны, цветы на клумбе сажать , за ним же ухаживать надо где деньги

брать ? вот коммунисты города и договорились")))))))))

минуты две тётка в прострации..... " на хера мне памятник ? мне внука кормить надо !!!!!!! сволочи !!!!!!! мрази !!!!! куда писать заявление , что я не согласная ? "))))))))))))))))) вот оно чё))))))))) вот здесь и заканчивается уракоммунизм)))))))))

Автор: Вера Волошина

ВОЛОНТЕРЫ - ЭТО АНГЕЛЫ УКРАИНЫ

жовтня 17, 2014

А знаете, что означает слово "Волонтёр" ? Волонтер — человек, добровольно занимающийся безвозмездной общественной деятельностью. А хотите знать, что в Украине означает человек - Волонтер, а главное, что чувствуют и о чем думают эти люди? Если вам интересно, я могу рассказать.

Это патриоты, которые просыпаются с болью в сердце, от всего происходящего, но при этом не перестают улыбаться. А ложатся с радостью, потому что они смогли за день , кому-то помочь. Привезти обмундирование, одежду, еду.. и видеть, как в тебе нуждаются, как искренне радуются тебе, разве это ни есть настоящее счастье?

Волонтеры - это люди, которые давно перестали думать о себе, заботиться о своем здоровье. У них на это нет времени, они знают, что кроме них, никто не подумает о бойцах в зоне АТО , о ребятах, несущих военную службу на границах, о беженцах на Донбассе.

Все уже привыкли, к тому, что власти ничего не делают.

Волонтеры живут жизнями других людей. Многие из них давно уже не ладят дома.. Их часто не понимают друзья.. кому-то они вообще кажутся странными..

Некоторые люди не могут даже понять. Как может человек помогать незнакомым людям, отдавать все безвозмездно, когда у самого ничего нет?

Мы перестали верить в добро, в искренность людей. Мы во всем ищем подвох.. Посмотрите , что происходит сейчас.

Многие люди просто "притихли" и пытаются ничего не замечать, делая вид, что проблемы страны их не касаются и что государство обязано содержать солдат, платить им зарплаты, а также разбираться с беженцами.. При этом они не понимают, что если бы все рассуждали как они, показывая свое равнодушие, вся Украина была бы уже давно "Донбассом" или его подобием.

Только благодаря мужеству украинских солдат и нечеловеческих усилий Волонтеров, Украина сегодня остается свободной страной, за исключением Крыма и Донбасса.

Ответьте мне, неужели кто-то из нас хочет видеть "Донбасс" в своем городе? Если все, мы, хотим жить в Украине , то почему тогда, не все помогают армии? Теперь вы понимаете, что волонтеры - это ангелы Украины !

Это божественные люди, сердца которых, переживают и болят за каждого из вас, живущего в нашей стране ! Мы, должны Бога молить за их здоровье! К сожалению есть "люди", которые смеются над волонтерами, и даже делают пакости. Такие "люди" не достойны гражданства Украины ! Волонтеры делают все от сердца, а не за деньги и никто не имеет право их осуждать. Очень верю, что те, кто не поддерживает волонтерское движение, ско-

ро поймут, как они были не правы.. А не поймут , Бог им судья!

А хотите я вам скажу, что видят Волонтеры? Они видят прекрасную страну Украину ! Видят как встает солнце , оживают города и села! Видят, как утром идут дети в школу. Волонтеры не ждут похвалы, не ждут награды, они просто делают свое дело..

Вот что нельзя отнять у Волонтера, так это ВЕРУ!

ВЕРУ в то, что Украина выстоит и заживет по человечески...

ВЕРУ в то, что люди наконец то осознают, что Украина нуждается в каждом из них!

Хочу обратиться ко всем, кто читает мои публикации и разделяет мою точку зрения. Если вам действительно, дорога ваша Родина, тогда не будьте равнодушными людьми.

Помогайте своему народу! Берегите и любите НАШУ УКРАИНУ!

Автор: Геннадий Мацокин

О ЛЮДЯХ.

жовтня 20, 2014

Есть у меня одна подруга. Вижусь я с ней крайне редко в силу географической удалённости, периодически созваниваемся и с удовольствием болтаем. Девушка она разносторонне интересная.

Родом из Донецкой области, по образованию фармацевт и, по окончании института, поработав в разных регионах, осела наконец в Днепропетровске, вышла замуж, без малого 3 года назад родила двойню - мальчика и девочку.

И вот зимой, во время Майдана, она мне регулярно называла узнать новости "как ТАМ дела". А то "телевизор врёт, лучше узнать из первых рук".

Разговор она всегда начинает "Здравствуй, дорогая."

Всю зиму мы созванивались, она расспрашивала, рассказывала как у них там реагируют, как у родителей в Угледаре, как муж подруги из Харькова, офицер, уволился из армии и уехал на Майдан. В марте и апреле - Крым, начало волнений на Востоке мы регулярно созванивались и страшно переживали, что же будет дальше.

После того, как губерном Днепропетровщины назначили Коломойского, вскорости звонки прекратились. Я поняла, что они успокоились - у них надёжная защита.

И вот, по прошествии полугода, звонок.

- "Здравствуй, дорогая. Скажи мне, что ты делаешь для фронта? Я тут хищаю из семейного бюджета и собираю аптечки, я же фармацевт, знаю, что класть. А ещё я подумала, вот война закончится, вернутся наши ребята с фронта, не все, к сожалению, будут здоровы, нужны будут деньги на их социальную поддержку. Вот решила - нарожаю детей, что бы было кому зарабатывать. Не знаю, решусь ли на четвёртого в следующем году, может через год..."

- "Стоп-стоп, какого четвёртого? У тебя же двойня."

- "Ой, а я тебе не рассказывала? Я месяц назад девочку родила."

...

Это я к чему.

Я очень счастлива, что подавляющая часть моих друзей вот такие, неравнодушные к происходящему в стране, люди. Что каждый из них, из вас то есть, делает что-то. Кто-то помогает солдатам на фронте, кто-то солдатам в госпиталях, кто-то по-

могает беженцам. Кто деньгами, кто своим участием, а многие и тем и другим.

Я НЕ понимаю, как можно в такое время делать вид, что в стране ничего не происходит. Я НЕ понимаю, как можно жить, отворачиваясь от этого и говорить "меня это не касается".

Хотите что бы коснулось?

Спасибо Господу, что он наградил меня всеми вами, мои замечательные друзья.

Автор: Inessa Tovmach

ПОМОГАЮ КАК МОГУ.

жовтня 21, 2014

Николай, здравствуйте.

Прочитала Ваш призыв о помощи нашим военным. Перечислила на счет Натальи 300 грн. Хотелось бы больше, но это моя не первая помощь бойцам. Помогаю как могу. Моей пенсии не достаточно.

Закупаю лекарства, выделила деньги на целую кевларовую каску. Недавно для бойцов в школе моей доци просили принести носки или нитки для вязания носков бойцам, кантовары и вещи для детей беженцев.

Очень хочу помочь. Прошу мужа показать мне как перечислять деньги с карточки на карточку, но он говорит, что вся моя пенсия будет уходить :(((Спасибо Вам за ежедневные новости. Читаю каждый день. Мы победим:))) Верю!!!!

Автор: Irina Tsyganenko

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ

жовтня 21, 2014

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #1

В детстве я тоже любил сказки о рыцарях.. Но, как и многие дети, не задумывался, что делать закованным в сверкающие латы воину, когда захотелось посрать..))

У "киборгов" те же проблемы.. Нарушать светомаскировку, рискуя получить гранату на толчке, или идти вслепую, поскользываясь на сюрпризах от прежних поколений срующих "кибернетических" организмов..

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #2

- Как думаешь, на сегодня уже всё?

- Та ні. Вони нам цього не подарують. Для них це принцип. В них принцип - взяти. В нас принцип - не віддати. Хоча не нам, не їм, цей аеропорт нахуй не потрібен. Отака принципова блядська війна.

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #3

Война здесь обычно ведется от заката до рассвета. К нам пытаются подобраться "муравьи" и "железные уебаны", но арта пока справляется с ними.

Жизнь внутри терминала похожа на сюжет из фильма "Чужие". Из вентиляционных отверстий в любой момент может выплыть граната. Через каждый просвет может пристрелить снайпер.

Из четырёх этажей мы контролируем полтора. Подвалы тоже за "чужими". Они снуют между этажами по шахтам и заминированным лестницам. Периодически начинается "стрелкотня", осложнённая обилием рикошетов.

К этому привыкаешь. Ко всему привыкаешь.

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #4

Мне всегда хотелось написать про "ущемление русских". Так вот, здесь написать просто обязан.

В донецком аэропорту плечом к плечу со мной, русскоязычным патриотом Украины, воюют

парень из Ростова и бывший офицер Псковской дивизии.

По радио переговоры ведутся в 99% на армейском диалекте русского языка с применением соответствующего лексикона.

И я даже Ордой не могу назвать наших противников. Зомби. Просто зомби.

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #5

Тут холодно. Холодно, что звездец. Холодно и сырь. Бетонный пол и стальные конструкции излучают только холод. В отверстия всех калибров в остатках стен задувают степные ветра, заблудившиеся на опустевшем взлётном поле.

Мы действительно похожи на фашистов. На фашистов под Сталинградом зимой. Замотаны в ткани любых цветов и камуфляжи всех стран мира. Только на себе я насчитал шесть разных типов камуфляжа. А балаклава отныне используется по своему историческому назначению. Бронежилет не снимается никогда - в нём банально теплее.

Греет нас только чёрный чай заваренный на туристическом примусе. Зеленого чая нет. Кофе - страшный дефицит.

"За цю ніч страшенно скучив за жінкою.. Ні, не трахатись хочу.. Просто згадав яка ж вона в мене тепла" - бормочет скучожившийся "киборг". И все понимающие кивают с лёгкой усмешкой. Каждый вспоминает тепло своей женщины.

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #6

Практически у каждого поста в терминале есть свою любимчик среди сепаров, который "задрачивает" больше других. Они передвигаются по вентиляционным шахтам, устраивают ловушки, ставят мины, бросают гранаты в туалет и изощряются в разнообразных смертельных пакостях. Их в шутку называют "крестниками".

"Як там ваш хрещеник?" "Ta вже другий день не чутно його. Мабуть завалив його тоді з ПeKa-Ma" - обычный за чашкой чая в штабной комнатушке.

Один из "крестников" особенно изощрён. Среди ночи боец на посту услышал мяуканье. В темноте заметил котёнка который сидел посередине коридора. Не удержался, решил посмотреть поближе. Но приблизившись, насторожился: котёнок как-то неестественно пятился. Чуйка его и спасла. Котёнка тянули назад из бокового коридора за привязанную верёвку. Что случилось бы дальше, последний боец за котёнком "додумайте сами".

За этим "хрестеником" охотятся до сих пор. А он охотится за нами. А жалобное мяуканье мы слышали ещё вчера.

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #7

Тут постоянно темно. Копоти не видно, но она оседает на наших руках и лицах. Мы выглядим как шахтёры, вернувшиеся из забоя. Кто-то обтирается влажными салфетками, кому-то банально плевать.

"Гляди, волонтёры прикольнулись - мыло прислали" - смеётся чёрнокожий киборг. Тёплую воду мы видим только в виде чая.

"Чешишь активнее! Так теплее!" - ржут киборги.

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #8

Больше недели в аэропорту выдержать тяжело. Темнота. Холод. Постоянная опасность. Всё это влияет на психику человека. Очень быстро привыкаешь к грохоту выстрелов. Слишком часты перестрелки.

"Чувствую себя будто в кафе при тире" - говорит Бэтмен, открывая кильку в томате, а за гипсокартонной стенкой дуэтом отбивают техноритм два ПКМ в сопровождении АГС - нас штурмуют.

Перестаёшь пригибаться, проходя через просветы: "Да ну и хрен с ним, завалят так завалят". Не все даже пошевелились, когда в дверной проём над штабом влупили из "Мухи".

Ротацию проводят частями и забавно наблюдать за "новичками". Они ходят тактической походкой там, где "старики" даже не пригибаются. И "новички" правы, мы это знаем точно, но заставить себя уже не можем - мы превращаемся в киборгов. Нас просто нужно уже менять.

ИЗ ЖИЗНИ КИБОРГОВ #9

Война - командный вид "спорта". Ты можешь быть хоть Рембо, но побеждает только команда. И выживает только команда. А у команды должен быть тренер.

Мне довелось повстречаться с разными командирами. Одни - сидели дома и постили на фейсбуке отчёты о "своих" подвигах, но считаются истинными воинами. Другие - не вылезали из блиндажа даже чтоб заварить себе кофе, но получают звание Героя Украины. Третья - тупо бросали пацанов "на мясо", не выходя из штаба.

В аэропорту я встретил подлинного командира, который 24 часа в сутки мгновенно реагировал на нужды своих бойцов, точечно пинал, когда надо, и успокаивал, когда страшно. Через несколько лет он будет начальником Генштаба. Знаю. И если я вернусь в аэропорт, то только с его батальоном. Ибо знаю, меня не бросят, меня не сдадут. Имя его вы не услышите от меня - мало ли кто читает мои заметки. Но он есть. И мне этого достаточно.

Спасибо тебе, Хранитель Киборгов.

Автор Maxim Muzyka

КАК ПЕРЕУБЕДИТЬ РОССИЯНИНА В ЕГО ВЗГЛЯДАХ НА СОБЫТИЯ В УКРАИНЕ.

жовтня 22, 2014

Как объяснил известный психолог Олег Хомяк, пояснивший, каким образом происходит зомбирование.

Представьте, каждый (!) день, все (!) СМИ РФ сотни (!) раз повторяют одни и те же фразы о

- незаконном (?) государственном перевороте (??);

- "киевской хунте", "карательях", "фашистах", "ополченцах Донбасса" и их "мирных митингах" против "киевской власти", которая с "середины апреля начала карательную операцию", приведшую к многочисленным жертвам;

- о миротворческой миссии Москвы, которая "призывает Киев немедленно прекратить" карательную спецоперацию против мирного населения, "сев за стол переговоров".

Слова - это кирпичи образа, который мы ежедневно создаем в своей жизни, меняя ее. "Если человеку 50 раз в день повторять, что он свинья, он захрюкает", - уверяют психологи.

"Даже Геббельс не повторял по 50 раз в день одну и ту же фразу", - констатируют историки Украины, а ведь в дополнение к указанному факту свою долю зомбирования в тот же день вносили и вносят другие медиахолдинги РФ с их партнерами в Интернете, параллельно работают на ту же идею все без исключения каналы российского телевидения, соцсети "Одноклассники" и "Вконтакте", блоги, форумы, радио, печатная продукция, СМИ на региональных языках и т. д.

Вы удивляйтесь, что россияне верят, что украинская армия применяет "фосфорные бомбы" про-

тив мирного населения? Хотя за 4 дня до этого украинские СМИ доказали, что кадры были взяты не из события в Славянске 2014 года, а из видео Youtube событий в Ираке 2004 года.

"Прошлое - это не то, что с вами было, а то, что вы сами сделали с тем, что с вами в реальности происходило", - писал Олдос Хаксли. Если россиянину от 50 до нескольких сотен раз в сутки повторять одно и то же о "фашизме в Украине", он поверит именно в это. Что "мирные ополченцы Донбасса" (старики, дети) расстреливают из ПЗРК (один выстрел стоит свыше 7 тысяч долларов) самолеты и вертолеты, ведут огонь из самоходных артиллерийских установок НОНА, установок "Град", новейших снайперских винтовок и крупнокалиберных пулеметов, минометов, танков. Где это все они купили?

Вы сами бы выдержали такой идеологический и психологический пресс? Поэтому не надо оскорблять россиян терминами "ватник" (как и в ответ на это называть украинцев "укропами"), постараитесь наладить с ними диалог, отчетливо представляя среду, в которой они живут в современной России.

Как переубедить россиянина в его взглядах на события в Украине.

Внимательно выслушайте вашего собеседника, спокойно начните задавать встречные вопросы, большинство ответов на которые россияне... не знают. Помните, здравый смысл и четкая логика - самое разрушительное оружие против зомбирования. Примеры:

- Вопрос: "А с чего ты взял, что в Украине был незаконный государственный переворот?". Вспомни, какого числа исчез тогдашний президент Янукович (90% россиян не помнят);

- 21 февраля Янукович, спешно забрав все свои вещи из резиденции в Межигорье, неожиданно исчез в неизвестном направлении, что документально зафиксировано на Видео Youtube: Янукович спешно убегал из Межигорья до расстрела Майдана и своего отстранения. Просмотрите видео: картины, шкафы, люстры не берут с собой в рабочую командировку;

- 22 февраля 2014 года Верховная Рада Украины, в связи с побегом главы государства и "самоустраниением" его от исполнения конституционных полномочий", конституционным большинством голосов отстранила его от должности Президента Украины, назначив и. о. Президента Александра Турчинова и дату выборов нового Президента - 25 мая (на них победил Петр Порошенко).

Если у вас в городе завтра неожиданно исчезнет мэр (губернатор, президент), что сделает горсовет (Госдума)? Назначит и. о. обязанности мэра и дату выборов.

Таким образом, разрушается на корню фундамент российского образа фашизма в Украине: нет свержения Януковича Евромайданом, нет "нелегитимной власти", против которой якобы "восстал Крым и восток Украины".

Почему вы готовы продаться США, организовавшим Майдан в Киеве? Это ключевой тезис российской пропаганды: "Киев и Вашингтон пытаются втянуть Россию в войну", - уверяют депутаты Госдумы России.

а) Миллион человек на Майдане, ты считаешь, можно собрать за деньги? Люди восстали против произвола и коррупции власти, когда Президент коллекционирует "золотые батоны";

б) внимательно прочти сообщение одного из украинцев в соцсети Твиттер и подумай, кто агрессор в Украине:

3. Кто раздувает огонь войны в Украине? Разве не Россия снабдила боевиков в Донецкой народной республике? Где они взяли новейшее вооружение (танки, самоходки, ПЗРК, минометы, крупнокалиберные пулеметы и т. д.). Россияне обычно отвечают, что ополченцы захватили райотделы МВД и СБУ, где и взяли вооружение. Спросите у них, разве в России тоже САУ-120 («Нона-СВК») — российское (!) 120-мм батальонное самоходное артиллерийское орудие с дальностью стрельбы в 9 километров принято на вооружение РОВД? Чтобы перестреливаться с соседним отделом милиции (полиции)? Как и крупнокалиберные пулеметы, минометы, ПЗРК? Склады райотделов забиты многочисленными боеприпасами, снарядами, минами, чтобы уже 2 месяца вести полномасштабную войну, включая артиллерийские и минометную дуэли с украинской армией, как в Донецке, Краматорске, Горловке, Славянске? Так кто поставляет террористам это оружие и призывает Киев к "мирным переговорам"?

4. Кого поддержали неонацисты Европы: Кремль или Киев? Как такое может быть, чтобы против "фашистов Киева" выступили неонацисты ЕС (в т. ч. партии, организованные бывшими офицерами СС), для которых теперь кумиром стал Путин - Что общего у Путина с неонацистами Европы.

5. Для интеллектуалов: какие научные критерии фашизма ты знаешь? Сколько их подходит к современной Украине (3), к США (7), к России (19), к Ирану (25)? Ответы: Ученые назвали 30 критериев фашизма: есть ли он в Украине . Где сильнее опасность фашизма?

6. Проведите параллели с жизненным опытом россиянина.

- Крым, или почему украинцы перестали любить Россию? Если бы твой сосед отнял бы у тебя четверть дома, "забыв" о нотариусе и договоре купли-продажи, заявив, что 60 лет назад эта "жилплощадь" принадлежала его предкам, ты стал бы относиться к соседу по-прежнему, или что-то изменилось бы в твоем отношении? Что бы ты сделал?

- Пошел бы в суд и обязательно отобрал бы обратно свое.

- Согласен, украинцы так же убеждены, что через международные суды Петр Порошенко обязательно вернет нашу "жилплощадь".

- Но это наш Крым, мы его освободили!

Придется те же вопросы повторить по два-три раза, чтобы на личном примере человек осознал, что термин "освободить" по закону означает "ограбить", "присвоить".

Можно задать вопрос: если Янукович сбежал 21 февраля, его отстранили 22 февраля, почему на медали "За возвращение Крыма" стоит начало операции 20 февраля?

Подробнее: Эксперты назвали 12 фактов, как медаль "За возвращение Крыма" подставила РФ .

7. Почему неонацисты свободно разгуливают по Киеву и Днепропетровску и терроризируют русских?

- Ты из Новосибирска?

- Да.

- Если я тебя начну убеждать, что неонацисты терроризируют русских в твоем Новосибирске, ты мне поверишь? Почему ты убеждаешь в подобной

глупости в Украине? Тебе виднее из РФ, что происходит в моем родном городе?

8. Почему Украина рвется в Европу, куда вас никто не примет?

- Уже приняли;

- ???

- Ассоциация с ЕС открывает безвизовый режим с Шенгенской зоной, дает возможность экспорта украинских товаров в Евросоюз, беспошлиновые товары из Европы (включая авто) на 30% дешевле, чем сейчас в Украине, возможность учиться и работать в ЕС.

- Но вас в полноценные члены ЕС не примут.

- Мне больше от Европы ничего и не надо.

9. Проводите сравнение с событиями в его государстве. Почему Киев не признает независимость ДНР и ЛНР?

- Почему вы не признали независимость Чечни времен Дудаева и Масхадова? В настоящее время еженедельно убиваете сепаратистов Дагестана?

- Они террористы, которые расстреливали мирных граждан, получают оружие из-за рубежа, пытаются расколоть государство.

- И у нас террористы, которые убивают мирных граждан, получают оружие из соседней страны и пытаются расколоть государство. Путин ведь правильно борется за единство государства, не позволяя ни Чечне, ни Дагестану выйти из состава России?

- Конечно, Путин прав, в Конституции РФ нет права на выход из состава России.

- И у нас нет права на выход регионов из состава Украины.

10. О зомбировании СМИ: "У вас в Украине ополченцы, а у нас на Северном Кавказе террористы".

- Да? А если текст опубликовать так, как показал генерал армии Евгений Марчук в соцсети Facebook, что получится?

Разве не так пишут в ваших СМИ о событиях в Украине? А в Украине ряд СМИ начали писать об Ингушетии РФ так:

Или может пора остановиться "горячим голивудом" в обоих государствах, и назвать у соседей бандитов - террористами, а не "ополченцами", а правительственные войска - инструментом законной власти, стремящейся навести в своем государстве конституционный порядок.

Критерии четкие:

- поднял флаг чужого государства - сепаратист;
- взял оружие против законной власти - террорист. Так? Или у тебя другие критерии, которые применимы к моей и твоей стране?

Вопрос россиянину: чем отличается захват зданий в феврале 2014 г. в Тернополе и Львове от событий в Славянске и Донецке, понятно? Никто во Львове не поднимал флаги другого государства, не пытался присоединить Галичину к Польше, не сбивал из ПЗРК украинские самолеты.

11. Почему ты поддерживаешь военную операцию украинских войск на Донбассе, а не мирные переговоры?

- Если бы в твоем государстве местное население захватило бы целый район в Дагестане, Чечне, Ингушетии, стало бы из иностранных ПЗРК сбивать российские самолеты, ты поддержал бы Москву или требовал бы сесть за стол переговоров, как повторение позорного соглашения в Хасавюрте 31 августа 1996 года, когда РФ и сепаратисты Республики Ичкерии во главе с Асланом Масхадовым "достили вершины национального позора России"

после 1-й чеченской войны", как писал ранее "Биржевой лидер".

12. "Почему любовь к Украине - это фашизм, а любовь к России - патриотизм?" - вопрос, на который нет ответа у россиян.

Вывод один: соседи должны уважать друг друга и никогда не требовать от соседа то, что не в силах выполнить сами.

Джерело: profi-forex.org

ПОТЯГ "МОСКВА-ЛЬВІВ"

жовтня 24, 2014

Потяг "москва-Львів", півгодини тому. Поруч в плацкарті заробітчани поветаються з підмосков'я. Обговорюють свої зарібки:

- Так, на броніки вистарчить, на каски вистарчить, на одіж теж. На автомати - ні...

- Так автомати нам дадуть. Наші з Правого Сектору!

- От класно, - сміються хлопці, - що в москалів заробили, на москалів і потратимо!

Автор: Сергій Панюк

КАК КАЗАКИ ИЗ «ПРАВОГО СЕКТОРА» В ДОБРОВОЛЬЧЕСКИЙ БАТАЛЬОН «ДНР» ЗАПИСЫВАЛИСЬ

жовтня 24, 2014

Как казаки из «Правого сектора» в добровольческий батальон «ДНР» записывались Украина

В условиях войны, для психологической разрядки украинские силовики прибегают к разным розыгрышам, ведь как всем известно именно смех продлевает жизнь человека. Так один из бойцов ДУК «Добровольческого корпуса» рассказал, как ребята пощупали над боевиками. Передает информационный ресурс OnPress.info.

В населенном пункте Пески, где несут службу часть добровольцев есть телевизор по которому транслируются террористические и российские каналы. Так на одном из каналов боевиков снизу идет бегущая строка, в которой всех желающих приглашают записываться в добровольческий батальон «Кальмиус» для штурма Донецкого аэропорта.

Один из парней звонит по указанному номеру и включает громкую связь.

— Алло, я по объявлению, вы набираете бойцов?

— О, да!

— А, что у вас со снабжением?

— Не переживайте, оденем, обуим с ног до головы, оружие дадим, деньги, продукты.

— Прекрасно, только я не один, со мной еще человек 10.

— Прекрасно, всех возьмем. У вас есть боевой опыт?

— Да, конечно!

— А где вы служили?

— Да здесь в Песках, в организации «Правый сектор»

— Брань, бросили трубку.

Джерело: onpress.info

ИСКРЕННЕ ВОСХИЩАЮСЬ ЭТОЙ ЖЕНЩИНОЙ И ЕЁ ГРАЖДАНСКОЙ ПОЗИЦИЕЙ

жовтня 26, 2014

Ехала в електричці.

зашла женщина с этим самодельным плакатом и. со словами "Через два дня выборы. надо правильно сделать выбор" начала объяснять за кого стоит голосовать. а за кого нет. Дебаты в вагоне протекали бурно))))

Искренне восхищаюсь этой женщиной и её гражданской позицией.

Побольше бы таких людей. тогда однозначно ВСЕ БУДЭ ДОБРЕ!!!! Слава Украине!

Автор: Гельмадина Андрийченко

ОЛЬГИНСЬКІ ТРОЛІ В УКРАЇНІ

жовтня 30, 2014

Одним з інструментів російської пропаганди нині є тролі — проплачені коментатори. Вони заполоняють гілки обговорень різних сайтів, форумів та сторінок соціальних мереж. Просто рятунку від цих пронир немає. Будь-яку тему здатні перекрутити чи перебрехати, опустити рівень дискусії нижче плінтуса. Часто просто закидають гілку розмови матюками і брутальністю. І врешті-решт дискусія, яка перед цим жваво точилася, перетворюється на, вибачте на слові, срач. І долучатися до неї користувачі не мають жодного бажання.

Зауважу, що тролінг в тій чи іншій формі існує давно. На початках він зустрічався найчастіше в блогах Живого журналу. А от більш масштабним, керованим, проплаченим явищем це стало можливим в Росії. Приблизно рік тому. Це діло, навіть поставлене на виробничі рейки. Перша кінтора і досі найбільш впливова, в якій працювали «виробничники», була створена влітку 2013-го в Ольгіно (передмістя Санкт-Петербурга) з офіційною назвою «Агенство інтернет-дослідження». Згідно штатного розпису по стану на квітень 2014 року тут працює до 600 людей. Серед них блогери, коментатори, журналісти, перекладачі. Завдання було поставлене чітко: критикувати російську опозицію та все, що з нею пов'язане, а режим Путіна розхвалювати і пишатися здобутками «Єдиної Росії».

Так звані штатні блогери мають норму написання постів та коментарів. «Ми працювали по 12 годин два через два. У блогера норма — 10 постів в день, 750 символів мінімум, у коментатора — 126 коментарів і два поста. У блогера у розпорядженні три акаунти. Десять технічних завдань йому потрібно між ними розподілити. Технічне завдання складається з тези або новини, або висновку, до якого ти повинен прийти. Себто потрібно підігнати рішення під відповідь. Умовно кажучи, ти пишеш, що випік пиріг, а в кінці — як добре в Росії жити, а Путін хороший», - розповів в інтерв'ю «Діловому Петербургу» колишній троль.

Контора керується з офісу фірми «Конкорд», власником якої є олігарх Євгеній Пригожин, який особисто знайомий з Путіним, і якого поза очі називають шеф-кухарем Кремля. Пригожинський «Конкорд» накривав столи під час інавгурації Путіна в травні 2012 року. Підтвердженням зв'язку «Конкорду» з ольгінськими тролями є інформація, опублікована «Анонімним інтернаціоналом». Блогер Андрій Мальгін переконаний, що якщо теперішній темп витрат збережеться, то "ферма тролів" буде коштувати Пригожину біля \$10 млн в рік. Фундаментальнє розслідування по ольгинських тролях провела журналістка «Нової газети». В значній мірі цю тему висвітлювали такі видання як «Інсайдер», Фонтанка.ru та інші. Той же «Анонімний інтернаціонал» викладав у мережу контакти працівників контори, листування. Правда юристи з Росії вимагали від файлообмінника ex.ua, щоб листування, було видалене, а користувач заблокований. Та нічого в них не вийшло. Архів досі на місці.

Цікаво, що після потоку критики виконавчий директор АІД Михайло Бурчик в своєму блозі заявив, що пишається званням троля. Нічого не скажеш, почесна професія.

Якщо спочатку ольгінським тролям наказували в основному працювати лише по Росії: пишатися промовою Путіна на Новий рік, викривати Навального за п'янку, то з початком революційних подій в Україні вектор змінився. Тролі почали «мочити» учасників Майдану і критикувати вже українську опозицію. З переписки, яку оприлюднив «Анонімний інтернаціонал» стає відомо про щедру проплаченість статей та коментарів.

Також був створений філіал Новинне агентство «Харків», утримання якого обходилося Пригожину трохи більше мільйон рублів на місяць. Агентство досі працює. І явно не в проукраїнському стилі. Тому не варто дивуватися, що Ленін упав лише нещодавно.

Небезпека діяльності тролів не перебільшена, а навіть навпаки недооцінюється. Варто лише згадати два випадки.

Перший — напад озброєних проросійських налаштованих осіб на проукраїнського мітинг в Одесі. Внаслідок некомпетентної роботи міліції тоді сталася трагедія в Будинку профспілок. Верески в стилі «бендері» убілі руских по інтернетах розносили саме тролі.

Про дійсний перебіг подій того дня написав очевидець, одеський блогер паракі.

Другий випадок - це провокації у Маріуполі на 9 травня, коли підставні люди розіграли спектакль, створюючи паніку в центрі міста та перешкоджаючи українським військовим. В ньому українська армія підносилася як агресори, місцеві мешканці — жертвами. Детально проаналізувала цю провокацію у своєму розслідуванні «Маскі-шоу консерв» блогер Наталія Саражинська. Ale ж багато хто повірив, що українські солдати розстріляли мирних маріупольчан. І в цьому випадку «розгнаняли» брехливу інформацію по мережі саме тролі.

Якщо мешканці Донбасу та росіяни досі сумнівалися, яку сторону взяти в протистоянні Майдан-Антимайдан, то брехливий опис і коментування подій в Одесі та Маріуполі «підштовхнули» на бік антиайданівців. Як наслідок маємо сотні бажаючих росіян рятувати славян від фашистів-бандерівців. І маємо сотні-тисяч загиблих росіян і українців.

Одна из жертв пропагандистських тролів:

Кремлівські тролі небезпечні. Кількість їх зростає, бо їх підкорплюють наближені до Путіна особи. І існувати ці потвори будуть доти, доки їм будуть платити 15 рублів за коментар.

Однією з останніх тенденцій стало те, що тролі заполоняють соціальну мережу «Фейсбука» і мережу мікроблогів «Твіттер». Раніше ці паскудники здебільшого паслися в «Живому журналі» та «Вконтакті». Більше того, для навіювання іноземцям проросійського бачення щодо Криму, Донбасу, українського керівництва, тролятіна вже завойовує сайти іноземних ЗМІ.

Отже тролі не сплять, маємо бути і ми пильними. Не виключаю, що тролі почнуть коментувати й цей запис.

Автор: sadxaka

МНОГИМ НУЖНО ЕЖЕДНЕВНО: КАП, КАП, КАП....

листопада 2, 2014

Умняхи! Еще раз хочется смоделировать для вас однУ ситуацию. Просто вдумчиво представьте:

завтра случается чудо. Все русские забирают оплаченцев, пекари и рушпайки и валят обратно в Россию. Мы остаемся с разрушенным Донбассом один на один. Люди, которые остались там явно не кидаются нам в объятия со слезами на глазах. Точнее - кидаются, но далеко не все. И именно от терпения и желания спокойно и доступно донести им свою позицию, зависит ОЧЕНЬ многое.

Я все больше и больше наталкиваюсь на остервенелые штампы. Давайте, (хоть это и очевидно) еще раз вспомним, что:

1) Не все жители Донецкой и Луганской областей ходили на референдум

2) Не все, кто ходил на референдум хотел присоединения "ДНР" к России.

3) Не все жители имели возможность получать разновекторную или альтернативную информацию.

4) Те люди, которые в данный момент находятся на оккупированных территориях ВООБЩЕ не имеют возможности получать альтернативную информацию.

5) Не все люди, которые остаются сейчас на оккупированных территориях - поддерживают происходящее.

6) Не все сторонники ДНР непереговороспособны

7) Не все, кто в результате перепетий уехал в другие города "проголосовали и сбежали" (точнее - очень немногие).

8) Люди, которые искренне "борются с фашизмом" рассуждают на их взгляд логически правильно. Ибо фашистов им не просто навязали, а ежедневно демонстрируют "доказательства". У них есть основания бояться.

И самое главное в этом списке:

В данный момент в Києве, Днепропетровске, Львове, Тернополе или Черкасах полно людей в вышиванках и с украинскими флагами, которые попадают в такую же "зону риска", являясь "потенциальной аудиторией для навешивания лапши". Они в вышиванках потому, что это тренд. Если будет тренд создать Тернопольскую республику - они ее создадут. С ними просто никто не поработал)

Давайте так же уясним:

1) Наши солдаты не святые

2) Война - это война. Тут бывает все. И не смотря на то, что все мы любим истории про честь,

добрость и героизм, сама по себе война - это все низменное: грязь, смерть и человеческие слабости. И все мы хотим "победить", но:

- а) у каждого свое "победить"
- б) многие хотят, чтобы "мы победили" ничего не делая для "мы".

В отношении боевых действий, будем помнить, что:

1) Мы не располагаем очень многими фактами, которыми располагают другие люди. И делая преждевременные выводы о том, что кто-то кого-то "предал" или "слил", просто стоит задуматься о том, что может знать этот человек, что стоит у него на кону и чем в конечном итоге он руководствуется.

2) Будем помнить, что попытки гражданских разобраться в военной тактике и стратегии не важнее, чем указания мужчины с пузом, глядящего футбол и кричащего "вот я бы на их месте".

А в отношении самих себя будем просто помнить: чего же мы хотели, куда мы шли и куда мы глядели. Для того, чтобы быть последовательными, а не брести наугад куда-нибудь.

Пожалуйста, читайте это каждый день, ибо некоторых уже начинает заносить в разные стороны, а "если царство расколется в себе, оно не устоит". Все будет, если мы этого хотим. Понимайте только:

- а хотите ли вы чего-то на самом деле?
- а чем вы готовы пожертвовать для этого?

И не забывайте: вас окружает много не любящих нашу страну. Не каждого нужно желать расстрелять на месте. Многим нужно ежедневно: кап, кап, кап....

Автор: Олег Челахов

ЗАЧЕМ РОССИЯ НАГНЕТАЕТ ПАНИКУ В УКРАИНЕ

листопада 3, 2014

Я скажу страшное. Россия не собирается нас завоевывать. СЛИШКОМ МНОГО КРОВИ. Даже для прибитых россиян и Путина. Цель - ослабить и взять под контроль. Цель уже практически недостижимая. Но он еще пробует.

Это маневры на Донбассе - способ военного давления в процессе торга в формате Украина - ЕС - Россия. Сдержать нас от реформ, от ЕС и давить в газовом споре. Ну, немного геополитики для затравки публики. Но важнее всего - ДЕНЬГИ.

Прелест современного российского режима, что внутри его структуры БАБЛО все равно важнее ЗЛА. Потому что военная мощь в меньшей степени опора режима, чем довольство быдломассы бюджетников, которое оплачивается нефтью и поддержки олигархов, которые зарабатывают на огромных оборотах торговли с Западом, ну и на распилах бюджета.

Наступления, заявления "мы возьмем Мариуполь Лисичанск Киев Львов", прочая прифронтовая военно - информационная возня, движения войск, маневры (техника и солдаты снуют туда-сюда, туда-сюда) - это провокация. Чистой воды. Единственно ее цель - спровоцировать нас на какую то глупость.

И наша истеричная часть общества, которая не понимает того, что мы сидим в обороне не потому что боимся наступать, а потому что нам нет никакого смысла этого делать, сеет панику, которой только усложняет ситуацию.

Истерика многих от непонимания одного простого факта: ни одна война и ни один конфликт не

развиваются линейно. Особенно сейчас. Как пример. Многие вспомнят на Сеню и Петю, мол, зачем платить стране за газ и долги за газ, раз страна на нас напала и вообще отняла Крым. Ну, Крым она отняла как вор, а не как завоеватель. Но это детали. Так вот. Да, газ, война, жертвы, тысячи убитых россиян и украинцев. Но Россия весь этот год исправно поставляла нам ядерное топливо (причем мы за год начали поставки и из США, но у России все равно купим больше, чем в 2013 году) - которое позволяет нам вырабатывать электричество в нужных количествах, не особенно парясь с другими способами его производства. Почему Россия нам все не обрубила? Да простая причина. Потому что все происходящее ТОРГ с использованием оружия, а не завоевательная операция. На которую Россия не способна. Слишком слаба и инертна сама по себе.

Почему мы этот ТОРГ выиграем и вернем Донбасс, если сохраним благородумие? И не будем поддаваться панике и истерики?

Потому что в ТОРГ (цель России была изначально добиться полной капитуляции Украины передней и нашей федерализации - фактическим аморфизацией Украины) вмешались дядьки более серьезные, чем ослабленная Украина и наглая (но нешибко сильная экономически и институтами) Россия. Вмешались США и ЕС (вмешательство вторых стало для России полным шоком). И - главное - героическая украинская нация свою страну отдавать не захотела.

Почему паника и истерики про "майдан 3", "нассливают" и т.п. выгодна ТОЛЬКО России? Потому что в ТОРГЕ им нужны новые сильные аргументы. Президент и Премьер договорились, в целом, о плане реформ. Яценюк уже подал первые 36 законов. Договор с ЕС вступает в силу уже фактически сегодня. В газовом споре Россия вынужденно отступила. Все меньше времени у Путина. Все меньше аргументов. Использовать армию для реального наступления они не могут долго - потому что НОВЫЕ санкции и позиции в торге опять слабеют. Поэтому хороший АРГУМЕНТ - хаос в Украине и угроза украинской власти путем провокаций и подстрекания внутреннего кризиса. Вот на это и направлены все усилия провокаторов. А многие паникеры и истерички на это радостно ведутся.

Но - дадим ли мы нашему врагу аргумент в борьбе с нами?

Автор: Iurii Bogdanov

ВДРУГ СТИСНУВ ЗУБЫ, УКРАИНА ПОШЛА КРУШИТЬ В САМОЙ СЛОЖНОЙ ИЗ ВСЕХ ВОЙН – НЕВЗОРОВ

листопада 3, 2014

Российский журналист и четырежды депутат Госдумы РФ рассказывает НВ, что война на Востоке Украины пошла совсем не так, как планировали в Москве

Донбасская проблема имеет чудовищную особенность – никто не понимает, как ее закончить, считает Александр Невзоров, в прошлом депутат Госдумы РФ и российский журналист известный по телепрограмме 600 секунд, которая выходила в начале 90-х .

Как ее начать, было понятно – нужно было сформировать несколько по сути террористических групп и посмотреть, что будет, рассказывает он. В надежде на то, что бескровленная и деморализованная последними событиями Украина тут же

воздвигнет кирпичную стену между собой и юго-востоком страны. Но этого не произошло. Украина, вдруг стиснув зубы, наспех перевязавшись, встала и пошла крошить, выигрывая в самых сложных из всех войн – войне с террористами. "Что меня, честно говоря, удивляет – не понимаю, откуда у украинцев силы и возможности". Эта драма без прописанного финала, добавляет он.

Невзоров также считает Владимира Путина прагматичным и расчетливым политиком, который потакает шовинистическо-милитаристской истерике россиян. Если бы на посту президента РФ был не Владимир Путин, а кто-нибудь другой, то мы бы даже не смогли нормально беседовать по телефону, говоря о главе страны, опасается он.

"Предположим, вместо аккуратного и взвешивающего пятьдесят тысяч раз чекиста Путина пришел бы человек, который полностью пошел на по-воду народного настроения, митингов, торжествующих мракобесов, шовинистическо-милитаристской истерики – тогда ситуация была бы гораздо хуже, – считает он. – Путин вменяемый и осторожный человек".

Парадокс, но Путин работает сдерживающим фактором, продолжает Невзоров. Журналист рассказывает, что Путин оказался в сложном положении и теперь зависит от общественных ожиданий.

"Не бывает чудес, когда царь не зависит от толпы!"

Джерело: *Новое время*

ДЕНЬ НА ГРАНИЦЕ: ОКОПЫ РОЮТ ПОД ГИМН УКРАИНЫ, А ЗА КРАСКУ БЕРУТСЯ ИСКЛЮЧИТЕЛЬНО ЖЕНЩИНЫ

листопада 3, 2014

Несмотря на то, что столбики термометров порой опускаются ниже нуля, харьковчане продолжают выезжать на границу области с РФ и с утра до вечера укрепляют кордон. По словам активистов, которые уже поработали над пунктом пропуска "Плетеневка" в Волчанско-Борисоглебском районе и взялись за второй — "Чугуновку" в Великобурлукском, сколько всего окопов и блиндажей им удалось вырыть, подсчитывать и не старались. Однако пограничники благодарны не только за проделанную работу, но и за саму инициативу и осознание харьковчанами факта, что мир в стране во многом зависит от укрепленной границы. Так что, вооружившись лопатой, вместе с полусотней харьковских активистов повышать обороноспособность области отправился и корреспондент "Сегодня".

Пункт пропуска "Чугуновка", куда мы выехали в 9:00, находится более чем в 110 километрах от Харькова. И с учетом скорости автобуса и не всегда гладкой трассы, на дорогу туда и обратно ушло около пяти часов. Потому скорость работы в этот день была особенно важна, ведь после прибытия нашего автобуса в Чугуновку и до захода солнца оставалось менее шести часов.

Прежде чем браться за лопаты, мы исполнили гимн Украины, и каждый еще раз осознал, зачем он здесь. Затем установили колонки, чтобы работалось веселее. В этот день на "Чугуновке" звучала только патриотическая музыка — в основном хиты группы "Океан Эльзы".

ЗА РАБОТУ! За кисточки и краску берутся исключительно женщины, высотные работы доверяют молодежи. Ну а самая сложная часть, которая требует сил и выносливости, — укрепление блин-

дажей и окопы, достается мужчинам. Ямы под блиндаж копал и корреспондент "Сегодня". Причем около шести часов, казалось бы, монотонной работы пролетели незаметно, а согреться помогали чай с бутербродами и щедрый обед — порции гречки с курицей, которыми угостили всех работяг активистки. Последние в рабочее время в основном развесивали украинские флаги и красили в сине-желтые цвета здания на границе, однако некоторые все же предпочли помогать мужчинам. Так, пенсионерки Светлана и Татьяна добросовестно отмахали лопатами весь день, при этом затрудняясь ответить, где так ловко научились орудовать инструментом. "Когда-то у меня был огород, но я не любила копать, а здесь, наверное, цель помогает. Недаром говорят: когда делаешь благое дело, появляется дополнительная энергия", — уверена харьковчанка Татьяна Кобзева.

Впрочем, вместе с нами в "Чугуновку" прибыли и соседи из Полтавской области. Чтобы помочь пограничникам, до границы с РФ пятеро мужчин из Кременчуга преодолели более 350 километров. "Накануне вечером мне позвонили знакомые и предложили поехать сюда. Я долго не раздумывал и отправился на маршрутке в Харьков. Хотя я все-таки надеюсь, что эти блиндажи и окопы не пригодятся", — говорит частный предприниматель Игорь Слепцов, который в родном городе помогает украинской армии буржуйками собственного производства.

НЕ ОСТАВЯТ И В МОРОЗ. Общими стараниями за день работы мы успели сделать немало: вырыли окопы, на метр углубили два блиндажа площадью по 20 "квадратов", выкрасили в патриотичные цвета два помещения, а также "нарядили" в украинскую символику с десяток фонарных столбов. Кроме того, на 15-метровой вышке вновь закрепили баннер "Харьков — это Украина!", который сорвало ветром после первого приезда активистов на "Чугуновку".

Наши пограничники к помощникам относятся дружелюбно, однако фотографировать на пропускном пункте не рекомендуют. А вот у коллег по ту сторону границы, видимо, правила иные: один из российских пограничников зачем-то долго снимал нас на видеокамеру, однако на вопрос, зачем он это делает, отвечать не стал.

В Харьков мы вернулись уже после 22:00, уставшие, но довольные. Напоследок активисты пообещали помогать пограничникам даже в лютые морозы: мол, если землю не возьмет лопата, запустят трактор.

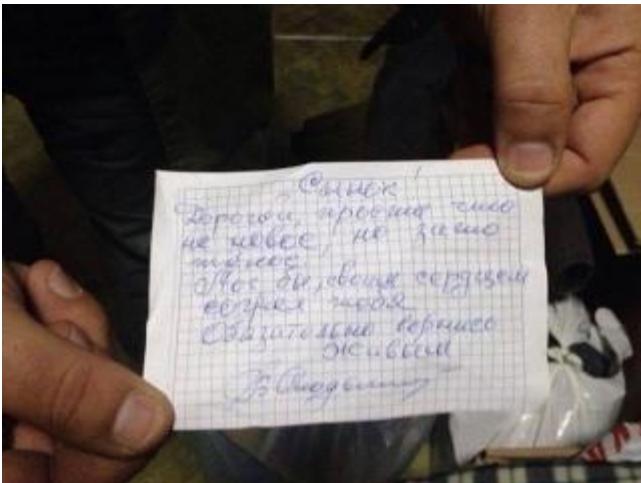
Джерело: *Сегодня*

В КАЖДОЙ В КАРМАНЕ БЫЛА ЗАПИСКА

листопада 4, 2014

Батальон Особого Назначения "Штурм"

Еще одна из множества трогательных историй о наших невероятных людях. Пришел к нам Сподынюк Борис Дмитриевич и принес ребятам теплых вещей, в каждой в кармане была записка (фото выложу), каждый раз перечитывая которую каждый раз наворачиваются слезы. Спасибо Вам огромное, Борис Дмитриевич за Ваше большое и добре сердце!

Джерело: Небайдужий народ

ВОЛОНТЕРАМ УДАЛОСЬ ОРГАНИЗОВАТЬ ВСТРЕЧУ ИСТОСКОВАВШЕЙСЯ СОБАКИ С ЕЕ ХОЗЯИНОМ В ЗОНЕ АТО: ТРОГАТЕЛЬНОСТЬ ВИДЕО ПРОШИБАЕТ ДО СЛЕЗ

листопала 4. 2014

Небайдужий народ
31 листопада 2014

Она, скучая поправляется, он, скучая худеет. Разлука для них хуже любых трудностей жизни. Они были вместе в Широком Лану, вместе проживали все испытания военной подготовки. И вот сегодня эта преданная подруга едет к своему хозяину! Прямо в зону АТО! Да, и это наша реальность...

Волонтерам удалось организовать встречу истосковавшейся собаки с ее хозяином в зоне АТО: трогательность видео прошибает до слез

Одесские волонтеры из сообщества "Небезразличный народ" организовали встречу для двух соскучившихся друг по другу существ: собаки Эммы и солдата по фамилии Желихов, который ушел на фронт несколько месяцев назад.

История этих двух друзей никого не сможет оставить равнодушным.

"Он мучался угрызениями совести, что оставил собаку другу в Одессе, когда уходил на фронт. Она так скучала, что сильно поправилась и вообще была как типичная женщина без любви и ласки: потухший взгляд, потертый маникюр и целлюлит от раненого сердца. Попросил привезти ему Эмму.

Эмму привезли. От картины встречи слезу пустил даже суровый разведчик, сопровождавший нас по блокпостам", - рассказывает один из волонтеров сообщества "Небезразличный народ".

Видео встречи опубликовано на странице сообщество в Facebook под названием: "Долгожданная встреча друзей!... Наконец-то они вместе". Запись, конечно, не самого лучшего качества, но в данном случае это не главное.

ІНВАЛІД-АФГАНЕЦЬ ЗІБРАВ БІЛЬШЕ 100 ТИС. ГРН ДОПОМОГИ ДЛЯ ВОЇНІВ АТО

листопала 4. 2014

Херсон. Ветеран Афганець, інвалід, з перших днів війни сидить тут, біля торгівельного центру і збирає гроши на армію. Він передав нашим воїнам вже більше 100 тис. грн. На візочку, без ніг і кистей рук, в пошарпаному одязі і з шаленою впевненністю у важливості своєї місії.

Автор: Nathalie Ishchenko

ШАНОВНА ВЕРХОВНА РАДА - ШОБ ВИ ВСІ ЖИЛИ НА ПЕНСІЮ ТОЇ ПАНІ!!

листопала 5. 2014

Ця пані з паличкою прийшла до нас на збірку до Данила 04-11-14.. принесла 10 пар шкарпеток. казала мені - чекала на пенсію. от отримала - пішла на базар купила і прнесла Вам для солдатів... шановна Верховна рада - ШОБ ви ВСІ жили на пенсію тої пані!! 10 пар шкарпеток то що найменше 100 грн. пенсія середня 1000-1200 грн. Ця пані відмовила собі мо в іді чи теплих речах. А Вам 5000 тис грн зарплати мало. Ось ця пані - це герой нашого часу. Бо так зробить не кожен

ДЕ Я?

листопада 5, 2014

Недавно с мужем переехали в Киев, его по работе перевели. Переехали всей семьёй - я, муж и собака. Собаку зовут Дея.

Как водится, каждое утро и вечер - выгуливаю собаку. Однажды отпустила её погулять без поводка, ну и, видимо, прельстившись неведомыми мне запахами, Деяка смылась куда-то подальше. Хожу. Ищу.

Поначалу спокойненько так:

- Дея! Деяяяя!

Потом начинаю нервничать и... картина маслом - представьте себе тётку, волосы дыбом, глаза бешеные, которая носится по двору и дико кричит:

- Дея! Дея! Дея!

Напоминаю, дело происходит в Киеве, "Де я?" - по-украински: "Где я?".

Подходит ко мне бомжеватого вида дядечка, неожиданно обнимает, гладит по голове и говорит добродушно так:

- Титко! Заспокойтесь, вы у Кыеви.

Даже не представляю, что подумал про меня этот мужик...

Собаку, кстати, нашла.

Джерело: Eugene Chopenko

ЧТОБЫ СБЕРЕЧЬ СВОЕ ЗДОРОВЬЕ, ОЗНАКОМЬТЕСЬ ПОЖАЛУЙСТА СО ЗНАЧЕНИЕМ ВОПРОСОВ, КОТОРЫЕ ВАМ БУДУТ ЗАДАВАТЬ "БАНДЕРОВСКИЕ ДОБРОВОЛЬЦЫ"!

листопада 6, 2014

Ржу в голос минут 10

Бійці 128 бригади (русины і венгри) зловили в зоні АТО і спілкуються із затриманими...

- Мішо, позерай, сепаратиста-м туй зловив.

- Десь го зловив?

- Туй на путьови.

- А се наш сепаратист вадь мацкальський?

- Фрас го знає. Йшов на машині. Я го остановив і зазвідав-ім, ди йде. Вун ми каже, ош у «магазин». Се се бовт по їхньому. Я вже сякий ош відпустити, або позераву - висить у машині ленточка, ги сто жуків у шорі! Но то я го утяг із машини і положив на землю. Нікай, там лежить. А пак знайшов-ім у багажнику автомат. Думаву, ош се се мацкаль.

- Може узвідати, де суть го цімбори?

- Мож. Айбо вун ніч української не розуміє. Я пробував. Вун лем на ня упозерався ги баран на нові ворота. Ніч української не розуміє.

- Ідеме. Я попробую...

- Добридин! Як ся маєш? Не тисне шнурок на руки?

- Чо?

- Дораз тя уєбу та бде ти і «чот» і «как». Як ся пишеш?

- Пішеш?

- Айно! Фамілія, ім'я, по батькови. Удкідь-ісь?

- Іванов Іван Іванович

- Не миригуй ня, бо точно тя дораз уєбу. Маєш метрику даяку?

- Чо?

(чути звук удару у вухо)

- Я тя придунал, ош не миригуй ня. Метрика є? Паспорт по вашому. Утлевел. Аусвайс. Пітьо, як бде по англицьки паспорт?

(Пітьо помагає)

- Па-ас-с-спо-орт

- Дякуву.

(До сепаратиста)

- Ду ю спікінглиш? Ху із он дьюті тудей! Паспорт маєш? Паспорт!

- Да. Вот в кармане.

- Так. Іванов Іван Іванович. Не надурив. Зрям тя у вухо ввалив-ім. Но вибач. Малинько-м нись миригований-ім. Айбо паспорт мацкальський, ге?

- Чо?

(чути звук удару у друге вухо)

- Пувів-ім ти, ош не чтокай. Кажу, ош паспорт мацкальський. Як ісь-ся туй оказал?

- Оказал?

- Айно, оказал. Прописаний-ісь у Ростови, а йдеш із ленточков і автоматом у Україні. Лем не кажи ми, ош ся заблудив.

- Заблудив?

- Ти што, дебіл єден? Не розумієш української, то будеме по рускі. Звідаву, ош КАК ти ся туй оказал? ПРИСХАЛ, звідаву, як, до фраса?

- Чево???

(чути черговий удар у вухо)...

Дорогие российские военнослужащие!!!

Чтобы сберечь свое здоровье, ознакомьтесь пожалуйста со значением вопросов, которые вам будут задавать "бандеровские добровольцы"!

Як ся пишеш? - Фамилия, имя, отчество?

Де йдеш, до фраса? - Куда вас черти несут?

Маєш метрику даяку? - У Вас есть какие-то документы, которые удостоверяют вашу личность?

Де суть твої цімбОри? - В каком квадрате находится группа Ваших войск?

Кулько вас туй? - Каково количество вашей группы?

Ти дебіл єден? - Мне кажется, вы не поняли сути моего вопроса.

Не миригуй ня - Ваши вопросы очень похожи на желание затянуть время или обмануть меня. Это не может не злить. Особенно на фоне всеобщей нервозности в зоне АТО.

Дораз тя уєбу - Вы вынуждаете меня применить к вам методы физического воздействия. Это претит моему мировоззрению, но Вы не оставляете мне других вариантов получения необходимой нам информации с Вашей стороны.

Автор: Dima Zolotukhin

НАС НЕ ПЕРЕМОГТИ, ЯКЩО ТАК МИСЛЯТЬ ЧОТИРИРІЧНІ ДІТИ.

листопада 6, 2014

Ти , знаєш, бабуся, ми сьогодні в садочку малювали радість , - сказав Матвій.

- І що ж ти намалював?

- Бузок, що зацвів, багато квітів. дощик,сонечко... а Христинка Лозовська намалювала татка у військовій формі. У Христинки тато --- ГЕРОЙ!

Нас не перемогти, якщо так мислять чотирирічні діти.

Слава Україні! Героям Слава!!!

Автор: Ярослава Василік-Демчук

ЗАСУДЖЕНІ У КОЛОНІЇ НА ВІННИЧИНІ ШІЮТЬ ОДЯГ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ АТО

листопада 6, 2014

КІЇВ. 6 листопада. УНН. У жовтні ц.р. підприємство Стрижавської виправної колонії (№81) отримало довгострокове замовлення на пошиття

камуфльованих штанів, які будуть направлені українським захисникам у зону АТО. Про це УНН повідомили у прес-службі УДПТС України у Вінницькій області.

Попередньо підприємством пенітенціарної установи було вивчено питання процесу пошиття, розроблено необхідну документацію, виготовлено основні викрійки та придбано необхідну фурнітуру.

На сьогодні у виробничих майстернях функціонують 13 прямострочних машин та 4 оверлоки, на яких працюють 10 засуджених.

У перспективі планується пошиття утеплених курток і бушлатів камуфльованих для тих, хто боронить нашу країну на сході.

Джерело інформації:УНН

ВОЛОНТЕРИ У ЗОНІ АТО ДОПОМАГАЮТЬ БЕЗПРИТУЛЬНИМ ТВАРИНАМ

листопада 6, 2014

Волонтер притулка "Розпілдник № 1" Лілія Ємельяненко розповіла, що у зоні проведення антитерористичної операції волонтери опікуються не тільки військовими і мирними мешканцями, а й покинутими тваринами

"Волонтери збирають гроші, їжу та везуть в зону АТО безпритульним тваринам, які залишилися без господарів. Собак також везуть і до Києва. Тут приймають кілька груп волонтерів, центри допомоги тваринам", - розповіла вона в ефірі Еспресо.TV.

І додала, що навіть задля порятунку чотирилапих волонтери інколи ризикують власним життям.

"Хлопці минулий раз іхали, потрапили під обстріл. Але собак відвезли в підсумку", - сказала волонтерка.

Джерело інформації:Еспресо.TV

ЩО Б СКАЗАВ ТИМ, ХТО ТОДІ СТОЯВ НА ПЛОЩІ, ЩЕ НЕ ЗНАЮЧИ, ЩО НА НІХ – НА ВСІХ НАС - ЧЕКАЄ?

листопада 7, 2014

Недавно з приятелькою гуляли в центрі Києва. Проходили уздовж Інститутської по верху, поруч з Жовтневим палацом, де відкривається гарний вид на Майдан. Якраз сідало сонце. По Хрещатику проїздили авта, людей було мало через холодну погоду.

Я зупинився і зробив фото заходу. Пізніше, переглянувши світлину, подумав, що рік тому наприкінці жовтня, мабуть, точносінько такий самий прозорий, студений, червонястий вечір стояв над порожнім Майданом. Г фото з цієї точки виглядало б так само. Все так само: небо, будівлі, шум машин.

Пам'ять привласнює краєвиди. В одному фантастичному романі описувалася особлива техніка медитації, котра уможливлювала подорожі в часі. Достатньо було опинитися в місці, котре не змінилося, припустимо, з 1914 року, уявити себе в тому році – і мандрівник переносився туди фізично. Повернення відбувалося схожим чином.

Тож, можливо, якщо достатньо довго й уважно дивитися на цей захід, можна знову опинитися там, у минулорічній осені, котра була, здається, віки тому.

Що б я зробив, аби раптом таке сталося? Що б сказав тим, хто тоді стояв на площі, ще не знаючи, що на них – на всіх нас - чекає?

Що б зробив?

Пішов би розносити чай. Мовчки.

Інколи кажуть, що історія має доволі уїдливе почуття гумору. Насправді ні. Якщо вже й описувати почуття, то це, скоріше - холод і ясність. Кришталева ясність до різі в очах.

Автор: Дмитро Десятерик

О НЕПОТОПЛЯЕМОСТИ ТУАЛЕТНОЙ БУМАГИ, ГОРДО ИМЕНУЮЩЕЙ СЕБЯ ГАЗЕТОЙ "ВЕСТИ".

листопада 7, 2014

Разделяй. Властвовать будешь потом.

О непотопляемости туалетной бумаги, гордо именующей себя газетой "Вести".

В очередной раз в сети подняли вопрос живучести в медийном пространстве газеты "Вести".

Автор этих букв имеет, что за это сказать.

Каждое утро раздача этих боевых листков армии противников довольно бойко (надо признать откровенно) происходит возле станций столичного метрополитена.

Сколько уже оконных рам выломано в ихнем офисе, сколько протестных акций на крыльце их редакции не организовывали активисты правого толка и разномастные майдановцы, "Вести" не потопляемы.

СБУ крутит руки их главреду и номинальному собственнику Игорю Гужве за чемоданы кэша, который он тихо материализует из конвертационного воздушного пространства, по всем признакам пустившего корни глубокого в коридорах Кремля. Но воз и ныне здесь. Гужва спокойно нанимает люмпенов и они болтают флагжками на контр-акциях за пару сотен гривен, причитая на камеры вездесущих Lie-news об "попрании свободы слова".

Кто является транзистором-передатчиком бабла на финансирование проекта- Медведчук ли, не суть важно. Тени хоть и размыты, но их цвета идентифицируются чётко и недвусмысленно.

Никаких иллюзий за Гужву. Оставьте. Он был одним из той пятёрки так называемых "медийных светил", которых Янукович вынужденно пustил к себе в гостевой домик Межигорья под давлением брифинговой общественности и под напором троллинга от Лещенко, Найема и Ко.

Но Гужва силён. Как медийный менеджер он один из лучших в Украине.

Погуглите и воздастся вам. Когда-то он крепко поднял "Сегодня", плодотворно работал в Нерезиновой. Умеет. Знает. И главное- хочет творить.

Хотя применительно к продукту "Вести" уместнее применять термин "вытворять".

Из-за крайнего и вечного дефицита времени распинать русско-говорящих мальчиков из газеты "Вести" и пояснить на пальцах все их ухищрения, ужимки и способы обувания народа в лапти "русскава міръя", Циля здесь не будет.

Ограничимся главным.

Почему газета "Вести" срабатывает?

1. Халява. Никто и никогда не откажется от яркости, цветности, бесплатности.

Гребите, лохи, за всю уплочено.

2. Массовость. Судя по размаху, бабла на распиливание мозгов украинской общественности, кремляди не жалеют.

3. Эрзац-объективность.

"Бинг!"- воскликнули бы сейчас бездушные янки, вытянув главным козырем фокуса белого и пушистого кролика из шляпы.

В этом вся суть.

Главный принцип- создание видимости объективности.

Если взять ретроспективный срез за несколько месяцев, то окажется, что большая половина материалов вполне объективного характера и мощно опирается на реальный фактаж.

Конечно же, не только вкус и запах газеты, но и подача имеет значение.

И в этом редактора "Вестей" достигли немалых высот.

Нормальные, объективные, фактовые материалы постоянно подаются в желто-прессовом варианте- с мутными, двузначными заголовками. Которые зачастую противоречат выводам статьи, бросают тени сомнения, будят животные инстинкты у читателя, ставящего под сомнение лучшие качества (честность, открытость, порядочность и т.д.) героев статьи.

И, наконец, десерт технологической мощи...

"Вести"- идеальная информационная бомба, работающая по принципу "Закладки".

Это не примитивный бюллетень, который просто льёт говно на вентилятор по принципу "свой-чужой". Даже слабый читатель быстро способен вычислить подобные формы и быстро к ним охладевает.

Газета, которая даёт много объектива, поступает полезными советами из жизни культуры, ЖКХ и тому подобной обывательщины, на самом деле лишь маскирует главную задачу- положить в рот разомлевшего и доверившегося читателя разжёванный и нужный политический материал. Со своим составом и процентом дозированности яда внутри.

Причём яд не обязательно в каждом номере. Но когда он необходим, его кладут туда в убойных дозах. Это и есть "закладка". Читатель проглатывает её вместе с понравившимися кусками. Даже не замечая в первый момент горечи.

Да и отрава действует не сразу. Она накапливается в организме. И когда её ПДК, предельно-допустимая концентрация, достигает нужной глубины, человек уже пополнил собой армию пропагандистов. Это и есть сверхзадача "Вестей".

Там нет прямой пророссийскости. Там вы не увидите политической рекламы партии убийц и воров им. Путлера. Там не мажут подвальные статьи открытой ненавистью к Украине.

Но там плодят разочарование.

Там мягко погружают в уныние.

Там не дают вырасти крыльям доверия.

Там подменяют понятия, тщательно скрывая достоинства, заменяя их мусором с обочины.

Там не замечают бреев самопожертвования, но копаются в дермовых соринках неизбежных ошибок.

Там скрывают подвиги тысяч, заменяя их предательством единиц.

Их основная цель- разделять. Добившись этого, легче властвовать.

Как можно бороться с такими "вестями"?

Умнеть. Другого выхода нет.

Автор: Циля Зингельшухер

1. В ближайшие дни ожидается массовый наплыв паникерских настроений. В интернатах будет подниматься массовая истерия по поводу все пропало, мы все умрем, Порошенко/Яценюк/Аваков/Полторак/Муженко все слили, мы все умрем и так по кругу. Особое внимание стоит уделить тем, кто прячет свою личину под всякими загадочными никами и именами. Особая истерика будет от тех, кто месяцами льстил толпе и говорил "мол, вы народ, мы можете сами все решать". Можем, да. Но те, кто говорил это слишком навязчиво просто завоевывали доверие, чтобы в нужный момент им воспользоваться. Момент первый. СТОП_ПАНИКА.

2. Момент второй. Россия накопила достаточное количество сил для попыток прорыва нашей обороны. Или для изображения попыток прорыва. Второе - вероятнее. Наступление или его имитацию Россия может вести не более 10-14 дней, после чего в любом случае наступает оперативная пауза, ибо, учитывая ту тупость, с которой русские ведут наступления (опираясь только на громадное численное преимущество) в любом случае приведет к истощению наступательных групп. То есть выстоять надо ДВЕ НЕДЕЛИ.

3. Почему для наступления это время - идеально? Во-первых, оно не идеально, оно уходящее, это время. После 20 чисел ноября вести наступательные действия сложно. Во-вторых, шанс России состоит в том, что Украина опять оказалась в полуподвешенном состоянии. Из-за подковерной грызни наших "коалиционеров", о чем ниже. Момент третий. Арсеній Яценюк Петро Порошенко чем дольше вы тяните и не объявляете миру и стране о том, что ВЫ УЖЕ ДОГОВОРИЛИСЬ, тем больше проблем вы создаете себе и нам. И не надо винить друг друга, виноваты будете оба. Если не перестанете заниматься мутными подковерными играми.

4. Зачем? Собственно, зачем России сейчас раскачивать ситуацию имитацией наступления или самим наступлением? Тут два варианта. Первый, он же главный, сделать наших поступчивее. Зима близко, а с ней приходит тихий ужас на оккупированные земли. Что печально. Вариант запасной. Раскачать ситуацию и страхом вынудить полки повернуть оружие против более слабого "врага", чем российская армия - против собственного Правительства. Я не верю, что среди наших воинов есть такое количество идиотов и трусов, но вот провокаций по этому поводу ожидать возможно. Момент четвертый. НЕ ВЕСТИСЬ НА ПРОВОКАЦИИ. Революция в Киеве - это конец Украины. Любая революция должна уметь вовремя остановиться, иначе - конец всему делу. Сейчас ТОЛЬКО давление на власть, но не потрясение власти. Нужно дать собраться новой Раде и дать ей время начать действовать.

5. Момент пятый. "Русские танки в Киеве". Не будет их. Давление будет оказываться на восточном фронте, с надеждой на измену в тылу.

6. Момент шестой. "ГЕНЕРАЛЫ ВСЕХ ПРЕДАЛИ МЫ ПРОИГРАЕМ". Наши генералы далеко не ангелы, но если бы не их осмотрительность и трусоватость (кстати, до Иловайской трагедии довела излишняя смелость плана, резервов на крайний случай не предусмотрели, в итоге и помочь не смогли - а смелость не свойство наших высших командиров), ситуация, как не странно, могла бы быть хуже. Тот случай, когда зло во благо.

7. Момент седьмой. Он же печальный. Россия решительно будет биться головой о стену до тех

ПРО ТЕКУЩУЮ СИТУАЦИЮ И КАК НА ЭТО ВСЕ РЕАГИРОВАТЬ.

листопада 8, 2014

Про текущую ситуацию и как на это все реагировать.

пор, пока мозги эту стену не забрызгают. С другой стороны, это означает, что война с ней продлиться меньше, чем я думал.

8. Что делать?

а) откинуть панику и заменить панику работой на фронт и на тыл;

б) готовиться к тому, что с началом работы новой Рады визиты под ее стены надо устроить, именно так. Кстати, рекомендую писать туда письма и искать выходы на новоизбранных депутатов. Сам сейчас готовлю несколько таких обращений к народным избранникам. Числом к двадцатым презентую вам на обсуждение;

в) помогать фронту и молиться за наших солдат. Помогать и молиться, просто молиться мало;

г) успокоиться и заниматься тем, чтобы выстраивать свою жизнь, хотите видеть страну лучше - станьте лучше сами, не ждите, что вашу жизнь изменит Президент или Премьер, Государство может способствовать или не способствовать этому, но ваш успех - в ваших руках!

Я верю, что мы построим успешную мощную страну, которая сокрушит всех своих врагов, и наши дети будут гордиться нами! Но для этого надо развиваться, спокойно рассуждать и спокойно действовать!

Есть чудесная украинская поговорка "Очи бояться, а руки роблять". Пришло время и глазам не бояться, и рукам - работать. Смелость и упорство. Взвешенность решений. Разумная и конструктивная критика.

Думаем и действуем.

И все будет хорошо.

Слава Украине!

Автор: Iurii Bogdanov

ШЕНДЕРОВИЧ: КАК МАТЕРЫЙ ДРУГ КИЕВСКОЙ ХУНТЫ И УКРОФАШИСТ В ЗАКОНЕ ВО ЛЬВОВ ЕЗДИЛ

листопада 9, 2014

Как матерый друг киевской хунты и укрофашист в законе – выражают глубокую тревогу и крайнее разочарование результатами своей инспекционной поездки в г. Львов (Западная Украина).

На улицах цитадели украинского фашизма постоянно слышна русская речь. Среди бела дня идут экскурсии для русскоязычных групп. Самосудов не зафиксировано.

Улица Русска так и не переименована в Вашингтонскую; улица Чайковского есть, улицы Вагнера нет. Флагов УПА мало, свастик нет вообще. На улице Коперника на стене на чистом украинском написано: "Место нацизма – на свалке истории". На Староеврейской улице меня приветствовала женщина с негритенком в коляске. По улице Бандери ходят студенты Политехнического университета.

В музее на центральной Площади Рынок работает выставка "Очерки еврейского квартала". На "патриотическом" книжном развале на бульваре Шевченко – на одну жалкую антисемитскую брошюру приходится пара дюжин томов об истории большевистской оккупации Украины. По случаю выходного дня возле этой торговой точки под черно-красным флагом вспоминают минувшие дни пожилые бойцы УНА-УНСО, но их заметно меньше, чем людей вокруг шахматной партии у соседней скамейки.

В обменниках принимают рубли (хотя, конечно, удивляются, если кто-то хочет их купить). Го-

рожане расслаблены и доброжелательны, погода солнечная, кофе вкусный. Работает магазин игрушек "Чебурашка" и другой, со львенком у входа, – тем самым львенком, который пел песенку вместе с черепахой...

Есть практическое предложение: озлобленный антирусский запад Украины для текущих нужд российской пропаганды снимать в Люберцах. Оно и ближе, и свастик больше, и в рыло там русскому человеку схлопотать гораздо легче.

Автор: Виктор ШЕНДЕРОВИЧ

ВЫ ПРОСЛУШАЛИ ЗАЯВЛЕНИЕ В.В.ПУТИНА О ДАЛЬНЕЙШЕЙ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ СТРАТЕГИИ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ.

листопада 10, 2014

Пески, радиообщение идет на открытых волнах. Сепары не только слушают, но и подключаются на нашу волну, и периодически вступают в диалоги.

Слушать эту радиопостановку - интереснейшее занятие.

(орфография сохранена)

- [пиши] Э, укропостан, че молчите, страшно?
- [пиши] слышишь, ты, п*дар макеевский, ты подойди поближе! С двух километров ты герой, б**. [пиши]

[падают мины]

- [пиши] Ну че, укропы, словили?
- [пишиши] Не пробил! [ржач] Лови ответку!
[по радио включается речь Гитлера] - троллинг такой, мол, идеологический.

Наши, дождавшись окончания передачи, находят что ответить:

- [пиши] Вы прослушали заявление В.В.Путина о дальнейшей экономической стратегии Российской Федерации.

- [русский мат в эфире]

Так и живем.

Автор: Cristian Jereghi

ВЫЖИТЬ НАЗЛО ВРАГАМ! ТАК ЧТОБУДЕМ ЖИТЬ.

листопада 10, 2014

Накипело немного...

Мои друзья из России, приезжая один раз за два года в Украину, видят уровень жизни их «младших братьев», но не хотят это признавать прилюдно. Украина в целом живет лучше России в целом с их реками нефти и газа, россыпями золота и алмазов.

Многие говорят на русско-украинском суржике и их не притесняют за это. У нас мат не стал языком межнационального общения.

У нас сохранилось украинское село - место, где живет душа и совесть украинского народа. Каждое село имеет или хочет иметь свой храм.

Практически каждое село имеет своих маленьких «бизнесменов»-фермеров с современной техникой, продуктовый магазин и пекарню. Школа, больница, спутниковые тарелки, интернет, современное отопление и крыши, пластиковые окна, водопровод и канализация в частных домах - это украинское село, к которому пока еще ведут раздолбанные дороги.

Да, может красиво звучит, но стремятся люди и стараются жить по человечески! Без примеров.

Там принято здороваться с незнакомыми тебе людьми и помогать соседям. Там до сих пор учитель и врач - местная интеллигенция, которые пашут на своих огородах и доят коров. Там на свадьбах поют украинские народные песни, и песни "Океана Эльзы". Там в последний путь даже бывших коммунистов отпевает батюшка и провожают всем селом - так положено.

Там стыдятся быть плохим.

У нас не встретишь чёрных некрашеных срубов Подмосковья или Приморского края, с перекошенными деревянными рамами и крышей из рубероида, с разваленными заборами. У нас много живности в сарайах и крашеные заборы возле ухоженных домов. Один автомобиль, пусть и старенький, в семье стал обычным делом. У нас распаханные и засеянные земли, на которых мы уже собираем приличные урожаи. На наших рынках продаётся всё, что дарит нам наша земля. Мы любим обсуждать и осуждать наши мизерные зарплаты и пенсии, нашу власть и депутатов, не выходя из-за стола с 31 декабря по 15 января, время от времени доставая из погреба очередную порцию закусок к нашей горилке.

У нас кавказцы и другие национальности не устанавливают свои порядки и правила в наших городах - они тоже граждане Украины и живут по законам нашей общей страны.

Но самое главное - мы опять стали верить в Бога! Мы стали задумываться - что нам будет в ответ за наши дела и слова? Верим по-разному и разным Богам.

Вот, например, на Западной Украине в воскресенье не работают базары и утром много празднично одетых людей семьями идут в церкви. И это удивительно тем, кто впервые попал туда - пустые

улицы городов и сел во время службы божьей. А рядом с церковью находится костел и молитвенный дом свидетелей Иеговы - и там тоже молятся граждане Украины. и улыбаются друг другу на выходе!

Наши дети и внуки знают православные праздники и как вести себя в храмах, учат и знают молитвы и с гордостью носят вышиванки. Для них Пасха и Рождество - не просто светлые праздники их детства, с которыми тесно связана их память о счастливых днях. Это уже их мир и идеология добрых дел, которые не заменишь мифами о «Русском мире».

Они сами поют Гимн Украины на праздниках, стадионах, улицах, в кафе, в школах и университетах.

Флаг Украины для них - символ Родины и гордость быть украинцем.

Да, у нас тоже есть голытьба и нищета - там, где всё забрала водка, и отсутствует желание работать под любым предлогом, где человек превратился в существо. Да, есть.

Проблем в Украине много - больших и малых, но появилось желание у всего народа Украины выжить.

Выжить назло врагам! Так что-будем жить.

Слава Украине!

Автор: Dmitriy Tanasov

КРОВАВАЯ РАСПРАВА НА ЗАПАДНОЙ УКРАИНЕ

листопада 11, 2014

За это никто не понесет наказания, потому что на Западной Украине подобные расправы давно

уже стали делом обыкновенным. Они и при Бандере творили то же самое.

Но все по порядку.

В нашем глухом селе, где я единственный переселенец из Донбасса, ничего не происходит, но чувствуется такая же напряженность, как и во всем украинском обществе. Селяне внимательно следят за международной обстановкой и курсом доллара, обсуждая неизбежный рост котировок на рынке сала и сметаны. Несмотря на то, что температура в полях упорно не хочет опускаться ниже +18, местные думают лишь о нехватке российского газа и лихорадочно запасаются альтернативными источниками энергии, подбирая последние палки в опустошенному лесу. Иначе Холодомор!

Постоянное психологическое напряжение, неуверенность в завтрашнем дне и подавляемое в подсознании чувство вины перед Россией выливаются в акты жестокого насилия. На днях я стал невольным свидетелем одного из них.

В тот день сосед, как обычно, пригласил меня на ужин. Я покорно пошел, так как давно уже раскусил его замысел и понял зачем он усиленно откармливает москаля перед Рождеством. Догадаться не трудно! Смекнув, что отказ лишь ускорит неизбежную развязку, я ем все, что он передо мной ставит, стараясь не вызывать подозрений.

Где-то между тарелкой борща и галушками со сметаной я услышал на кухне странный шум и звуки борьбы. Хозяин радостно воскликнул, бросился к источнику шума и тут же вернулся, победно размахивая пластиковой бутылкой, в которой кто-то беспомощно барабантался.

Внутри сидела мышь!

В тот момент во мне еще теплилась надежда, что обойдется без крови и бедную мышь завтра отпустят где-нибудь на опушке леса, чтобы невинный грызун смог найти себе пропитание и вновь насладиться свободой. Но не тут-то было, пропитание было нужно другому, и этот другой уже ждал, предвкушая финал разыгравшейся трагедии.

Должен предупредить, видео содержит сцены насилия.

Стоит ли говорить, что по украинским телеканалам этого не покажут?

Циничный бандеровский кот, лишенный даже намека на угрызения совести. Все они здесь такие!

В подавленном состоянии духа я вернулся в дом, где был вынужден выслушивать пояснения хозяина, который с гордостью демонстрировал устройство, придуманное с поистине нацистской изощренностью, и рассказывал как оно работает.

Оказалось, что обрезанная с одной стороны пластиковая бутылка легко превращается в смертельную ловушку, если скотчем закрепить ее на краю стола. Ничего не подозревающая мышь заходит внутрь, чтобы полакомиться хлебом, но под ее весом бутылка мгновенно принимает вертикальное положение. Обезумевший от страха грызун обречен. Поистине варварское изобретение.

В тот вечер я долго не мог заснуть, прокручивая в голове увиденное и прислушиваясь к шуршанию мышей, которых здесь заметно больше, чем в

Донецке, так как практически в каждом дворе имеется запас зерна. Иногда мыши, очаровательные существа, в прямом смысле слова забираются на голову или устраивают посреди комнаты настоящие пляски. Не помню, как это случилось, как будто затмение нашло, но в какой-то момент я осознал, что обрезаю край пластиковой бутылки и прикидываю в каком месте ее лучше закрепить. С ужасом и отвращением отбросил я нож в сторону и схватился за голову.

Читатели спрашивали, как мне живется в деревне на Западной Украине и что тут происходит. Надеюсь, я удовлетворил ваше любопытство. У меня все хорошо, жду Рождества.

Автор: pauluskrp

«ПАЦАНЧИК» С ПИВОМ В РУКЕ МОЖЕТ ОКАЗАТЬСЯ ПАТРИОТОМ

листопада 11, 2014

Мне он сразу не понравился. Куртка "Адиdas", спортивные штаны, кепка, бутылка пива в руке. Терпеть не могу, когда пьют пиво в транспорте. "Здесь не пивбар, можете прекратить?" - обычно говорю. Но в этот раз почему-то не сказал. Только глянул на него с презрением. Может, мало людей было в маршрутке. Он никому не мешал. Звонок. Он "упав" на сидение, взял трубку.

- Ооо, привет, братуха! Да, был сегодня. Видел военкома. Да в конце недели уезжаю. Ну, "покупатели" типа наши там были. Батальон "Киев-1". Едем на восток. Шо, на? Умею, на. Ну я ж не зря полтора года в десанттуре отбарабанил. Наберу тебя завтра.

Автобус подъехал к моей остановке. Проходя мимо него, потупил взгляд, бросил коротко:

- Удачи, там...
- Ага. Пока, брат.

Автор: Дмитро Гнап

ТАК ЧТО МИЛИЦИЯ УМЕЕТ РАБОТАТЬ. БОЛЬШОЕ ИМ СПАСИБО.

листопада 12, 2014

Хочу похвалить криворожскую милицию. Часто их называют «менты». Ведь когда они нам помогают, об этом не станем везде трубить. Это нормально. Мы же не рассказываем на каждом углу, что нас обслужил внимательный продавец, что нам отлично вырвали зуб, что у нашего ребенка хороший учитель. Потому что это нормально, это люди, выполняющие свою работу добросовестно, находящиеся на своем месте.

А вот если плохо что, тут же жалуемся. Поэтому часто впечатление складывается именно по таким отзывам.

Так вот, что произошло. Мое сестра забрала ребенка со школы, они шли домой. Мальчик захотел водички и пошел в магазин. Сестра осталась на скамейке за углом. Место скажу вам людное, три магазина, отделение банка. Да и ребенку скоро 10 лет, вполне не раз уже сам в магазин ходил. И вот он прибегает в слезах и говорит, что его толкнул дядя и забрал мобильник. Мобильник у него старенький, простенький. Продать можно от силы за 100 гривен. Вор еще и толкнул его.

Так вот, милиции приехало аж 2 машины. Опросы, поиск свидетелей по пути бегства вора (сестра за ним гналась), фоторобот. Сестра говорила, что все как в кино показывают.

На днях его поймали. Было много потерпевших на оппозиции. Сестра с сыном тоже была. Да, это он. Так что милиция умеет работать. Большое им спасибо.

Автор: Даша Светлая

О РОЛИ ФЕЙСБУКА В РАЗРУШЕНИИ МОНОПОЛИИ НА ВЛАСТЬ.

листопада 13, 2014

Фейсбук изменил Украину.

Это не первая соцсеть, которая заработала у нас. Сначала были одноклассники и ЖЖ, потом появился вконтакте. Но всё это как-то не возбуждало широкие слои украинской общественности. Той, которая не просто об котиках, полуульяных сэлфи на фоне турецкого оллинклузива и другой обывательской фарисейщине.

Той, которая рвалась заплевать мыслями монитор. На разные темы. Не пребывая в рамках крайне удобной блого-платформы ЖЖ, но ограниченной русскоязычным сегментом, а так шоб достать лайком печёнки сразу всех этих меркелей и обам. И чтобы лента новостей хлестала горячей кровью и пульсировала ежеминутными вбросами.

Так как главной темой укрореальности была политика, сошлись на этом- оссипу facebook розпочався, Ненько...

Можно смеяться над рейтингом укрофейсбука, можно горько иронизировать над нашей зацикленностью на узких вопросах мирозданья (Майдан, Достоинство, Война, истерия, гнев, истерия, боль, истерия, гордость, истерия, самолюбование), можно тыкать пальцами в комичность некоторых персонажей, стоящих в первой сотне, удивляться наивности подпиздчиков, ухмыляться фейковости анонимов и снисходительно жалеть малобуквенные откровения государственных мужей, пиарящих себя в сети.

Но всё же, укрофейсбук, в отличие от того же рунета всех мастей, гораздо живее, искреннее, человечнее.

У нас гораздо меньше цинизма и всепроникающего снобизма. Мы все живём в схватке, а не злобно смеёмся над ней сбоку, подбрасывая полены отравленных слов. Даже пребывая в этот момент на ленивом диване.

Если бы не фейсбук никакой Революции не было бы. Майдан был бы, но точно не в таком виде.

Это отдельная тема и она не о посте журналиста-пуштуна и приглашении на попить чаю.

Именно ФБ стал главным инструментом Революции. Не той, которая якобы закончилась на площадях, а той, которая ещё долго будет бушевать в сердцах и умах.

Но первые победы у неё уже есть.

Все знали о «Цензоре», но только через ФБ сумели оценить Бутусова.

Многие ржали над проницательными фейлетонами «Обкома», но лишь здесь познакомились с Рыбниковым и Кузьменко.

Разве можно было бы оценить масштаб Портникова, если бы мы фрагментировали внимание на десятке сайтов, куда он невообразимым образом успевает ежедневно разбрасывать свои шедевры?

Кто бы вообще узнал о добровольцах «Донбасса», «Правого сектора» и сотнях героев-волонтеров, которые защитили страну?

Разве можно было бы предположить 2-3 года назад, что израильский бизнесмен от красоты Волох станет соавтором закона об очищении пещер-

ких холмов и пещерных кабинетов, не вылезая после этого из телевизоров?

Кому могло присниться, что 29-летний журналист Высоцкий, метко выстреливающий в ФБ словами, попадёт благодаря этому в депутатский список, ранее-tabуированное место для умных, но не богатых создателей смыслов?

Можно издеваться над фейсбучной лирикой министра внутренних дел сегодня, но это намного лучше, чем воровская феня за закрытыми дверями вчера. Оказалось, что ответы на свою лирику министры теперь иногда читают не в порядке предусмотренного законодательством, а предусмотренным здравым смыслом.

Разве добился бы хотя бы толики малой Борис Филатов сотоварищи без изобретения Цукерберга?

Не ФБ ли открыл ногою дверь в телестудии и тиражирование в СМИ новым лицам, таким как предприниматель Игорь Стокоз, философ от образования Владимир Спиваковский, палач преступнотерпимости Сергей Иванов?

В конце-концов, не здесь ли все узнали настоящее, а не киношное значение слова "киборги"?

Фейсбук не просто объединяет народ вокруг каких-то интересов или проблем.

Он работает как плавильный котёл. Здесь за считанные часы срываются покровы. Здесь быстро отбрасывается шелуха и фильтруется выжимка самой сути происходящего. Здесь можно банить несогласных, но нельзя баниТЬ правду.

Фейсбук разрушает монополию на власть. Именно поэтому его так боятся в китаях и россиях.

Сегодня власть - это не решалово за кулисами театра марионеток, где в кукловоды ещё по старинке записывают родственников и спонсоров, а игрушками назначают лохов из телевизора.

Сегодня власть - это влияние на умы. Это жжение сердец. Это зуд совести. Это изжога для лжи.

Те, кто сегодня торгует марионетками, но не способен возбуждать свободных людей, уже завтра потеряют свою власть.

Автор: Циля Зингельшухер

ЧОМУ ВАРТО СПЛКУВАТИСЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ?

листопада 13, 2014

Українці в Україні повинні розмовляти таки українською. Чому це важливо, написав користувач у мережі "Фейсбук", відомий у столичних субкультурних колах як Зен, пише Gazeta.ua.

Колись він і сам послуговувався російською. Свої теперішні судження про мовне питання він виклав у профілі під іменем Zen Antipop. Пояснює, чому це питання важливе, а також - як легше наважитись і почати говорити українською:

Звісно ж, слід володіти якомога більшою кількістю різних мов. Це зручно й корисно. Але вкрай важливо не тільки знати, але й активно та щоденно послуговуватися мовою своєї країни. Спробую коротко обґрунтувати цю тезу.

Чому варто сплкуватися українською мовою?

1. По-перше, це красиво! Українська є не лише однією з найдавніших, але й чи не наймелодійнішою мовою світу.

2. Це додає вам шарму. Бо російською навіть останній лугандонець може, і друг степей калмик. А от гарною українською...

3. Це стильно й концептуально: жити в окремій країні та сплкуватися окремою від усіх мовою, а не мовою сусідньої держави, наприклад.

4. Це добре для економіки. Що більше людей спілкуються виключно українською, то більша потреба в іноземних компаній адаптувати свої продукти під нашу мову. А то не лише створює додаткові перепони для конкурентів наших фірм (а отже певним чином захищає наш ринок, що в епоху глобалізації є вкрай важливим), але й також надає можливість заробити нашим людям і компаніям, зокрема - надаючи послуги з тієї адаптації.

5. Це захищає наш інформаційний простір не лише від проникнення в нього недружньої пропаганди, але й ускладнює збір даних з боку ворожої розвідки. Особливо це стосується чутливих сфер, як то радіоперемовини військових, тощо. Але й відкритих джерел це стосується не менше.

6. Це забезпечує зв'язок поколінь і безперервність культурного й історичного спадку народу України. Навіть якщо ваші батьки є російськомовними, то їхні батьки швидше за все були україномовними, так само як і всі попередні покоління вашої родини. Навіть пращури представників інших національностей, які споконвічно жили на нашій землі, поряд зі своєю національною мовою говорили ще й українською. Зокрема це стосується євреїв. Та й навіть якщо ваша родина - етнічні росіяни й усі ваші пращури володіли лише російською, то зараз саме час особисто вам започаткувати нову родинну традицію. Чому ні? Адже ваша родина й нащадки будуть жити тут, тож інтереси України - це й їхні інтереси також!

7. Якщо ми самі, живучи в себе вдома не шануємо власну історію, культуру й мову, як нас будуть поважати інші народи? Не треба буде пояснювати іноземцеві (зокрема й росіянину), чому ти українець з України розмовляєш лише російською. Також це змушуватиме іноземців, що приїздять в Україну вчитися, працювати або жити, вивчати саме українську, а не російську.

8. Як показують останні події, занадто багато говорити російською небезпечно - вас можуть на цій підставі прийти "візволяти" зелені чоловічки путлера, навіть якщо ви цього насправді не бажаєте. Крим, а особливо Донбас, вже догралися - не повторюйте цих помилок!

А зараз кілька порад щодо того, як полегшити собі перехід на українську:

1. Не соромтеся того, що ви наразі не надто досконало вмієте говорити українською. Якщо ви не робите це регулярно, то ваше вміння НІКОЛИ не вдосконалиться. Єдиний спосіб оволодіти мовою - це регулярно її застосовувати. Що більше ви говорите українською, то легше й краще вам це вдаватиметься.

2. Більше читайте українською. Купуйте українські книжки, газети та журнали, дивіться українські передачі, слухайте україномовне радіо. Дивіться фільми українською (тим паче, що професійний український дубляж часто є кращим за російський). В кінотеатрі йдіть на україномовний сеанс. Коли захотите кіно з інтернету, шукайте копію з українським дубляжем. До речі, її дуже легко знайти. Майже всі фільми, наприклад, на ex.ua мають копію, де є кілька звукових доріжок, серед яких дуже часто є українська. Під час перегляду обираєте саме її.

3. Якщо вам психологічно (або з інших причин) важко одразу перейти на тотальне сплкування українською, робіть це частково та/або поступово. Наприклад, почніть сплкуватися українською в себе в родині, або серед найближчих друзів. Або, коли потрапляєте у нове коло сплкування - спл-

куйтесь сразу українською. Якщо вас не знали раніше, ні в кого не виникне здивування та зважих запитань на кшталт, "чого это ты вдруг по-украински заговорил?" Або спілкуйтесь виключно українською з незнайомими людьми - в транспорті, на вулиці, в магазині чи в ресторані, під час спілкування з операторами гарячих ліній, з міліцією та іншими держслужбовцями тощо. Це не лише полегить вам психологічний перехід на мову, але й сприятиме відновленню україномовного навколошнього середовища. Бо досі, зокрема в Києві, панує феномен, що навіть коли людина вдома та з друзями спілкується природно українською, то у громадських місцях та/або на роботі все одно переходить на російську (бо "так заведено"). Маємо змогу створити протилежний тренд.

4. Якщо не можете українізуватися самі, українізуйте своїх (майбутніх) дітей. Купуйте їм українські дитячі книжки, показуйте україномовні мультики, тощо. Віддайте їх до українського садочку, школи, класу. Всіляко плекайте їхню любов та повагу до української мови, історії, традицій, культури.

5. Коли ви за кордоном, розмовляйте лише українською. Тоді вас не переплутають з росіянами, яких в світі зараз люблять ще менше, ніж раніше. Не будьте схожим на "русо-турісто"!

6. Почніть писати виключно українською. Наприклад ділові листи, або у твітері.

7. Крім того, українізуйте речі навколо себе:

змініть інтерфейс телефона, інших гаджетів, комп'ютера, веб-сайтів і соцмереж на українську. Наприклад, всі девайси від Apple завжди підтримували українську мову "з коробки" й не потребують додаткового її встановлення - просто поміняйте мову інтерфейсу в налаштуваннях і все. Facebook, twitter і навіть ВК й Однокласники мають українську локалізацію (хоча останніми двома не рекомендує користуватися навіть СБУ)

в банкоматі, таксофоні та скрізь, де є можливість, обираєте українську. Де нема - запитуйте у власників, чому, й вимагайте, щоб було.

коли шукаєте щось у Гуглі чи де-інде, шукайте спочатку українською. Не хвилюйтесь, Гугл розумний і навіть російськомовні результати ви не пропустите, якщо вони будуть релевантні вашому запиту. Коли юзаете Вікіпедію, заходьте спершу на українську версію, а на іншомовну лише, якщо такої статті в українській нема або ж інформації в ній не достатньо. Як альтернативу зразу раджу не російську, а англійську версію - вона зазвичай повна й об'єктивніша, особливо зі спірних питань. Оці запити та фактичні переходи на україномовні сайти або їхні версії є вкрай важливими для підвищення статусу української у кіберпросторі, бо статистика все це враховує.

коли пишете оголошення чи табличку, пишіть українською. Навіть якщо це напис на вашому гаражі або оголошення в вас у під'їзді.

Гадаю, ви зрозуміли ідею. Можна ще багато чого тут вигадати. І все це легко перетворити на веселу гру й навіть змагання. Хоча б і на змагання із самим собою. А головне, якщо ми самі почнемо усе це робити, жодних зусиль держави у цьому потрібному напрямку не знадобиться. Ми ж із вами вже переконалися, що суспільство діє значно швидше й дієвіше за державу. До того ж, у держави зараз є завдання важливіші. Люстрація, наприклад.

І ще. Якщо ви бажаєте любити Україну виключно або здебільшого російською (чи будь-якою іншою мовою) - це ваше право, я на нього не посягаю. Робіть як вважаєте за потрібне. Але перед тим

все ж перечитайте ще раз перші 8 пунктів цього допису й пообіцяйте мені подумати про викладені там думки, гаразд?

P.S. І дуже прошу, МАКСИМАЛЬНО РОЗПРОСЮДЖУЙТЕ цей текст і ці ідеї! Можна навіть без посилання на мене. Головне - результат! А він неодмінно буде!

Слава Україні!

ХОЧЕТЬСЯ НЕ ПЛАКАТИ А ВИТИ ВІД БЕЗСИЛЛЯ,ЩО НЕ МОЖЕМО НІЧИМ ДОПОМОГТИ

листопада 13, 2014

Спілкування в приваті у фейсбуці.

• КПР: Миколо ви зможете в неділю (майже 2 год) приїхати в жуляни і збрать багаж для Винник на АТО там буде 30 кг тому їм буде тяжко з дітьми

• МИКОЛА ШВАБ: попередньо так, най наберуть 050-XXX-XX-XX. або най дадуть свій телефон

• КПР: Дуже величезне спасибі адже нам так тяжко звідси щось відправити. Слава Богу знайшли добрих людей що згодились провезти. Може ще знайду когось адже для нас чим більше речей ти м краще для всіх а вам все одно їхати

• МИКОЛА ШВАБ: о другій прилітають? о боже ви із Кіпра!!! як вам там живеться?

• КПР: так я з самого на сьогоднішній час неудачного місця. Бо коли читаю що люди просять наволочки для АТО або хоча б матеріал бу хотяться не плакати а ВИТИ ВІД БЕЗСИЛЛЯ, що не можемо нічим допомогти. А матеріально я вже з дому винесла за 5-6 місяців XXXXX євро.

• МИКОЛА ШВАБ: ОГО!!! а не має знайомих там українців, діаспори. Разом зібратися та щось організувати щодо збору, чи ярмарки тощо.

• КПР: У нас є тут група українців. Ми також дуже плідно працюємо-збирамо(зара з закінчуємо) речі для переселенців і для маріупольців. Приймаємо у себе на реабілітацію поранених(уже прийняли 3 або 4 хлопчика. Зараз готуємося зустріти ще 4-ьох. Наша група працює нормально. Нас тут не-багато, а ще труднощі з передачею. Тільки самольот. А пошта 5 євро кг. А на рахунок грошей то це вже як кому виходить не у кожного однакові можливості і почуття

• МИКОЛА ШВАБ: а які ви молодці. Збирайтесь разом хоча б раз в місяць чи в рік, та моліться за Україну. МИ ПЕРЕМОЖЕМО!!!

• КПР: Миколо. Добрий вечір. Ми вас нагрузимо 60 кг ваги, то нічого? Двоє людей погодились взяти з собою багаж. тепер скажіть ск. я вам маю передати за послугу

• МИКОЛА ШВАБ: особисто мені НІЧОГО

• КПР: 60 кг нічого

• МИКОЛА ШВАБ: може гривень 300, щоб я переслав НАТАШІ

• КПР: от такі ми

• МИКОЛА ШВАБ: а якщо НЕ зможете - також нічого

• КПР: це особисто для неї?

• МИКОЛА ШВАБ: вона потім забирає та пряма везе в АТО. гроши я плачу АВТОЛЮКСУ. перевізник такий, бо з Києва до XXXXXXX якось треба передати. Я за свої кошти все пересилаю. Інколи мені дають, тому як получиться. Головне що я зможу взяти вантаж. ХЛОПЦЯМ потрібно. А гроши якось найду.

• КПР: добре. не хвилюйтесь у мене на Кіпрі є копілка внука моого. Ми йому туди збираємо гроши

цілий рік, а коли він приїжджає літом, то забирає. І останній раз коли мій чоловік був на Україні, у нього залишились гривні та він йому ними поповнив копілку. А ми його трошки обскубемо

• МИКОЛА ШВАБ: де не треба так.... ГОЛОВНЕ щоб всім було НЕ накладно!!!! якось викручується

• КПР: усе нормально. Я передам без проблем. Я ж туди потім вкину єврохи, то дитина більше їм зрадіє (йому 10 років). На добраніч вам. Іду трохи посплю щоб десь у Згод встати і спакувати посилки....

ЧУЛИ? у Згод встати і спакувати посилки... СИЖУ і плачу від ГЕРОЇЗМА людей навіть на Кіпру...

а хто ще має сумніви що УКРАЇНА переможе?

Автор: Микола Шваб

СОБАКИ ПРЕДУПРЕЖДАЮТ БОЙЦОВ ПЕРЕД ОБСТРЕЛОМ.

листопада 14. 2014

Спасибо, друг, что предупредил и все живы.
СПАСИБО!"

Собаки предупреждают бойцов перед обстрелом.

КОГДА НА СЦЕНУ ПОДНЯЛСЯ БОЕЦ-ДОБРОВОЛЕЦ - ЗАЛ ВЗОРВАЛСЯ ОВАЦИЯМИ

листопада 14. 2014

Сегодня был в таможенной Академии на награждении "Студент года 2014". Полный зал, важные гости. И знаете что меня зацепило больше всего? Номинация "Волонтер года", выходит красивая девушка-студентка, благодарит за награду, и долго не говоря, представляет своего друга, бойца добровольческого батальона. И в этот момент вся аудитория встаёт и аплодирует стоя, со свистом и криками, потом все сели, слушают его речь про волонтеров, что если бы не они... то ничего бы не было...

И когда он закончил, и начал сходить со сцены, вся аудитория опять встала и начала хлопать.

Там были ректора, проректора, таможенники области, администрация, но только этой девочке-волонтеру и бойцу побывавшему на фронте, молодежь вот так вот проявила свои эмоции.

Берегите Героев!

Автор: Рашад Тагієв

ВОНА ЗНОВ ПРИЙШЛА, ЯК І ОБІЦЯЛА..І ВОНА З ЛУГАНСЬКА!!!!

листопада 14. 2014

Всі ми стали трохи більш сентиментальними, хоча і більш жорстокими водночас.. Ми навчилися переживати смерті, і разом з тим плачемо через дитячі малюнки..

Ця жіночка не хотіла в кадр :"фотографуйте молодих"... і нас, молодих, тут сьогодні багато і я щаслива.. А вона була така одна... мовчазна, з мудрими сумними очима, розміняла давно 8-ий десяток... вона прийшла допомогти плести кікімори... А коли їй треба було іти, дуже вибачалася, "мені поїзд треба зустріти.. Я ще обов'язково прийду..... А не скажете, куди оце можна покласти?" ... і розкрила свою малесеньку сумочку, в якій принесла черпак і тарілочку... таку молочного кольору, акуратненьку, невеличку тарілочку.. для переселенців... і знову ком в горлі...

UPD: вона знову прийшла, як і обіцяла.. і вона з Луганська!!!!

Автор: Юліана Литвиненко

ПОЛТОРЫ ТЫСЯЧИ СОТРУДНИКОВ ФСБ КРУГЛОСУТОЧНО СЕЮТ ПАНИКУ В СОЦСЕТЕХ СРЕДИ УКРАИНЦЕВ

листопада 15, 2014

Федеральная служба безопасности России распространяет в интернете информацию для стимулирования паники в украинском обществе.

Об этом сказал глава Службы безопасности Украины Валентин Наливайченко после заседания Совета национальной безопасности и обороны.

"18-й специальный центр ФСБ России работает как специальное учреждение, где круглосуточно почти 1,5 тыс. человек в социальных сетях через роботизированные системы рассылки сообщений целенаправленно последние трое суток рассылают сообщения тексты панического характера", - сказал Наливайченко.

Особенно, по его словам, это проявляется в Facebook, на который пока украинская сторона не может влиять и не может договорится о блокиро-

вании пропагандистских аккаунтов, поскольку его администрация находится в России.

Тем не менее, СБУ удалось договориться с корпорацией Google, чтобы поисковик не блокировал по требованию российских властей украинские сайты и материалы на YouTube.

Джерело: Обозреватель

РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ ПРО ПОСИЛОЧКУ.

листопада 17, 2014

Привіт, мене звати Коробочка Made in Italy. Пані Марія із Chioggia мене пакувала речами для захисників Української держави. Склала мене повну, підняти мене важко. Але як мене передати захисникам? Як зробити, щоб я прийшла за адресою: І тут на допомогу прийшов бандеровець по імені Фейсбук. Поклацала на клавіатурі пані Марія та найшла дорогу на фронт для мене. Якби я знала яка в мене буде довга дорога!!!

До рівного мене віз файній пан, ім'я якого я не запам'ятала. А жаль, так би тут подякувала тобі. У рівно мене підняли та понесли до автобуса Київ-Рівне. Файній пан довіз мене до Києва. Я так стомилася, але мене відразу підхватив пан Микола та пан Ігор відразу схватили і понесли в іншу машину (пана Ігоря допомогла найти файній дівчина пані Ольга).

По дорозі ми заглянули до Фонду підтримай армію України, віддали газету файні новини (випуск №3) волонтерам та ще прихватили з собою одну коробочку та 2 мішечка речей ТАКОЖ для захисників. Нас стало більше, і мені стало веселіше їхати на фронт.

А не встигнувши познайомитися з мішечками та коробкою, нас почали нести до відділення АВТОЛЮКСУ. Чемні співробітники нас відразу впакувала та ЗАРАЗ МИ ВСІ ЇДЕМО до Наташі Вінник. Нам там не скучно, бо я вже не одна, і дуже хочемо побачити солдат та стати їм в нагоді!!!

А Наташа Вінник нас незабаром відвезе.

ДЯКУЮ ВСІМ за допомогу!!!!

Автор: Микола Шваб

ЗНАЙ, ВСЯ СИБІРЬ ЗА ВАС!

листопада 18, 2014

Сегодня. Сажусь в двойку на Массандре, вечерний час пик.(Для не местных, двойка, пригородный троллейбус следующий до Никиты)

Недалеко от водителя развалившись на кресле здоровенный бугай с красной мордой и треугольным шрамом на лбу как от лоботомии, орет на весь троллейбус: "Ну чё, Хахлы, КРЫМНАШ!" На что сидящий к нему спиной мужик, тоже изрядно поддатый, говорит: "Ты б помолчал москалик".

Я тихо села к окну делая вид, что что-то смотрю в телефоне. Детина продолжал сипать "аргументами": "Мы ж русские, самые сильные и все это наше...." Вдруг его блуждающий и довольно бессмысленный взгляд остановился на мне. А вот вы, девушка, вы, за кого? Я-то, Я - за Украину, быстро ответила я, не думая о последствиях.

В троллейбусе повисла гнетущая тишина....Кто то тихо переспросил: "Что?" И кто- то так же тихо ответил: "За Украину". У бугая глаза налились кровью, а народ уставился на меня с видом " Не жилиц она больше, не жилиц". Первым пришел в себя тот, что говорил "москалик", он встал, подошел ко мне и протянул мне нашу украинскую пя-

тидесяткопеочную монету." Возьмите это вам на память"

У меня такая есть сказала я, ничего, возьмите, на память.... Я взяла. Народ затаил дыхание, все ждали развязки. Тут наконец пришел в себя Крымнашовец. Встряхнув головой он вдруг сказал: " А вы девушка, красива..... Вот как с Вами воевать, вас любить надо!"

Вот и любите, а не воюйте, парировала я. На этих словах он встал и дыша перегаром, плюхнулся рядом, не сводя с меня пынх на выкате глаз. Наклонившись он сказал мне, но так чтобы слышали все рядом: "Знай, вся Сибирь за вас!...". Дальше была моя остановка, Не знаю почему шла я домой улыбаясь, крепко сжимая в руке маленький полтинник

Автор: Наташа Краснякова

НЕМНОГО ИЗ ПРОШЛОГО, НАСТОЯЩЕГО И БУДУЩЕГО...

листопада 20, 2014

Настоящее.

Сегодня была на собрании в детском саду. На обще-садиковском, где обычно про итоги-результаты-планы-перспективы рассказывают. Заведующая начала со слов "наш садочек україномовний" и худо-бедно прочитала нам свой доклад по-украински, сдабривая его собственными комментариями... никто из родителей не возмущался (может, конечно в душі?)... методист тоже докладывала державною мовою, сбиваясь, ошибаясь и смущаясь от собственных ошибок. Запнувшись, она на мгновение замолчала, и из зала раздались голоса "та давайте російською!"... И что бы вы думали? Она продолжила говорить по-украински уже более уверенно! Такое стремление лично мне было приятно А по окончании официальных докладов нас ждал сюрприз! Милейшие девчонки-кнопочки так старались, так здоровски танцевали, что не возможно было не хлопать! Последний "Танок з рушниками" едва не довел меня до слез... какие ж они хорошенкие, в веночках, вышиваночках, красных юбочках... у одной манюни даже колготки с народным орнаментом были! И такие серьезные у них мордашки были, такие ответственные... мне даже показалось, что они сами понимают важность их выступления и этой украинской постановки!.. Захотелось просто расцеловать и заведующую, и музыработников, которые не смотря на шаткость ситу-

ации не боятся воспитывать маленьких патриотов))

Прошлое.

Несколько лет назад мы жили в Москве. Дочка ходила в самый обычный муниципальный садик. В одной группе с ней, маленькой украинской, помимо русских деток были армянка Тамила, азербайджанка Цветана, китаянка Катя Дэн, кореянка Катя Сон (лучшая подружка нашей Аленушки, кстати). Сама доця четко знала и всем говорила, что она украинка и родной город ее Донецк, который в Украине. Наверное, четко знали свою национальную принадлежность и Тамила с Катей Дэн - они почти не говорили по-русски (мама Тамилы только улыбалась и кивала при общении, а мама Кати всегда ходила с переводчицей), и остальные иностранцы... Но программа образования требовала учить языки, культуру и историю страны, которая пристанищем для множества национальностей. Помню открытый урок "Ярмарка" в нашей группе... как удивительно выглядели в русских народных одеяниях детки-иностранцы, как самозабвенно они играли на ложках, гармошках, как радостно пели частушки и жевали пироги по окончанию праздника...

Будущее.

Весь вечер не выходит из головы мысль: а что будут рассказывать деткам в садах и школах Донецка и Луганска? Историю какой страны раскрывать? Какую культуру прививать?.. Патриотами какой страны они вырастут?...

Такие вот мысли вечерние покоя не дают...

Автор: мешканка м.Донецька

ЯК ЗАХИСНИКИ МЕНІ ДОПОМОГЛИ. РЕАЛЬНА ІСТОРІЯ ВІД 21 ЛИСТОПАДА.

листопада 22, 2014

Вчора вечером я їхав додому. Як завжди, сів в маршрутку. Людей не було багато. Тому барсетку з пакетом я поставив на одне сидіння, а себе поставив на інше сидіння. Як правило, я їжу з барсеткою, тобто в руках одна річ. Доїхав до кінцевої зупинки, почав спускатися в метро, поліз за жетонами - а в руках ВСЬОГО одна річ. І, як ви догадалися, пакет.

БІЖУ я до маршрутки - а її не має. Йду на протилежну сторону - там з десяток маршруток (м.Академістечко хто знає). А моєї не має. Покурив одну цигарку - позаглядав з десяток маршруток. НІЦ. Покурив іншу цигарку, ще оглянув з десяток маршруток - НІЦ. Якби я памятаєв номер маршрутки, чи звідки вона . Але ж голова іншим забита.

Довелось розпрощатися із барсеткою, із карточками, із пігулками, та з іншим. Файно що в кармані надібва мобільний, паспорт та 2 грн - якраз стільки метро коштує. Дуже розстроєний та сумний пошкандивав я до метро. А що було робити?

Якби ця історія НЕ мала продовження я би не описував ситуацію.

Але історія має продовження.

Я розпрашався з усім, про болі вже мовчу. Злий та сердитий на життя сідаю в метро.

І на м.Нивки дзвінок. Дзвінок від НЕ знайомої людини, дзвінок від людини якої НІКОЛІ не бачив. Продовження та радість вже можна НЕ описувати. Тільки скажу - барсетка з УСІМА речами в мене - нічого не тронули. А де взяли телефону пи-

таєте? а в мене в барсетці була квітанція на оплату пресилки речей ЗАХИСНИКАМ, точніше до Nataliya Vinnyk. Які в нас файні люди живуть. Передала мені барсетка дочка файної людини - Марина, яка найшла барсетку. НИЗЬКИЙ УКЛІН та щира подяка.

Висновки:

1. Вірте в чудо

2. Українці дуже добра та щира нація

3. Допомагайте ЗАХИСНИКАМ і вам буде везти в житті.

Коментарій 1.

Lesia Pecherska така сама ситуація трапилася з мосю сестрою вчора. Вона забула сумку, - на кредитній картці був написаний мій домашній номер тел., вчора ввечері мені зателефонувала жінка і повернула цю сумку і все що в ній. УКРАЇНЦІ найкраща нація!!!!

Коментарій 2.

Pelekh Mariya Історія українського духовного, патріотичного, ментального перевтілення непоодинока. По дорозі додому на м.Лук'янівська у мене випав телефон Самсунг-дуос. Приїхавши додому я була дуже-дуже засмучена, бо апарат подарував мені син зі своеї першої зарплати і там було записано дуже багато номерів друзів, колег... Звичайно, мені було шкода саме синового подарунка і я плачала... Ale через день мені зателефонував незнайомий чоловік і сказав, що його дружина знайшла частини моого телефона, який випав, вони склали його і обов'язково хотіли мені його віддати. Знайшовши в контактах мій номер ківстару, вони зателефонували і повернули мені апарат. Моїй радості, гордості за свідомих українців, неочікувано приемному вирішенню ситуації - не було меж!!!! Ще раз ДЯКУЮ ВАМ, ДОБРІ ЛЮДИ!!!!

Автор Микола Шваб

САМЫЙ СЛОЖНЫЙ ГОД В ЖИЗНИ!

листопада 21, 2014

Я недавно спросил у тех людей, которые этот год не отбыли, а прожили. И они подтвердили – ощущения совпадают!

Год, который пролетел как мгновение и разискрился, как целая жизнь! Год, где тяжело вспомнить хоть один ленивый день. Были дни страшные, наполненные, счастливые. Но не было, пожалуй, ни одного бесполезного.

В этом году были дни, когда я не мог удержаться от слез. Слез горя. А были несколько моментов, когда я откровенно ревел. Один помню точно. Тогда, в феврале...

Но, были дни, в которых я думал и писал: «День, который прожит не зря!» При том, что очень часто я был зол на этот день. Потому, как не

вышло так, как хотелось, как планировалось. Как нужно было. Но они все равно были прожиты не зря. И в этом году таких счастливых дней было больше, чем подобных за всю предыдущую жизнь...

Я не хочу пересказывать весь год. Я не дошел еще до того уровня или состояния, когда стоит садиться и писать воспоминания. Может когда-то потом. Когда захочу жить не будущим, а прошлым. Но, не думаю, что такое желание у меня когда-то возникнет...

Я знаю одно. Этот год стал переломным. Для страны и для меня. Через год после «начала» я ощущаю себя, как человек, который что-то делает, а не о чем-то предупреждает или к чему-то просто стремится. И здесь вопрос не в статусе, хотя, статус тоже дает свои возможности. Вопрос в отношении...

Мы, те, кто год назад вышли на Майдан, кто стал еще не революцией, но ее началом, смогли изменить страну. И не говорите мне, что все еще очень плохо. И что последствия революции еще очень слабо заметны.

Я это очень хорошо понимаю! Но. Изменилось главное. Изменились мы! Те, кто вышел на Майдан 21 ноября и те, кто вышел на него чуть позже. Мы изменили страну!

Изменилась власть. Она никогда уже не будет такой, как была. Изменилось отношение человека и власти. Хотя, на уровне ЖЕКа или прокурора это далеко не всегда чувствуется. Но изменения пошли, и остановить их уже невозможно!

Мы никогда больше не сможем жить в том, что было до 21.11.2013. И нас слишком много, чтобы обойтись без нас, нас обойти или обмануть! Теперь мы – это страна!!!

С праздником, друзья! С горьким праздником годовщины нашей истинной Свободы!!!

P.S. А на фото – первый украинский флаг под аркой Независимости 21.11.2013. Возможно, мое самое главное фото в жизни!!!

Автор: Велімовський Анатолій

ЧУВСТВО ЭТО, ОКАЗЫВАЕТСЯ, БЫЛО ЛЮТОЙ ЗАВИСТЬЮ.

листопада 22, 2014

Несколько дней назад был на концерте группы «Океан Эльзы». Нахожусь под сильным впечатлением. И раздумываю - о непривычном.

Про непривычные мысли потом, сначала о впечатлении. Не от музыки – она была чудесна, но я ее слышал и прежде.

От публики.

Я оказался в большом зале, наполненном людьми в вышиванках. У девушки на головах венки аля Наталка Полтавка. Чуть что все хором кричат «Слава Украине! Героям слава!» и размахивают желто-голубыми флагами. А в конце весь зал вместе с Вакарчуком запел национальный гимн – «Ще не вмерла України і слава, і воля».

Глядя на всё это, я испытывал сильное чувство, природа которого мне стала понятна не сразу, а когда я разобрался, то очень удивился.

Чувство это, оказывается, было лютой зависимостью. Знаете, как в детстве: сидишь дома с простудой, смотришь в окно, а там все играют во что-то невыносимо интересное, и им там классно. А у тебя температура, из носа течет, горло наждачное, скоро предстоит пить противное молоко с содой и ставить горчичники.

Ведь если у нас большая толпа начнет орать «Слава России!» и размахивать флагами, это будет либо какая-то казенно-патриотическая акция, либо сборище агрессивных ксенофобов. Ну, а представить себе соотечественников, добровольно поющих михалковский гимн про "братских народов союз вековой", я вообще не могу, воображения не хватает.

Примечательно еще и то, что люди на концерте, включая Наталок-Полтавок, по большей части говорили между собой по-русски. Какой-то молодой человек подошел ко мне и сурово сказал: "Об одном прошу: пусть ваш Фандорин в следующем романе не враждует с Правым сектором". Всё это безусловно был щирый украинский национализм, однако не этнический, а государственный. И совершенно добровольный – ведь дело происходило не в Киеве, а в Лондоне.

Ветераны нашего сообщества, вероятно, помнят, что года три назад я был в Украине и написал тогда здесь, в блоге, что страны, по-моему, пока не получается – во всяком случае, я не почувствовал и не понял, что такое Украина. Всех местных об этом спрашивал, и никто, даже умные львовские профессора, не смогли мне вывести формулу украинскости.

А сейчас эта формула есть. Видна невооруженным глазом. Называется «национальное возрождение». И спасибо за это украинцы, вероятно, должны сказать Януковичу и Путину, потому что первый спровоцировал Майдан, а второй помог украинцам сплотиться и статьнацией.

Назавидовавшись, я вспомнил, как в августе 1991-го мы тоже ходили с российским триколором, и как это было здорово. Но потом, очень быстро, мы с этим завязали. Фи! Официоз и показуха.

Дальше в моей насквозь либерально-космополитической голове стали ворочаться довольно некомфортные мысли, к Украине отношения уже не имеющие.

Понимаете, я всегда считал современный национализм дикостью, анахронизмом и, хуже того, опасной ересью. Само это слово для меня является аллергеном. Но вот увидел толпу, которая гордится национальным флагом, поет гимн не из-под палки – и при этом никого не проклинает и не ненавидит, а просто радуется – и стало завидно и горько оттого, что в российских реалиях это невозможно.

Однако ведь без такого подъема и единения, наверное, ни черта хорошего в нашей стране не будет?

Ну то есть ясно, что русский, татарский, башкирский, дагестанский и любой другой этнический национализм ведут только к драке и беде. А национализм российский? Не разъединяющий российские этносы, но объединяющий их ради общего дела, всем интересного и для всех важного?

Хочу спросить вас.

Какое это может быть дело? Идеи и предложения у вас имеются? (Только не война, пожалуйста).

Каким должно быть государство, чтобы люди считали его своим?

Какой должна стать Россия, чтобы Гребенщиков или Шевчук спели на концерте гимн, и всех не стошило бы?

Автор : Борис Акунін

АЛЕ ВОНИ СТОЯТИМУТЬ ПІД ЦИМ СНІГОМ.

листопада 24, 2014
На дворі сніг. Білий, пухнастий, лапатий...

Ми підемо милуватись засніженим Києвом і пiti смачні зігріваючі глінтвейни, наші діти гратимуться в сніжки... Привіт, зимо-зимонько!

А тим часом приблизно 20-30 тисяч людей, яких війна відірвала від їхніх дітей та батьків, стоятимуть під цим снігом у чистому полі. Сніг для них буде не пухнастим та сяючим, а мокрим, який заповзає за комір, тане на одязі і одяг стає від цього вогким, а потім вночі схоплюється крижаною корочкою. Сніг засипатиме їх у окопах, завалюватиме входи у бліндажі, перетворюватиметься на багно під траками гусениць і бризками з-під коліс залячуватиме все - машини, бушлати, обличча...

Але вони стоятимуть під цим снігом. Стоятимуть між нами з нашими сніговиками та глінтвейнами, та НІМИ - з їхнім "руським міром", всесильним ФСБ, їхніми "отаманами Козолупами", та їхньою армією - повністю укомплектованою до зимової війни.

Стоятимуть, і чим холодніше ставатиме, тим частіше вони відчуватимуть справжній холод - холод байдужості. Холод нас, приспаних розмовами про "перемирря", втомлених війною (ага, це ми, тут втомились бачте від війни, а не вони там...). Не знаю, наскільки їм вистачить мужності та мудрості стояти в полі, перетворюючись на сугроб, знаючи що нам тут тепло і затишно, і що це тепло - не для них.

Коликуплятимеш глінтвейн - згадай про них. Зліши сніжку - згадай про них. Ми тут милуємося зимою та повертаємося з прогулянок в засніжено-му парку в затишній домівки виключно тому, що вони зараз там, замерзлі, засніжені і майже забуті. І ми тут живемо своїм зручним життям рівно доти, доки вони тримаються і стоять там, в засніжених степах.

Ця зима - дуже непроста. Її доведеться пережити і витримати - і нам тут, і в першу чергу нашим хлопцям там. Допомога там потрібна як ніколи, більше ніж влітку. Потрібно все - теплий одяг, прохідні машини, паливо, їжа... І чи не головне - там потрібне щоденне відчууття, що хлопці мерзнутуть під снігом не за Кандітера, Сеню чи Пастора, а за кожного з нас з вами, і що ми з вами щодня за це вдячні. Заради нас, відчуваючи наше тепло, хлопці притримаються та утримають навалу на нинішніх рубежах. Без цього - замерзнутуть та зрештою плюнуть, і підуть грітись до своїх домівок, звідки вони пішли захищати не лише себе, а нас всіх. І тоді кожному з тих, кому сьогодні тепло, затишно та пофіг, стане дуже-дуже незатишно і непофіг. Але буде вже пізно, хіба доведеться у засніжених окопах під Києвом повторювати минулорічну Грушу у стократному масштабі - масовкою, без зброї та техніки зустрічати російські танки...

Поки цього не трапилося, поки між нами та "ними" стоять засніжені та промерзлі мужики, добровольці та мобілізовані - згадуй про них щодня. Згадуй, і щодня хоч щось роби!

Жодного тижня - без грошового переказу, жодного дня - без волонтерства.

Навчись запитувати про зроблене і самого себе, і всіх друзів та знайомих. Досить толерувати ховання за чужими спинами - пора навчитись задавати незручні питання і ставитись до людей відповідно до їхніх справ.

Це - наша спільна війна. Так, разом, ми тут та хлопці там, вистоймо. Покинемо їх там самих - потім нема на що скаржитись.

ПЕРЕПОСТ ТА ЗИМОВА МОБІЛІЗАЦІЯ!

Автор: Evgen Dukuy

СНАЙПЕР

листопада 24, 2014

Я не мало видел бойцов. Разных... Но когда я увидел его... Что-то во мне всколыхнулось... Я люблю своих сыновей, и то что я делаю, я делаю ради них... Дабы им не довелось расхлебывать то, что не сделали мы, я готов сделать для победы все, что в моих силах... Вот он тоже... Ради детей... Ради внуков... Что бы в их жизни не было взрывов, обстрелов, смертей... не было войны... И знаете... Это правильно! Это по-мужски!

Дед, Василий Васильевич... снайпер, который может дать форы многим молодым...

Он был весьма рад привезенной кикиморе, сделанной вашими руками... Сказал "Вот теперь

можно и на дискотеку")))

Передавал всем вам "Спасибо!" за кикимору и другие подарки!

Я расспрашивал чего не хватает ему сейчас... Он сказал "Спасибо! Все есть! Оптика неплохая есть... Только дневная правда..."

И знаете... Я прошу... Нет! Я требую вашей помощи, что бы у ТАКИХ бойцов БЫЛО все необходимое для того, что бы ОНИ ПОБЕДИЛИ в этой войне! Ради детей... Ради внуков...

АВТОР: Володимир Степанець

РАДИ ЦЬОГО ВАРТО ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ ДАЛІ

листопада 25, 2014

Я не знаю, кто тот добрий чоловік, який принес к нам на склад стопку распечаток "Файних новин для файних людей", но величезно ему спасибо! Ну и просьба - давай ще!

Затянув в суматохе дня ящик з этими прочими печатними продуктами в штаб бригади я ненадолго отошел, а вернувшись був поражен раскатистими взрывами хохота, доносящимися то из одного то из другого помещения. Оказалось народ, истосковавшийся по чтиву, багато відчайдушно растасил "свежу прессу" і в захлеб почав читати... Ну а язык "Файних Новин" може заставити себе позавидовать и Изоповский

В общем, готов и дальше тащить на передний край и передовую в изрядном кол-ве подобную прессу и самиздат. Вы только несите И побольше!

Автор: Володимир Степанець

ВДАЛИЙ ДЕНЬ ВОЛОНТЕРА

листопада 26, 2014

Сьогодні наша команда в Києві добряче попрацювала!!! Ніколай Шваб назбирав гостинців для українських солдат від Раї Лещенко, Наташі Реви, Жені з Донецька(па мятаєте його хлопчик цілий альбом української воєнної техніки намалював), також від Галини з Італії. А Олечка Зінченко не тільки цілу купу добра нам передала, а й допо-

магала Ніколаю все це перевозити й відправляти мені сюди.

А ще одні наші помічники Олег та Аня(молодята) організовали нам не тільки маскувані сітки, а й теплі речі, печеношки домашнього приготування і всяка інша вкусняшка)

Від Альонки там буржуйка поїхала з Києва та сухий спирт.

Від ВІКИ приїхало мило.БАГАТО!!

ВІД ВОЛОДИМИРА з Польщі купа корисного одягу для воєнних!

Від Аліни поїхали знову балаклави, теплі речі та плетена українська символіка.

Наталія Виксюк он картину свою продала на аукціоні і на потреби бійців кошти скинула.

Телефонували з Кіпру, Америки.....життя продовжується!

Все таки-ЯКІ ВИ КЛАСНІ, ЛЮДИ!!!!!!
ДОПОМАГАЄТЕ НАШИМ ВОЇНАМ! ЛЮБЛЮ ВАС!!!

І ДЯКУЮ,ЩО ВИ Є В МОЄМУ ЖИТТІ!!!!

Автор: Nataliya Vinnyk

блокпостах карателей Нацгвардии тебя пристрелят только за русский язык - ты будешь видеть ситуацию именно с этой точки зрения. Даже если в реальности она противоположна. Повторюсь, я три недели пробыл на блокпостах и я ни разу не видел ни оного акта агрессии к людям с детьми. Ни разу. Ни одного. Более того, машины с детьми всегда старались досмотреть максимально быстро, особо не копаясь - специально для того, чтобы как можно быстрее убрать их из зоны возможного огня. Наоборот, водителей всегда поторапливали - давай, давай, не задерживайся, езжай. А уж тем более машины скорой помощи, к которым там отношение особенно уважительное.

Далее

"Я считаю, что если Володин и другие люди из власти, кто помогают мне, сделали что-то скверное в своей жизни, то, спасая от смерти Богдана, Ксению, Машу, Колю, Васю, Данилу и остальных детей, которые бы гарантированно погибли там, под бомбекой..... - Сколько всего детей ты вывезла из Донецка на лечение в Москву с начала конфликта по сегодняшний день?- 36 детей. Из них 20 получили лечение и уехали домой.- То есть обратно на войну?- Да, на войну. Но для них это семья, дом".

То есть, они все-таки не гарантированно погибнут там, под бомбекой? Тогда к чему такие громкие заявления? По соотношению цифр: население Донецка, напомню, до войны было около миллиона, сейчас - что-то в районе пятисот тысяч примерно. То есть никаких тотальных бомбеков там нет, иначе цифры погибших были бы совсем другие. Во что можно превратить город всего за два месяца, если его действительно обстреливать и бомбить по-настоящему, мы все знаем - Грозный у всех перед глазами.

"- В интервью «Правмиру» ты сказала, что не видела в Донецке и окрестностях российских военных. Я действительно их не видела, потому что не различаю военных, которые находятся в Донецке. Украинских военных от донецких я отличу разве что по флагу или нашивкам, если таковые есть. Если я вижу украинский флаг, я знаю, что это украинская нацгвардия. Если я вижу флаг ДНР, я знаю, что это ДНР. Если увижу батальон «Айдар», то не идентифицирую его, потому что не знаю, какой у него знак. Кстати, все военные говорят по-русски. Ну, почти все.- Но если ты не различаешь принадлежность войск, зачем ты заявила, что не видела российских?- Потому что это правда. Меня спросили, видела ли я российских военных. Я честно сказала: «Нет, не видела». Я что, наблюдатель ОБСЕ или военный корреспондент?!"

В интервью "Правмиру" было сказано не так. Дословно : "Как человек, регулярно бывающий в Донецке, Я УТВЕРЖДАЮ, что там нет русских войск, нравится это кому-то слышать или не нравится. Есть ополчение и есть украинские войска, которые выясняют между собой отношения. Идет гражданская война". И сейчас: "Меня спросили, видела ли я российских военных. Я честно сказала: «Нет, не видела»". Эти высказывания не тождественны.

Что я хочу сказать по этому поводу.

Во-первых, я становлюсь на колени перед Доктором Лизой за то, что она и делала, и делает. И перед ней, и перед Чулпан Хаматовой и перед всеми-всеми, кто занимается спасением жизней. Жизнь одного - каждого! - ребенка бесценна и ради неё необходимо сотрудничать со всеми возможными путями спасения - и с чертом, и с Володиным и

11-РІЧНИЙ ХЛОПЧИК СТВОРИВ МУЛЬТФІЛЬМ "УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ"

листопада 26, 2014

Міністерство оборони оприлюднило анімаційний короткий фільм, який укріплює віру в перемогу України, її вільне та мирне майбутнє

Про це повідомляє Еспресо.TV із посиланням на канал Міністерства оборони України на Youtube.

"Автор ідеї і сценарію, оператор і реалізатор задуму - 11-річний талановитий хлопчик Тимофій, який у такий спосіб вирішив підтримати наших воїнів, які знаходяться на передовій.

Дякуємо тобі, Тимофію! Завдяки таким дітям, як ти, ми знаємо, що Україна обов'язково переможе", - йдеться у описі до відео.

Джерело інформації:Еспресо.TV

ПРО ИНТЕРВЬЮ ДОКТОРА ЛИЗЫ "СНОБУ"

листопада 27, 2014

Елизавета Глинка дала інтерв'ю журналу "Сноб", в котором, в том числе, ответила и на вопросы, поднимавшиеся в отношении неё последние несколько недель. По поводу сказанного, у меня есть несколько вопросов или уточнений.

Доктор Лиза говорит:

"Я напомнила, что город Славянск находится под жесточайшим обстрелом.... в Славянске идут чудовищные бои... если вылезти и начать спрашивать у встречных военных, какой это, извините, блокпост, можно получить пулю"

Славянск не был под жесточайшим обстрелом. Я под Славянском пробыл три недели. И двое суток пробыл на Карабуне, где были позиции артилерии України. Сектора стрельбы я наблюдал непосредственно своими глазами. Более того, после того, как в Славянск вошли часті ВСУ, Сергей Лойко специально обіехал весь город. Его вердикт - в городе разрушено МЕНЕЕ ОДНОГО ПРОЦЕНТА зданий. Никаких ни жесточайших обстрілів, ни чудовищних боев там не было.

По поводу "можно получить пулю" и вообще рассказа проезда через блокпости... Ситуация реальна настолько, насколько реальной ты её представляешь. Если тебе ополченцы говорят, что на

с кем угодно еще. Я вот не способен туда поехать и вывезти. А Доктор Лиза способна. Поэтому я без разговоров преклоняю перед Елизаветой Петровной колено.

Но.

Во-вторых. Лично я считаю, что это именно Володин и Ко виноваты в том, что дети оказались "под бомбекками". Это именно они разнесли в дребезги семимиллионный регион, чтобы вывезти тридцать шесть детей. И даже для этих тридцати шести - не нашлось поезда.

В-третьих, Виктория Ивлева , например, поехала в Славянск, привезла туда грузовик гуманитарки, вывезла оттуда людей - сорок пять человек - и ей сотрудничество с Володиным не понадобилась и про то, что Володин заработал себе место в раю, она тоже не говорит. Пастор Петр Дудник организовал эвакуацию из города и вывез из Славянска три с половиной тысяч человек. Тоже только на личной инициативе. А Виктор Майстренко вообще делает безумные вещи - еще в самом начале, когда людей сажали на подвал потоком, он ездил в Славянск и вытаскивал оттуда пленных. Сколько ты вывез, Вить, человек двадцать? И Володин тут тоже не понадобился.

В-четвертых - и в апреле, и в мае, и в начале июня из Славянска можно было выехать без проблем. Вот вообще без проблем. Там рейсовые маршрутки ходили. Ситуацию до того, что Доктору Лизе пришлось самой ехать туда и везти детей через передовую, довел никто иной, как друг товарищей володиных товарищ Гиркин. И детей из детдомов ДНР в Украину вывозить не разрешали тоже именно они - бабай, бородаи, бесы и пр. И тем украинским волонтерам и гумконвоем, которые поначалу там еще пытались что-то делать, не давали работать угрозами либо реальными похищениями тоже именно они, друзья Володина и Ко. И Петра Дудника, именно и занимавшегося вывозом в том числе и детей, из города угрозами заставили бежать тоже именно они. И его людей за эвакуацию беженцев задерживали тоже именно они.

И в-пятых. Меньше всего я хочу разжечь новое метание карамели на вентилятор. Но делать такие заявления, если ты не разбираешься в предмете - на мой взгляд, безответственно.

Джерело: echo.msk.ru

НО НАСТУПИЛ МОМЕНТ, КОГДА ВАША СТРАНА СТАЛА ВМЕШИВАТЬСЯ В ДЕЛА МОЕЙ.

листопада 28, 2014

Второй день мысли мои парализованы письмом девушки Даши из Москвы. Письмо лежало в папке "Другое", где я его вчера и обнаружила. Даша живёт в Москве - и написала мне, чтобы сказать, что она, Даша, категорически не понимает, за что все так не любят Путина. Вот Даша, как русская, хочет мне сказать: её, Дашино, благосостояние каждый год растёт, она может позволить себе купить машину и жильё, может заниматься, чем хочет, и зарабатывать честным путём. И вообще Даша в целом довольна тем, как обстоят дела в её стране и одобряет действия своего президента. И Даша просит: "Если у Вас будет время, вы могли бы мне объяснить, чем так плох Путин? Ну честно, я не понимаю.... объективно, мы живем не в идеальном мире, но я вижу, что человек хотя бы не лижет жопу американским, а идет своим путем!"

Видите ли, Даша, тут такое дело.

Я, пожалуй, даже опущу "америкосов", хотя одно употребление этого слова характеризует вас не лучшим образом.

Тут такое дело, Даша.

Может, вы не знаете или не замечали - но ваше благосостояние росло по одной-единственной причине: сверхвысокой цены на нефть на протяжении нескольких лет. Что было бы неплохо сделать стране, на которую свалился такой замечательный финансовый профит? Мне кажется, воспользоваться этими сверхдоходами на развитие реальной, а не сырьевой экономики. Снизить давление на малый и средний бизнес, выстроить и укрепить отрасли производства, не зависящие от цены на нефть, развивать регионы, поднимать туризм, да мало ли что! Что сделало российское правительство во главе с президентом? Распихало сверхдоходы по карманам нескольких десятков людей. Но вам было всё равно - вы купались в финансовых "нефтяных" брызгах, долетавших до простых смертных, покупали жильё и машины и радовались своему благосостоянию, не особо анализируя, откуда оно взялось и от чего зависит. Возможно, если вы откроете глаза и посмотрите на сегодняшнюю цену на нефть, а заодно на курс доллара, кое-что станет вам понятно. Скажу только, что пока вы в Москве покупали машины и жильё, люди во многих российских регионах жили без дорог и не зная, что такая канализация. В стране со сверхдоходами, ага.

А ещё, Даша, пока вы покупали машины и жильё, в тюрьме погибал человек, которого звали Сергей Магнитский. Вы не слышали о нём? Я расскажу: это бухгалтер, обнаруживший беспрецедентно огромное воровство из российского бюджета, совершённое самым верхним эшелоном госчиновников. И он, идеалист, решил восстановить справедливость. Его, Дашу, бросили в тюрьму и держали там в пыточных условиях. Он умирал, лёжа на бетонном полу и крича от боли. Погуглите, Даша, "Дело Магнитского", найдите интервью с Уильямом Браудером. Когда я много лет назад прочитала это интервью, я заболела - в буквальном смысле.

А потом, Даша, пока вы выбирали машину и занимались тем, чем хотели, Уильям Браудер добивался справедливости - в память о Сергееве Магнитском. И он её добился - чиновники, которые были причастны к раскрытым Сергеем преступлениям, попали в санкционный список США - так называемый "Список Магнитского". И после этого ваше правительство оскорбилось и нанесло ответный удар: приняв закон Димы Яковлева. Этим законом, Даша, ваше правительство под руководством вашего президента обрекло сотни российских детей-инвалидов на смерть в российских детских домах. Вы никогда не интересовались, как российские инвалиды живут в детских домах? Вряд ли - человек, который однажды этим интересуется, начинает многое понимать. В усыновлении было отказано даже тем детям-инвалидам, которые уже познакомились со своими будущими родителями. Даже тем, к кому родители прилетали из Америки и показывали на фотографиях их будущий дом, комнату и игрушки. Все они, Даша, остались гнить в детских домах. Пока у вас росло благосостояние.

Пока ваше благосостояние росло, дочь сибирской чиновницы насмерть сбивала на тротуаре людей - и уходила от наказания. Не сидела в тюрьме ни дня, даже во время следствия. А люди, ставшие в храме, сели в тюрьму сразу - и отсидели там почти три года. И человек, толкнувший полицейского во время массовых беспорядков, сел в тюрьму - и сидит там до сих пор. Но вы, Даша,

вряд ли знаете о "Болотном Деле" - вы ведь занимаетесь тем, что вам нравится. И одобряете действия своего президента.

А ещё, Даша, пока вы покупали жильё, российские дети умирали в больницах - если на их лечение добрые люди не находили деньги. Потому что Россия, страна с нефтяными сверхдоходами, занималась олимпиадой, ей было не до детей с пороком сердца. Знаете ли вы, Даша, о том, что денег, потраченных на 10 минут открытия олимпиады, хватило бы на то, чтобы прооперировать всех российских детей с врождённым пороком сердца? Дело в том, что если детей с таким диагнозом прооперировать в раннем возрасте - они вырастают обычными здоровыми людьми. А если нет - то они будут инвалидами, отстанут в развитии и погибнут рано.

Но это всё, безусловно, внутренние дела вашей страны. И что бы я ни думала по этому поводу - понимание того, что это внутренние дела вашей страны, всегда удерживало меня от публичных выступлений на эту тему. В конце концов, я, как вы заметили, неглупая девушка, и я вижу, что критическое большинство россиян всё устраивает, кто я такая, чтобы возмущаться судьбой российских детей-инвалидов? Тем более, что у вас там растёт благосостояние, вы покупаете машины и жильё и вы всем довольны.

Но наступил момент, когда ваша страна стала вмешиваться в дела моей.

Наступил он год назад - когда Украина поднялась в массовом протесте против действующего украинского президента. Не верьте глупостям о том, что она поднялась "за ЕС" или "против России". Это бред. Страна поднялась против абсолютного, полного бандитского беспредела человека, называвшегося президентом Украины. Посаженного, надо сказать, долгими и затратными усилиями Кремля. Ну, так получилось, что я немножко знаю, откуда приезжали ребятки, работавшие в штабе Януковича. Некоторые из них были моими друзьями. Кое-кто ими остаётся.

И в тот момент, когда Украина поднялась в массовом протесте, ваша страна пошла на преступление. Она начала создавать альтернативную реальность. Она залила пространство потоками лжи и безумия о происходящем. Я бы, может, не стала возмущаться, если бы эти потоки были адресованы только вам. Но дело в том, что большая часть населения Украины смотрит именно российские каналы. И верит этим новостям.

А потом, создав ад в головах ваших и моих сограждан, Россия решилась на прямую агрессию и аннексию Крыма. В этот момент меня, Дашу, лишили дома. В этот момент сломали судьбы сотням тысяч людей и заложили бомбу войны на территории моей страны. И это сделало ваше правительство под руководством вашего президента.

Вы пишете, что месяц назад были в Крыму - и "все, с кем вы общались, рады текущим событиям". Ну что я могу сказать? Могу предложить координаты людей, которые живут в Крыму, и с которыми вы не общались. Которые рассказали бы вам о горечи предательства, о внутренней эмиграции, о рухнувшем бизнесе, о потерянной работе. Которые были арестованы или сбежали из Крыма, опасаясь преследований. Людей, которые боятся сказать хоть слово, потому что на севастопольском городском форуме процветает тред "Очистим город от бандеровской нечисти!" - тред, в котором люди делятся фамилиями и адресами людей, замеченных в проукраинских симпатиях. Чтобы потом фашист-

вующие пророссийские молодчики расправились с ними. Возможно, вы считаете это нормой цивилизованного общества, я - нет.

Но вы, Даша, общались с другими людьми, а этих - с искорёженными судьбами, скорбно молящих - для вас не существует. Как не существовало для вас Сергея Магнитского, сирот, инвалидов, погибших под колёсами чиновничих автомобилей людей, убитых журналистов и посаженных в тюрьму активистов - в вашей стране. Их было не видно за завесой вашего растущего благосостояния, как я понимаю.

А потом ваш президент, действия которого вы одобряете, забросил диверсионные группы в мою страну, и развязал кровавую войну с многими тысячами жертв. Продолжая лгать - бессовестно, беспрерывно и безгранично.

Очень надеюсь, что смогла исчерпывающе ответить на ваш вопрос.

Вы ещё пишете, что "мы же братья" и призывае вспомнить Киевскую Русь. Киевскую Русь я не могу вспомнить по причине крайней моей молодости. А о "мы же братья" подумайте лучше вы - как представитель страны, оккупировавшей часть моей родины, отнявшей у меня дом и погрузившей целый регион Украины в кровавый хаос.

Автор: Irina Korotych

А ИНАЧЕ ОСТАНУСЬ БЕЗ УЖИНА.

листопала 28. 2014

АнтиНайдан
Демократия победила!

Первое заседание обновлённой Верховной Рады проходило под дулом немецкого пулемёта MG-34

В четверг, 27 ноября, состоялось первое заседание обновлённой Верховной Рады Украины. Работать украинским законодателем пришлось в буквальном смысле под дулом немецкого пулемёта MG-34, который занес в зал заседаний парламента кто-то из депутатов, известных своим радикальным взглядом.

На фото, выложенном в социальной сети Facebook, видно, как три народных избранника, среди которых неонацисты Борис Филатов, Дмитрий Ярош и Борислав Береза, с улыбками на лицах восседают в депутатских креслах, в то время как трето перед ними стоит MG-34, «Мы подарили качественные деревянные шаги коязации, но не давим деребанить Украину», - заявил Береза, разместивший фото на своей странице в ФБ.

Справка:

MG-34 калибра 7,92 миллиметра. Он был принят немецкой армией на вооружение в 1934 году. Является неофициальным символом фашистской армии, наряду с танком "Тигр", зенитным орудием Flak 88, Штурмгаубой "Штука" и т.д.

Все, это признание. Андрей Белогуров Вы талант! Мне только что позвонили с НТВ и предложили прокомментировать на камеру цель проноса в ВР немецкого пулемета времен Второй Мировой Войны, который Вы прифотошопили на фотографию Mustafa Nayyem/ А так же попросили рассказать, как нам удалось пронести его в зал, ведь на входах стоят металодетекторы. Интересно, а зачем им это знать?

Маразм и идиотизм - это базис рашитского ТВ. Я отказался. Объяснил, что очень занят. Стою в очереди за рабами. Потом еще предстоит высто-

ять в очереди за русскоязычными младенцами. А иначе останусь без ужина.

Автор: Borislav Bereza

ОСОБЛИВІ ГУСІ, БАНДЕРІВСЬКІ!!!!

листопада 30, 2014

ГУСЬ? ДА ГУСЬ!
ГУСЬ НА БОЕВЫХ
ПОЗИЦІЯХ 92-й...

Это не обед и не ужин! Это особенный гусь!

Его берегут как зеницу ока! За пять минут до обстрела он прячется и ребята за ним. Вот так...

На войне можно увидеть разное!

(фото прислали наши саперы 92-й бригады)

Джерело: Добровольці

ПАРЕНЬ, ТЫ ГЕРОЙ. ТЫ НАШ ЗАЩИТНИК

грудня 1, 2014

Маленький цветочный магазинчик.

Подходит боец. Видно что только с дороги: помятый, латаный камок, рюкзак за плечами, обветренные руки и лицо.

Замедляю шаг. Продавщица: "Чого тобі, синку, вибрати?" - "Ta квітічок би якихось недорогих..." .

Тётка ля-ля-ля "А ти звідки? А додому? А до мами чи до дружини?". Заболтала парня - а сама дёргает из ваз самые свежие, самые пышные розы.

Рядом киоски со сладостями и фруктами. Я по-быстрому набрала всякого, подхожу к парню. Он стоит, глазами хлопает, а перед ним - шикарноющий такой букетище! Прям глаз не отвести! Он: "Ой, та в мене ж грошей не вистачить на таке, я ж просив недорогих...". Продавец: "Синку, чи ти здурів, чи ще не проснувся? Хіба ж я з своїх любих карателів гроши буду брати? Ходи собі здоровий!"

Тут юноша со своим пакетом: "Боец, куда тебе его пристроить? Может в рюкзак? Нет, не влезет. Придётся в руках".

У парня аж слёзы на глаза навернулись...

И апофеоз: мимо бежит мужик. Останавливается: "Сlyшь, боец, тебе куда? Пошли, вон моя машина стоит, загружайся. Отвезу куда надо. Не в метро ж тебе с такой ношой трястись. Поехали!".

Стоит мой мальчик, слёзы по щекам текут: "Люди, та я ж... та я нічого ж не зробив... та за що ж ви мені дякуєте...". Мужик ему: "Парень, ты герой. Ты наш защитник. Чего ж тут непонятного? Давай, поехали!"

Люди мои, я вас люблю!

Джерело: Инна Ольховая

У НАС ВСЕ ТОЛЬКО НАЧИНАЕТСЯ!

грудня 1, 2014

Я что хочу сказать вам, мальчики и девочки, ситуация у нас с вами, чего греха таить, дермовая в целом спустя год после Майдана. Но дермовая она потому, что в силу своей инфантильности мы решили, что раз сделаем рывок - и все станет чики-пуки. Наш путь - марафон, а не спринт. Мы думали, что обойдемся силой, а оказалось, что нужное нам качество - выносливость. И воля к победе, ко-

торую у нас сейчас отнимают всякими паническими и зауважными вливаниями.

"В Грузии получилось, в Чехии получилось, а у нас..." Ребята, так Чехия и Грузия - все-таки совсем другие страны. С другим историческим путем, другими особенностями менталитета, другими типами внутренних разногласий и взаимодействий. У кого-то получается сразу, у кого-то нет. Результат важно не только получить, но и удержать. Мы будем достаточно мудры, если будем смотреть на другие примеры и стараться брать то, что нам подходит. Но мы будем при этом глупы, если будем требовать полного перенимания чужого опыта.

Дорога у нас своя, свой исторический путь. Сейчас мы большой ценой искупаем свои национальные грехи: пассивность, легковерность, некоторую инфантильность, импульсивность. Но вы помните, как оно в подростковом возрасте бывает. Иногда бывает ужасно больно, но это этап созревания. Некоторые не выдерживают и решаются на суицид. И такое случается. Некоторые остаются настолько ранеными на всю жизнь духовно, что потом просто не способны построить нормальную семью или даже просто почувствовать себя счастливыми. Но в заботливых семьях у мудрых родителей все заканчивается хорошо. Мы с вами - родители новой Украины.

Не всегда мы можем прямо сейчас что-то сделать. Прямо сейчас мы можем поддерживать армию, просвещать близких, хорошо делать свою работу на своем месте. Мы можем не давать себя в обиду - протестовать, когда нагло нарушаются наши права, не давать спокойно жить подонкам, оглашать их имена и делишки во всей красе. Да, это не может дать системных изменений. Но переломные моменты еще будут. И важно не прозевать их и к тому времени не махнуть на все рукой.

Я не так часто общаюсь с ментами и другими злобными созданиями. Но я люблю их потроллить и вижу, как они нервничают, когда я говорю, что "патриоты сейчас слегка уставшие, поэтому вы еще тут работаете". Зато они горят, когда видят на лицах безнадегу и тупую рабскую покорность тех, кто соглашается на ущемление своих прав, на очевидно неправосудное судебное решение и т.д.

Все жертвы, которые мыносим, - не зря. Героическая смерть и память нужна не самому герою, а тем, кто остается после него. Придает смысл борьбе и терпению.

А чтобы терпеть и бороться, нам нужен не вечный траур и рыдания. Нам нужны крылья и боевые марши. Вера в победу и свои силы.

Люди и на войну идут, чтобы победить и вернуться. И сохранить память о тех, кто не вернулся, для того, чтобы больше не нужна была война.

Так что утираем слезы, открываем шторы и впускаем в дом зимнее солнце. У нас все только начинается!

Автор: Аліса Пивоварчик

10 ВИНАХОДІВ УКРАЇНСЬКИХ "КУЛІБІНІВ", ЯКІ ПОЛЕГШУЮТЬ ЖИТЯ БІЙЦІВ АТО

грудня 2, 2014

Українські вчені та волонтери створюють пристлади, які не лише вдосконалюють вже існуюче військове обладнання, а й іноді стають єдиним шансом на порятунок для українських бійців у зоні АТО

Коли на Сході триває невизнана війна, а вітчизняну науку спіткало хронічне недофінансування, українські вчені та волонтери роблять дуже важливі винаходи. А деякі з них, попри те, що були створені практично з "підручних матеріалів" стали справді унікальними.

Журналісти Еспресо.TV зібрали найцікавіші експонати:

Унікальний відновлюючий сплав для старої військової техніки

Харківські вчені з Національного технічного університету "ХПІ" розробили унікальну формулу сплаву, яким покривають зношений бойову техніку, відроджуючи в ній нове життя. Цей сплав кращий за хром, який використовують зараз, бо міцніший і стійкіший до корозії.

Вартість такого напилення — 400 грн за квадратний метр. Свою розробку вчені запропонували гігантам машинобудування. Поки що гальмує впровадження технології в життя брак фінансування.

Після війни унікальний сплав можна буде використовувати під час виробництва автомобілів і літаків.

2. Диво-продукт харчування для відновлення організму поранених бійців

Йдеється про унікальний продукт ентерального (тобто введення за допомогою крапельниці - ред.) харчування "Реабілакт", який має високу енергетичну цінність.

Продукт розробили молоді науковці КНТЕУ (Київського національного торгово-економічного університету) – доцент Юлія Мотузка, аспіранти Дмитро Антюшко, Юлія Міклашевська.

Цікаво, що продукт містить білкову складову, незамінні амінокислоти, вітаміни і мінеральні елементи та має надзважливий вплив на корекцію пошкодженого обміну речовин в організмі людини на різних етапах лікування і відновлення.

Медичні установи України користуються подібними продуктами, але вони завезені з інших країн і мають значну різницю в ціні.

3. Робот-розвідник

Самохідну радіокеровану машину зібрали на одному з підприємств міста Львова у співпраці з місцевими вченими. Робот здатний евакуувати поранених солдат, може збирати інформацію, доставляти вантаж вагою до 300 кг.

Запас ходу у робота складає шість годин, при цьому на нього можна встановлювати акумулятори з будь-якої техніки. Механізм здатний працювати в умовах від -40 до +80 градусів за Цельсієм, під дощем, снігом та градом.

При цьому вартість його виготовлення в десять разів менше, ніж у зарубіжних аналогів, стверджують творці. Інженери навіть розробили гусениці, за допомогою яких робот може дертися сходами.

4. Український аналог тепловізору

Дмитро Кривий, 18-річний хлопець з Вінниці, розробив свій прилад, що може замінити дороговартісний закордонний тепловізор.

Тепловізор зроблений у вигляді пов'язки на голову. За його допомогою робиться скан навколошнього простору.

"Якщо в задимленому чи темному приміщенні до вас хтось наближається, прибор починає вібрувати. Розмір об'єкта, що наближується, можна визначити за допомогою інфрачервоних датчиків. Так можна з'ясувати, хто наближається, людина або просто стіна", - зазначив винахідник.

За словами хлопця, якщо всім українським військовим видати спеціальні годинники, цей теплові-

зор зможе ідентифіковувати: попереду свій боєць чи ворог.

5. Ефективна пічка без дрів

В Калуші Івано-Франківської області колишній заступник командира танкової роти Олександр Жембус розробив пічку, яка може зігрівати військових в польових умовах при -25°C без дров.

"Паливо (дизпаливо) потрапляє по тонкій трубці і капає на розігріте дно труби, випаровується і перетворюється на газ. З таким пристроєм у мене солдати в полі спали без комбінезонів при мінус 25", - розповів винахідник.

Він зазначив, що його пристрій дуже простий та ефективний, а саму пічку легко можна модернізувати для приготування їжі, переносити і збирати за кілька секунд.

Колишній військовий наголосив, що готовий власними руками робити ці пристрої для бійців, які служать в зоні АТО, однак йому наразі не вистачає труб та арматури. Тож усіх, хто може допомогти винахіднику, просять звертатись за телефоном 6-60-82 в Калуші.

6. Саморобна пластина для бронежилету

Рівненський агроном Борис Вжос винайшов аналог армійської броньованої пластини, яку використовують для виготовлення бронежилетів.

У своєму гаражі чоловік виготовляє броню зі сталевих пластин товщиною 4 мм, які можна знайти на будь-якому пункті прийому металобрухту або на металобазі та з керамічних плиток, які можна придбати у звичайному будівельному супермаркеті. Ця бронепластина витримує навіть удар кулею зі снайперської гвинтівки Драгунова.

Винахідник стверджує, що швидкість руйнування кераміки набагато нижча, ніж швидкість руйнування металу, тому бронежилети з такого матеріалу досить міцні, а важать вони приблизно стільки ж, скільки й стандартні – 10 кг. Звичайний заводський бронежилет коштує близько 4-5 тис. грн., тоді як саморобний, на виготовлення якого майстер витрачає всього півгодини – 600-700 грн.

7. Пошукова система поранених солдат

В Одесі 15-ти річний винахідник Борис Чубін створив систему, яка, за його словами, дозволить значно скоротити українським військовим людські втрати на полі бою. Комплекс складатиметься зі спеціального обладнання та програмного забезпечення, який у разі поранення солдата точно покаже, де він знаходиться, і які ушкодження отримав.

"Якщо солдат отримує поранення в будь-яку частину тіла, прилад буде списувати з нього біометричні показники і передавати до Генштабу для спрямування до нього мобільної швидкої допомоги", - сказав Чубін.

Працюючи над проектом, юнак консультується з військовими фахівцями.

8. Саморобні захисні екрані для БТР

Волонтер з Запоріжжя Денис П'ятигорець започаткував виготовлення саморобних захисних екранів для БТРів. Волонтери самостійно займаються закупівлею зварювальних апаратів, генераторів, ключів та всього іншого інструменту для створення протикумулятивних екранів.

"Я придумав креслення екрану, його допрацював голова виробництва запорізького заводу (він у минулому артилерист), знайшли гроші на сигнальний примірник і вже через два дні в базовому таборі 51-ї бригади ми розстрілювали його з РПГ. Екран витримав кілька влучень, а нашому щастю не було кінця", - розповідає волонтер.

За словами волонтера естафету з виробництва екранів підхопили вже сім міст України.

9. Ліжко-трансформер

Черкаський умілець Максим Чернявський створив спеціально для українських військових ліжко, аби ті не спали на холодній землі.

Конструкція, каже винахідник, із цупкої тканини та спеціального металу. Унікальність цього винаходу в його компактності.

Винахід Чернявського дуже зручно використовувати не тільки як ліжко, а як ноші для поранених.

10. Дистанційна керована стрілецька точка

Унікальний пристрій розробив боєць батальйону "Івано-Франківськ" - Павло Ненашев. Завдяки його відкриттю можна вести відео та вогневий контроль за місцевістю, не полишаючи укриття.

Керувати приладом можна за допомогою дистанційного пульта він підключається через броньований кабель або Wi-Fi.

В МВС пообіцяли, що розробку якнайшвидше почнуть впроваджувати.

Джерело: Еспресо.TV

Я ЩЕ В ЖИТТІ НЕ БАЧИВ ЛЮДЕЙ, ЯКІ Б БУЛИ ТАКИМИ ЩАСЛИВИМИ НАС НАГОДУВАТИ

грудня 2, 2014

Щось подібне мені розповідав мій син , він зв"язківець , тому їх БТР ішов попереду. Відірвавшись від усієї колони на значну відстань ,вони зупинилися для виконання своєї роботи, як через 10хв. були оточені місцевими , які несли все , що могли .

Неподалеку був магазин , люди які поверталися з закупів намагалися дати їм хоч що небудь . І хоч вони відмовлялися - ніхто їх не слухав .

Найбільше запам"ятався дідусь у якого в кульку був хліб,молоко , яйця і пляшка води. Він триметичими руками перебирає все це і не знав , що їм може бути в нагоді , мій син підійшов до нього , обняв його і каже : " Цигарку маєте ? " на щастя дідусь був курачим , на тому і сталося . "Я ще в житті не бачив людей , які б були такими щасливими нас нагодувати . " Хлопці були настільки розчулені , так емоційно все це розповідали , що я не могла в них розпізнати тих завжди дуже малослівних офіцерів - зв"язківці , з яких , часом , і слова не витягнеш .

Автор: Rozaliya Lasarescu

ПІСЬМО РОДСТВЕННИКАМ В РОССІЮ

грудня 3, 2014

Здравствуйте, дорогие родственники!
Пишут вам с Украины дядя Андрей и тётя Маша. Точнее, пишет мама Маша. Папа пьёт первоку, подсказывая, а дети поют «Лента, за лентою - набой подавай» и передают приветы.

У нас всё хорошо.

Погода уже зимняя. Лёгкая изморозь и мелкий снег.

Но в квартире стоит неимоверная жара. Благо, что за последние полгода наше мудре правительство наворовало столько российского газа, что мы теперь ещё долго сможем на нём жировать и не экономить. Нам Ангела Меркель так прямо и заявила во время визита в Украину.

После вашего последнего звонка в начале марта, когда вы предлагали нам сбежать в вашу любимую Пензу от фашистов, захвативших в Киеве

власть, у нас многое изменилось. И поверьте, только к лучшему.

Раньше мы были обычным средним классом, а теперь мы влились в стройные ряды хунты, и вполне успешно ведём геноцид несогласных. Хотя, если признаться честно, этим наступившим благополучием обязаны только мировому сионизму и антироссийскому всемирному заговору. Но так как платят за это нам хорошо, почему бы и не участвовать? Да и выбора у нас особо другого нет. Так как по сравнению с периодом демократического правления Януковича, когда каждый человек мог свободно выражать свою точку зрения и голосовать за кого душе угодно, сейчас нас прямо в кабинках для голосования литовские и шведские консультанты заставляют ставить галочки за нашего Порошенко. Петра Алексеевича. Пиночета Алоизовича, как мы его всей семьёй, гордясь, называем.

Наш любимый сыночек Генрих, тот самый, которого вы знаете с пелёнок под запрещённым ныне в Украине именем Владимир, хотел записаться штатным палачом в Нацгвардию, но пока не получилось. Туда принимают только тех, кто готов питься человечиной. Поэтому мы начали готовить нашего будущего карателя и вчера съели на ужин русскоязычного младенца, отобранного батальоном «Айдар» у родителей на территории Донбасса, контролируемой украинской хунтой.

Не понравилось. Какой-то он слишком костлявый оказался, вы уж там попросите своего Путина, чтобы в гуманитарных конвоях привозил жителям Донецка, Луганска и Тореза больше гречки, дальневосточной лососятини и чёрной икры вместо снарядов, патронов и пулемётов. Но завтра попробуем его приготовить по другому рецепту- бойцу нужно привыкать к суровой полевой кухне.

Самое приятное в этом то, что даже пока не приняв сына в Нацгвардию, наше любимое правительство уже выписало нам авансом двух обещанных рабов. Рабы, правда, хиленькие, что с них взять - двое «ботаников»-учителей по русской литературе из Славянска. Мы сдали их в аренду вались вручную деревья в Карпатах, так там жалуются. Но ничего, думаем на следующий год пристроить их на предприятие по заготовке меха бродячих собак и кошек. Пользы будет намного больше и нам, и обществу.

У дочки Джен (Оли по-старому, назвали в честь Джен Псаки, ну, вы понимаете) дела тоже хорошо. В школе она отличница, недавно выиграла городскую Олимпиаду по предмету «Экономика антироссийских санкций». Увлекается изучением древнегерманских рун и перечитала всего Геббельса в оригинале. Записалась в снайперский кружок. Мечтає на зимних каникулах поехать по программе обмена добровольцем в израильскую армию, пострелять там безоружных палестинцев.

Кстати, вам будет точно полезно узнать - детишек, которые в школе разговаривают на русском языке, отправляют в наказание на месяц в трудовые лагеря точить снаряды для армии НАТО.

Я считаю это очень правильным. Нечего бесконечно смотреть эти тупые мультики про Винни-Пуха, крокодила Гену и трёх богатырей. Да и русский нам скоро не нужен будет. Летом на границе с Россией выкопают ров с крокодилами. Чтобы ни одна собака в нашу райскую страну не прорвалась.

Я хотела устроиться кассиром на новую работу в государственный банк. Но не прошла экзамен по истории Третьего Рейха. Поэтому прошу вас срочно выслать нам книгу Гитлера «Майн кампф», а то у нас их сразу раскупают.

Мужа на фирме заставили вступить в «Правый сектор». Теперь ночами изучает биографию Яроша, а после работы они всем своим отделом под руководством американских инструкторов учатся минировать мосты на Волге, организовывать теракты в московском метро и готовят операцию по уничтожению керченской паромной переправы в Крыму.

Американцы у нас теперь везде.

Они приезжают к нам обучать украинскую армию ковровым бомбардировкам Донецка, Ростова и Курска. Прямо на Крещатике для ихних НАТОвских генералов построили гарем. По приказу Тягныбока девушек туда отлавливают прямо на улицах в Мариуполе и Харькове, но берут только тех, кто не носит на голове традиционный украинский венок с красно-чёрными ленточками.

В прошлую воскресенье всей семьёй встали на учёт в районный гей-клуб. Теперь с нетерпением ждём повестки на оргию.

Поверьте, всё сейчас в Украине меняется к лучшему, одна беда- запретили наши когда-то любимые радиостанции «Шансон» и «Русское радио». Зато теперь на всех волнах круглосуточно крутят немецкие военные марши, уроки игры на бэндэровских тримбитах и песни Кончиты Вюрст.

Завтра собираемся на митинг - будем разрушать на площади Героев Дивизии СС «Мёртвая голова» памятник Пушкину.

Жаль конечно, но на его место просто уже готово изваяние 50-метрового бронзового змея, который душит Георгия Победоносца.

Как вы знаете, у нас недавно прошли выборы в Раду, украинский парламент. Председателем Рады хунта назначила Гройсмана. Не верьте тому, что он еврей. У нас все знают, что он двоюродный внук Бормана и внучатый племянник по матери Эйхмана. Настоящих патриотов Великой Германии и объединённого Евросоюза, который они строили, начиная с 1933 года.

Телевидение у нас теперь преобразилось.

В прямом эфире целыми днями показывают репортажи о том, как войска хунты бомбят высокоточными ракетами детские садики, школы и больницы по всему Юго-Востоку Украины.

Особенно в тех городах, которые временно не контролируются ополченцами «Новороссии».

Самым популярным стало игровое телешоу «Фабрика звёзд смерти», в котором участники, боевики батальона «Миротворец», соревнуются в коллекционировании скальпов, снятых с убитых жителей Донбасса.

Но есть, говоря по секрету, и временные недостатки.

Народ стал какой-то мягкотелый, наивный. Сплошь пацифисты, которые что-то мямят о гуманизме и примирении братских славянских народов Украины и России.

Вот например, патриоты из батальона «Азов» в прошлом месяце изнасиловали в Херсоне, Николаеве и Одессе всех ветеранов Великой Отечественной войны, у кого не было на груди вытатуирована свастика. А в Одессе аж два раза. Так наши «патифисты» из правительства, «расчувствовавшись» трагедией ветеранов, решили наказать героев из «Азова» и вручили им обычные Железные кресты, вместо положенных золотых. И обманули с зарплатой - каждому боевику выдали по 10 тысяч долларов, вместо обещанных 20.

Совсем другое дело было в прошлом году.

Как приятно вспоминать, когда вся наша дружная семья, как один, проходила подготовку в

польских и литовских лагерях к Майдану! Сердце радуется.

По утрам - всегда бодрящий чай с бутиратом. На обед эмиссары Госдепа США привозили наколотые апельсины и какие-то вкусные печеньки, от которых руки сами тянулись разливать коктейли Молотова. Недаром мы целых три месяца убивали на киевских улицах безоружных бойцов «Беркута», а из отрубленных рук самых молоденьких милиционеров тогда прямо на Майдане варили борщ и кормили им группы обколотых националистических молодчиков.

Это были лучшие месяцы нашей жизни. Такой романтики вы не увидите на своих провинциальных валах и селигерах.

Ещё. Миша, братик мой дорогой, родной город твоего папы, Днепропетровск, Порошенко хочет переименовать в Коломойск. Это в награду за то, что Коломойский на деньги израильской военщины построил в Украине самую современную в мире сеть концлагерей для мирных жителей Юго-Востока.

Наверное, многое из того, что мы вам написали, вы и так знаете. Ведь наверняка вы регулярно и внимательно смотрите самые честные и объективные российские телеканалы «Россия», «НТВ» и Lifenews. Вам по-настоящему повезло с таким светочем журналистики как Дмитрий Киселёв. Он режет правду-матку об Украине, не оглядываясь на руководство и российские власти.

Приятно, что у вас есть люди, которые каждый день доносят до россиян истинное положение вещей в братской Украине. Несмотря на козни кремлёвских недоброжелателей.

Чтобы не забыть, заранее поздравляем вас с наступающим Новым годом!

А то этот праздник у нас теперь запретят. Так же как и Рождество, Крещение и Пасху. Главными праздниками у нас теперь будут только Хэлоуин и День независимости Америки, который мы будем отмечать три раза в год - 23 февраля, 9 мая и в каждую пятницу 13-го.

Пишите.

Ждём вас весной в гости. Обязательно приезжайте.

Но когда будете пересекать границу, на вопрос украинского пограничника о цели визита лучше сказать, что едете на ультрарадикальную акцию по сжиганию чучел Путина, Кобзона и Фили, который идёт на войну.

Счастья вам и здоровья.

С уважением,

ваши родственники, настоящие фашисты дядя Орэст и тётя Горыни (старые имена Андрей и Мария нам в паспортах изменили по приказу гауляйтера Киева Кличко)

П.с. То сало, которое мы выслали вам посыпкой в прошлом месяце, выбросьте. Если ещё не съели.

Стало известно, что его продают в киевских магазинах только после специальной обработки в американском посольстве. Чем его там накалывают мы не знаем, но проверено - его употребление резко поднимает ненависть к Русской Православной Церкви и ещё странным образом забываются матерные слова из русского языка.

Всё. Всегда ваши!...

Автор: Singelschucher

**СТРАШНІ БАНДЕРІВКИ ВЖЕ БІЛЯ
СІЛЬПО В КИЄВІ!!!**

грудня 5, 2014

Протупив і фото не додав. Ось, повторюю пост із фоткою.

шоці. Вона тікає.

У пакеті багато мандаринів, бананів, вода і 100 грн.

Вражений. Це як продовження вчорашиного посту про патріотизм і піднесене ставлення до армії.

Кияни, українці, ви прекрасні. Так переможемо.

P.S. Дівчино, хто ви?) Ще раз дякую!

ЧТО УСТРОИЛИ СВОИМ ЗАЩИТНИКАМ ЖИТЕЛИ ОДНОГО МАЛЕНЬКОГО ПРИФРОНТОВОГО СЕЛА?

грудня 6, 2014

Сегодня меня тронул до ранее неизвестных мне глубин случайный визит. Заглянув по своим сантаклаусовским делам в штаб одного из подразделений подшефной бригады я оказался случайным гостем на... празднике, который устроили своим защитникам жители одного маленьского прифронтового села... Дети, взрослые, радушие, песни, и конечно банкет)))... Это было от души! Искренне и тепло... много детей... много душевного тепла... И открытые взгляды... с надеждой... особенно у детей... И никаких колючих подозрительных глаз... Резануло... Как то мало было времени на общение селянами раньше...

На секундочку - ОЧЕНЬ ПРИФРОНТОВОЕ село очень душевно поздравило бойцов, которые только недавно стали на подступах к нему, с днем Вооруженных Сил Украины... Кто-то еще будет рассказывать про сепаров в селах волновахского района? Кто-то еще будет сомневаться, что Донбасс это Украина? Просто плюньте ему в глаза...

Эти ребята уже никогда не допустят российско-террористическое ДНР в дома этих людей. Поэтому что знают - это Украина, и враг здесь не пройдет!

С праздником, ребята! Где бы вы ни были сейчас, вся Украина с вами! Дай бог вам здоровья, сил и стойкости. Да так, чтоб и до и после победы... А мы вас прикроем с тыла...

Автор: Володимир Степанець

ЗАХИСНИКИ МАРІУПОЛЯ НЕ ЗМОГЛИ ВІДВЕЗТИ ВСІ ПОДАРУНКИ ДО ДНЯ ЗБРОЙНИХ СІЛ УКРАЇНИ НА ВАНТАЖІВЦІ. ДОВЕЛОСЯ ВИКЛІКАТИ НА ПДМОГУ БРОНЬОВИК

грудня 6, 2014

Сегодня, 6 декабря, наша страна чествует своих героев — тех, кто в это тревожное время стоит на страже государственного суверенитета. В честь Дня Вооруженных Сил Украины сотрудники группы предприятий «Экоильчпродукт» и «УОПТ» поздравили военнослужащих не только теплыми

словами. Наборы молочной продукции, фрукты и выпечка — огромное количество таких комплектов сегодня были переданы на территории молокозавода защитникам Мариуполя.

Как оказалось, кузов грузовика, на котором приехали за подарками военные, не смог вместить все, что для них подготовили — нашим героям пришлось вызывать «на подмогу» еще и броневик.

Защитники Мариуполя благодарили администрацию и всех сотрудников за оказанную поддержку. Выезжали торжественно — с мигалками и словами признательности через громкоговоритель.

Стоит отметить, что группа предприятий «Экоильчпродукт» и «УОПТ» по инициативе председателя правления и волонтера общественной организации «Новый Мариуполь» Юрия Тернавского систематически оказывает всестороннюю поддержку военнослужащим, находящимся в Мариуполе, с мая 2014 года. Также не остаются без внимания и раненые бойцы, находящиеся на лечении в военном госпитале.

Джерело інформації:0629

КИЯНИН РОЗРОБИВ ЗБІРНИЙ БЛІНДАЖ ДЛЯ БІЙЦІВ АТО

грудня 8, 2014

Будівельники і волонтери замислилися над питанням побудови теплих і безпечних польових бліндажів. Як результат — запустили новий проект.

Бліндажі розраховані на 21 бійця і обладнані усім необхідним, тому зима не страшна. Та головне — це надійне укриття від вогню супротивника, запевняють майстри. Коштує одна така споруда 80 тисяч гривень.

Розробив проект киянин Андрій Кравз. Він будівельник у 5-му поколінні. За сімейну справу взялися разом із батьком. На проектування бліндажа витратили три місяці.

Польовий бліндаж, розроблений Кравзом, складається з одного господарського і трьох житлових модулів. У центральному — системи обігріву, вентиляції та кухня. Кожен житловий модуль розрахований на сімох бійців.

Стіни споруди утеплені 10-сантиметровим шаром пінопласти та обшиті водостійкою фанерою. На передовій такий бліндаж залишається просто скласти, як конструктор, і закопати поглибше у землю. Розробники запевняють — на складання піде буквально кілька годин.

Щоб перевірити надійність бліндажу, майстри навіть випробували його на полігоні — підрвали протитанковою міною. За результатами тесту виявлені недоліки усунули, тож тепер бліндаж захищить навіть від прямого попадання 122-міліметрових артснарядів або мін 120 мм.

Будівельники спільно з волонтерами зібрали гроши поки що на три бліндажі — вже наступного тижня вони поїдуть на передову. А волонтери продовжують збирати кошти на нові подарунки захисникам України.

Джерело інформації:5 канал

МІС КАНАДА ОРГАНІЗУВАЛА ЗБІР ІГРАШКИ ДЛЯ ДІТЕЙ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ

грудня 8, 2014

КІЇВ. 8 грудня. УНН. Переможниця канадського туру конкурсу краси Miss Земля-2013, українка за походженням Софія Чорній організувала свят-

ковий збір іграшок "Holiday Toy Drive" для дітей українських військових, передає УНН з посиланням на VIDIA.

Опісля того як Софія оприлюднила інформацію про дану акцію, до неї вирішила долучитись Українська Кредитна Спілка — організація надала місця для збору дитячих речей в своїх офісах.

"Це гарний приклад підтримки з боку українського бізнесу. Свій до свого по своє, — пише користувачка соцмережі Анна Лозинська. — Софія налагодила прямий контакт з групою "Допомога Дітям Героїв" (Львів). Іграшки, солодощі, дитячі речі підуть морем до підопічних діток цієї групи".

Софія Чорній здобула перемогу у канадському турі конкурсу краси Mіс Земля, фінал якого відбувся у серпні минулого року.

Нагадаємо, українські красуні в США подолали забіг на 5 км, щоб підтримати армію, працюють над гуманітарною місією для українських госпіталів. Дівчата-конкурсантки Міс Українська Діаспора влаштовують благодійні аукціони та збирають речі для військових і їх родин.

НАВІТЬ ПОСЕРЕД ВІЙНИ, КОЛИ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО НІЧОГО ВЖЕ НЕ ЛИШИЛОСЬ І НЕМА ВИХОДУ ТА МАЙБУТНЬОГО, КОЛИ СЕРЦЕ СТАЄ КАМ'ЯНИМ, КОЛИ ОПУСКАЮТЬСЯ РУКИ, ДЛЯ ЩАСТЯ І МРІЙ ЗАВЖДИ є МІСЦЕ

грудня 8, 2014

Доля звела їх у далекому 2008 році. Тоді все було інакше: Донецьк починав останній етап підготовки до ЄВРО 2012, Східкрайни жив у мирі та спокої, Петро був одружений, а Ірені тільки мали дозволити купувати алкоголь (виповнювався 21 рік). Вони познайомилися на виставці відомого фотохудожника в Донецьку. Такі дві різні людини з різних куточків країни: вона зі сходу, а він — з Хмельниччини. І тоді ще ніхто не знав куди заведе ця устріч.

Пройшло декілька років, вони зафрендилися на facebooki інколи переписувалися черговими фразами. Жодного з них не турбувало мовне питання і спілкувалися вони тою мовою, якою їм зручно. Петро питався про місто, про його соціально-політичні настрої, а Ірена намагалася відповісти на всі його запити.

А потім через кілька років був Майдан, де Петро приймав активну участь, а Ірена тільки слідкувала за його сторінкою. Потім був Крим, а за ним війна прийшла у Донецьк. Одного разу дівчина зайшла на знайому сторінку, де на неї дивився той же Петро, тільки стояв він у формі ЗСУ. Зав'язалась невеличка переписка. Парубок вмовляв Ірену поїхати з міста, щоби вона була ціла і жива, шукав знайомих в Києві, які могли допомогти із влаштуванням. Єдине, про що просив Петро, аби вона написала йому як буде в безпечному місці. І врешті дівчина виїхала до столиці, звичайно написала і все забулося. За облаштуванням побуту на новому місці думки Ірени були зайняті іншими речами, поки Петро не запросив її на зустріч. Він був у відпусці в столиці.

Зустріч була дивовижною. Багато змінилося за чей час, вона стала привабливою жінкою, а він вже встиг розлучитися. Вони розмовляли про Майдан, друзів, які там були, армію, волонтерів. Він розказував як йому живеться в частині, чому вирішив піти захищати країну, як проходить навчання. Вона

говорила про своє місто, чому його так любить, чому так хоче додому. Петро не пішов в кіно і відмінив зустріч із друзями. І за цими розмовами промайнула майже вся ніч.

- Я відіб'ю для тебе твоє місто, ми повернемо твій дім. Тепер я знаю і бачу за що борюся.

- Головне ти повернись живим.

Це було кохання? Ні, але закоханість — точно. Хоча і не з першого погляду. Наступного дня від поїхав додому на Захід, а через кілька днів вже був на полігоні. Попрощатися в них не вийшло, але так і мало бути. Ще декілька днів вони пророзмовляли, а потім настав режим тиші.

... «Я не хочу, щоб ти плакала, чекала, хвилювалася», «Все одно так і буде, навіть якщо я буду мовчати», «Я знаю. Ти надзвичайна. Побачимось після війни», «Ти чудовий, я чекаю на тебе»...

Через деякий час вона з родиною вирішила поїхати біжче додому, на Схід.

«Я іду біжче додому, в місто «Х». Хай у тебе все буде добре. Бувай, милив» - остання смс, яку дівчина відправила, сідаючи у потяг... І знову тиша.

«Отже, тепер точно зустрінемось там на барикадах. Я скоро буду там же».

Навіть посеред війни, коли здається, що нічого вже не лишилось і нема виходу та майбутнього, коли серце стає кам'яним, коли опускаються руки, для щастя і мрій завжди є місце. Головне вчасно це зрозуміти. І вірити. Я в тебе вірю і чекаю.

АВТОР: побажав бути невідомим

ЯК ЕФЕКТИВНО БОРОТИСЯ ІЗ РОСІЙСЬКИМ ЗОМБУВАННЯМ

грудня 8, 2014

Щоб ефективно боротися із зомбуванням, потрібно зрозуміти чим воно нам шкодить?

Пропаганда під час війни працює на два напрямки: власне і вороже населення.

Та, яка направлена на власне, мусить переконати, що відбувається епічна битва добра зі злом. І нападники — це "добро". Цей вид пропаганди нам шкодить тим, що під його дію потрапляють наші рідні "ватнички" і родичі з Росії. Що з ними робити? ставиться до них, як до тих, хто потрапив під дію тоталітарної секти. Це болісно, але у більшості випадків виліковно. Методика по анти зомбуванню давно розроблена і опрацьована американськими психотерапевтами.

Вони радять:

1. Ні в якому разі не рвати контактів із зазомбованими родичами. Бо секта якраз цього і добивається. "Відгородити стіною від Донбасу" - це те, що хоче від нас Путін. Йому потрібно спровокувати остаточний розрив, щоб люди не мали іншого виходу, як боротися з Україною. Щоб цього не сталося, нам потрібно зберегти хоча б мінімальний контакт з мешканцями окупованих територій. Залишити ту "нитку", по якій вони зможуть повернутися.

Те саме стосується і російських родичів. Не потрібно сваритися з ними по телефону. Обговоріть з ними, що ви не критикуєте їх політику, а вони не будуть займатися пропагандою. Розрахуйте більше на інтонацію тепла, прихильності, ніж на раціональний зміст розмов.

2. Але, з іншого боку, не можна прикидатися, що ви змінили свою думку і вам, нарешті, сподобалася зміна, що відбулася. Це або переконає зазомбованих у своїй правоті, або вони вирішать, що їм

брешуть і остаточно втратять залишки довіри до вас.

3. Психологи радять вивчати словник "секти" і збирати якнайбільше інформації про неї. Спілкуватися з тими, хто відчув на собі вплив пропаганди, але звільнився від нього. З юристами, психотерапевтами. Навіть вести щоденник та робити газетні вирізки. Вам знадобляться аргументи, коли зазомбованому захочеться посперечатися. А також, коли настане момент зустрічі з реальністю, і вам знадобляться аргументи.

4. Зустріч з реальністю. Людина не може перестати бути алкоголіком, поки не прокинеться один раз у багнюці під забором, мокра та замерзла. Член тоталітарної секти, не повернеться в родину, поки не побачить, що людей на гроші від бабусь купляє собі лімузин. Людина може обманюватись роками, але наступає один момент, коли настає прозріння. Це дуже болісний досвід, але без нього неможливо звільнитися.

5. Альтернатива. Після зустрічі з реальністю людина опиняється у дуже пригніченому емоційному стані, з якого не може вийти самостійно. Навіть може покінчити життя самогубством. Найголовніше, в цей момент допомогти людині.

Коли мешканці наших окупованих територій зустрінуться з реальністю, а це відбудеться дуже скоро, ім потрібно надати чітке бачення того, що з ними буде далі. Що їх не будуть переслідувати, принижувати, називати зрадниками. Покарані будуть тільки ті, хто вчинив злочини. Всім іншим допоможуть, виплатять пенсії, відкриють школи. Вони включаться в процес побудови нової України на рівних умовах з іншими регіонами. Це потрібно повторювати постійно на телебаченні і радіо, друкувати на оголошеннях, писати в інтернеті.

Пропаганда, яка діє на супротивника, переслідує дві цілі:

1. Переконати населення супротивника, що краще здатися, ніж чинити супротив.
2. Посіяти недовіру до керівництва.

Як досягнути цих цілей, країну можна брати голими руками.

Пам'ятаєте, як на початку вторгнення, в травні-червні, українці були шоковані відрізаними головами та розпоротими животами українських активістів. Розрахунок був на те, що українська армія, яка 20 років не воювала, так налякається, що не буде чинити супротив. Зараз інформація про жахливі припинилась, тому що це вже не діє.

Тепер пропагандисти намагаються пересварити всіх з усіма: президента з прем'єром, з Коломойським, добровільцями, Нацгвардією, середнім класом та іноземними союзниками. Враховуючи, що українці мають тотальну недовіру до влади, помітно, що на цьому напрямку пропагандисти працюють набагато успішніше.

1. Невже не можна критикувати керівництво? Можна, і потрібно. Інакше воно відірветься від реальності, і ми війну не виграємо. Але перед тим, як щось робити, наприклад йти підпалювати Раду, слід відповісти на питання: хто матиме з цього користь? Український народ чи Путін? Якщо єдине, чого ви досягнете, це гарна картинка для РашнЗомбіЗМІ, не потрібно цього робити. Навіть, якщо дуже хочеться.

2. Не брехати. Пам'ятаємо, ми мусимо забезпечити людям зустріч з реальністю. А кожен фейк зі сторони українських ЗМІ підтримує довіру до України. Людина починає шукати інформацію на ворожих сайтах, у неї починає боліти серце. Ворожі ЗМІ можуть заявити: "Так ми брешемо, але не так,

як українські ЗМІ брешуть!". Звісно, є інформація, яку не можна казати. Так не кажіть! Але тільки не брешіть.

3. Маніпуляція можлива тільки тоді, коли людина не усвідомлює, що нею маніпулюють. Як згадалася, що це обман, навіювання зникає миттєво. Наприклад жінка, яку роками обманював чоловік, помічає на його комірі помаду. І все. Щоб він її потім не розповідав, це вже не діє. Так само із пропагандою. Піддавайте сумніву інформацію. Як є час і натхнення, співставляйте різні джерела. Як немає, визначте для себе ті ЗМІ, яким довіряєте і користуйтесь ними.

4. Не піддаватись на емоції. Наше рідне телебачення ще до війни зловживало слізами та шмарклами. Навіть пісню на конкурсі не могли заспівати, щоб перед тим не розповісти, як цю людину кинула мама, на роботі звільнили, а в лікарні поставили діагноз "рак". Тепер, в умовах інформаційної війни, вони не припинили цього робити. Звикли, що поробиш.

Психологи радять взагалі не дивитися телевізор, і обмежити переглядання картинок в друкованих виданнях та Інтернеті. Це не означає, що ми всі повинні стати черствими. Але для того, щоб перемогти такого супротивника як Путін, наш розум повинен бути холодним. А серце гарячим.

5. Не створювати інформаційний вакуум. Якщо людина не отримує достатньо інформації, пусте місце заповнюються чутками та панікою. Люди мають знати що робиться? Для чого? Хто за це відповідає? Президент, чи хтось інший від його імені, постійно має виступати і все пояснювати. На кожен інформаційний вброс — власне розслідування. На дію — контрдія. Все що завгодно, тільки не пусте місце.

6. Гумор дуже сильна зброя. Коли ми висміюємо ворога, він вже не такий страшний. До того ж добре почуття гумору — ознака високого інтелекту. Так ми показуємо, що розумніші за супротивника.

7. Непогано було б виписати набір основних цінностей, які ми відстоюємо, які варті того, щоб боротися за них. Ті, що об'єднують людей різних національностей та соціальних груп. І досі вже сваритися. Як можете робити - робить. Як не можете — не заважайте.

Автор: Таїса ОЛІЙНИК

СВЕЖАЯ ПОДБОРКА НЕЛОГИЧНЫХ УМОЗАКЛЮЧЕНИЙ «РУССКОМИРОВЦЕВ»

грудня 8, 2014

Свеженькие нестыковки серого вещества в головах Русского мира:

1) Америкосы во всем виновны и хотят захватить Россию, но я побежал покупать доллары, а то уже 54 и говорят, что будет 100.

2) Новороссия — это новое суверенное государство, но киевские фашисты не хотят наполнять их бюджет и пенсионный фонд за счет налогоплательщиков Украины.

3) Россия — это современная богатая сверхдержава с нанотехнологиями, но американцы хотят ее уничтожить понижением цен на нефть.

4) На востоке Украины идет гражданская война, но слава Стрелкову, Бородай, Мотороле, ребятам из Пскова, Екатеринбурга, Мурманска, Чечни, Дагестана и т.д.

5) Украина вправе выбирать себе внешнеполитический вектор самостоятельно, но мы против того, чтобы она вступала в ЕС и НАТО.

6) Россия за последние годы вступила в военно-политические блоки ОДКБ, ШОС и т.д., не консультируясь с другими соседями, но Украина должна консультироваться с Россией на предмет ее вступления в ЕС, НАТО и т.д.

7) Россия поддерживает территориальную целостность Украины, но Крым наш, а Новороссия — это новое государство, которое дружит с РФ.

8) Доллар уже по 55 руб., скоро будет по 100 и Путин сказал, что это только лучше для России! Кроме того, он знает, кто эти спекулянты и вот-вот найдет этих барыг! Путин всех переиграл!

9) В Доме печати города Грозный наш спецназ красиво и решительно поджарил десятки хачей — молодцы — но Одессу не забудем, не простим!

10) В Украине фашисты, но я иду на Русский марш: "Кто не прыгает — тот чурка!", "Кто не прыгает — тот хач!"

11) Санкции — это даже полезно для России, но мы недавно предложили странам ЕС отменить их.

Автор: Sergey Naumovich

УЧНІ СТОЛІЧНОЇ ШКОЛИ ВИГОТОВИЛИ ДЛЯ БІЙЦІВ АТО МАСКУВАЛЬНУ СІТКУ

грудня 9, 2014

КИЇВ. 9 грудня. УНН. Учні київської школи №120 виготовили для бійців АТО десятиметрову маскувальну сітку. До акції долучився і радник київського міського голови Олег Скрипка, який пов'язав на сітку символічну стрічку. Про це УНН повідомили у прес-службі КМДА.

"Вірю, що ця сітка врятує життя нашим захисникам, які потребують підтримки та віри у перемогу", — наголосив Олег Скрипка.

Це відбулося під час щорічного змагання хорів між учнями 120-ї школи Дніпровського району міста Києва, на якому Олег Скрипка був головою журі їхнього музичного змагання.

"Цей конкурс пов'язаний з Україною. Він є дуже патріотичним. Загалом, хоровий спів — це, насамперед, відчуття колективного духу. Спільна діяльність вчителів, тренерів та учнів виявляє надзвичайно високий результат. Формує дух переможців. Я відчув, як глибоко юні діти розуміють зміст патріотичних пісень, які виконують. Я бачу нове патріотичне покоління українців і усвідомлюю, що Україна — непереможна", — сказав голова журі конкурсу.

Джерело інформації:УНН

ОБОВЯЗКОВО СХОДІТЬ В КІНО!

грудня 8, 2014

На початку осені, на базі одного з батальйонів, до мене підійшов боєць і сказав:

- Пані, а в підете зі мною в кіно?

Я засміялась, але погодилася. На наступний день мене вже там не було. Телефонами ми не встигли обмінятися, але я періодично згадувала його. Чи живий? Чи все добре? Згадувала як і кожного, кого знала з тих, хто на Сході.

Сьогодні о 8 ранку мене розбудив телефонний дзвінок.

- Привіт, це Ти мені винна похід в кіно. Завтра буду в Києві по ротації. Вибираї фільм.

А я піду. Я ж обіцяла.

Ні, це історія не про любов. Це історія про те, як сильно наші хлопці хочуть жити. Про те, як на вітві там, на Сході, вони залишаються людьми.

АВТОР: Kateryna Avramchuk

ТРЕТЬОКЛАСНИЦЯ ПОДАРУВАЛА ВІЙСЬКОВИМ В ЗОНІ АТО "ТАНК" ІЗ ЦУКЕРОК

грудня 9, 2014

КИЇВ. 9 грудня. УНН. Незвичайний подарунок був доставлений разом із іншими гостинцями на передову волонтерами, передає УНН із посиланням на прес-службу Міноборони.

Знизу "танка" школярка залишила скромний підпис "Постачальник солодкої зброяї Дар'я Карабсь, 3 клас, м. Кривий Ріг".

"Танк" був запакований у картонну коробку. Для військовослужбовців його привезли волонтери.

"Час від часу добровольці привозять для наших військовослужбовців подарунки від небайдужих українців. Звичайно, для військових це дуже важливо", — говорять офіцери.

За їх словами, така підтримка додає сили і волі стояти до перемоги за свій народ.

"Коли ми відкрили картонну коробку, багато хто затамував подих від хвилювання. Солодкий танк від третьокласниці Дар'ї нікого не залишив байдужим. Тож ми вирішили сфотографувати передачу подарунку бійцям. Сподіваємося, що цю фотографію побачить Даша", — зазначили військовослужбовці.

Джерело інформації:УНН

А НАЩО МЕНІ ТА ЛЯЛЬКА, ЯКЩО В НАС НЕ БУДЕ МИРУ І УКРАЇНИ

грудня 9, 2014

Не знаю, що там і як, а діти України вже точно ФАЙНІ .. А раз такі ДІТИ - ТАКЕ Й МАЙБУТНЕ КРАЇНИ...

Сьогодні мала (10 років!!!)видас " Мамо ... Я хотіла у діда Мороза попросити ляльку .. А потім подумала - а нашо мені та лялька, якщо в нас не буде миру і України ? То хай краще ті гроші, що коштує лялька подарує бійцям з АТО .. І ще - я б хотіла піти на Новий Рік по квартирах поколядувати (а вона в мене знає колядок , щедрівок багато й співа гарно) й ті гроші , що наколядую - теж бійцям з АТО відправити... " Я ледь не розревлася .

До того ж вона й її однокласники просто просяться допомогати армії - чим можуть .. Хто має, хто плете обереги .. . Хто - як може .. З ТАКИМИ дітьми Країна не може бути не файною..

Автор: Alisa Kuzmanenko

ЯК ТИ ТАМ БРАТЕ? ЯК ТОБІ СПІТЬСЯ?

грудня 10, 2014

Як ти там брате? Як тобі спіться?

Війна нас змінила. Ти вирішив піти на фронт. Добровільно. А в тебе були мрії, зовсім інші. Мир-

ні. І ти зараз там, захищаєш нас від окупантів. Ти разом із побратимами борониш свою батьківщину. Точніше борониш наші міста від руцького світу. Але нам важко уявити твій теперішній світ...

Як ти там брате? Як тобі спиться?

Два світа. Один мирний в якому ми живемо, спокійно ходимо по вулиці, сміємося та радіємо життю. Світ, в якому не має пострілів та бомбадирання. Світ, в якому кожний здійснює свою мрію. Світ - кольоровий. Другий світ, в якому ти зараз знаходишся – зовсім інший. Протилежний. Стрільба та холод, нерозуміння цієї війни та велике бажання закінчити її юнайшвидше. Світ, який важко уявити. Світ, який важко прийняти. Світ, який є чорно-білим. І нам важко його зрозуміти...

Як ти там брате? Як тобі спиться?

Ми вдячні тобі за все. Може ти зараз це не відчуваєш, проте МИ молимося, щоб ти повернувся додому юнайшвидше. Щоб твій чорно-білий світ НІКОЛИ не прийшов в домівку кожного. Щоб жахи війни закінчилися юнайшвидше. Щоб окупантська чума НЕ розповсюджилася по всьому СВІТУ!!! Ми молимося та просимо Бога, щоб це закінчилося. Але ми не тільки молимося, адже молитви повинні бути підкріпленні діями. Бо нам важко уявити, що робиться зараз в твоїй душі...

Як ти там брате? Як тобі спиться?

Нам під теплими ковдрами дуже тепло. І ми за це тобі міцно вдячні. ЩИРО вдячні. І не просто вдячні, а робимо все можливе, щоб ти відчув нашу допомогу. Ти не уявляєш скільки файніх людей мене оточує у фейсбуці. Скільки допомоги вони дають, щоб тобі також було зручно на фронті. Із Італії та Німеччини, Кіпру та Польщі, Америки та Канади і т.д. – ВСІ шлють речі, харчі та інші речі, щоб ти знов ми тебе не забули та ми дуже цінуємо тебе. А з України скільки волонтерів!!! Такого волонтерства СВІТ не бачив. Ніколи!!! Адже ти захищаєш не тільки Україну, а й весь світ від рашистів.

Як ти там брате? Як тобі спиться?

Приkrість полягає в тому що я не можу донести ВСІМ людям, що тобі потрібна допомога. На державу сподівається, але і сам допомагай – основний лозунг волонтерів. Навіть не знаю, що, людям які не бажають допомогти, сказати, як їм пояснити, що ДЯКУЮЧИ тобі – в нас все добре. І не обов'язково допомагати грошима – є багато інших варіантів! Може тобі присниться ці слова. Слови, які зворушать весь світ. Слови, які розтоплять кригу непорозуміння людей того, що тобі потрібна допомога. Свіснеш по телефону?

Як ти там брате? Як тобі спиться?

Ми можемо вільно дихати та наш мирний світ оберігаєш ти. Ти оберігаєш як Україну так і весь світ. Ти оберігаєш мене. Мені так хочеться, щоб ти відчував нашу тепло та нашу любов. Щоб ти відчув допомогу ВСЬОГО світу. Мені так хочеться щоб ти також спокійно спав.

ДОПОМОЖЕМО?

Автор: Шваб Микола

ДОДАТОК. ІСТОРІЯ ПРО РАБІВ

Смійтесь на здоровя

Повідомлення "Першого каналу" про те, що українським солдатам обіцяють по два раби у випадку перемоги на Донбасі, викликало хвилю творчості та гумору серед користувачів соцмереж, які з іронією поставилися до російської пропаганди.

ПРОСТО КОМЕНТИ

1. Я своїх 2-х рабів вже здав на органи через знайомих правосеків. Їм зарплату органами ополченців видають, дуже вдало вийшло.

2. Громадяни, при отриманні рабів уважно їх перевіряйте. Всіх хороши і придатні раби розійшлися серед своїх, вам спробують підсунути неліквід. Мені під виглядом шахтарів-стаханівців впарили двох алкашів, один вже здох, другий без пляшки працювати відмовляється, на органи ж не годиться - все прогнило. На склад брак не приймають і не обмінюють.

3. Прапорщики мутятьесь: моєму знайомому тільки одного раба пообіцяли - хтось назирає собі нічогенький відкатик з рабів. І каску СС не дали, нелюди.

4. Шановні укропи! Нагадую, що заявку на відчуження двох російськомовних у свою власність ви повинні подавати або в районне тортурне відділення за місцем прописки, або централізовано в держреестр з приниження російськомовних. Службовцям ВСУ, Нацгвардії і каральних батальйонів раби надаються позачергово за спрошеною процедурою: при собі достатньо мати табель обліку вбивства кацапів і руки по лікоть у крові.

5. Вчора заманався рабів вибирати. І я не зрозумів, чи з них можна просто печеню зробити? а то мені їх тримати ніде. чув говорили що у нас на Майдані руських діточок ідять - все ніяк не встигав на роздачу, а тут відразу двох дають .

6. Обмінюю ваз 2104 (1984) на 5 повноцінних рабів і клаптик землі на Донбасі

7. А чому тільки 2 раба? І чому тільки нацгвардії? Яка несправедливість... а як же інші війська, що вони не вбивають мирних жителів?

8. Сухайте, а мені теж потрібен раб. Я не встигаю прибирати в квартирі, ну і взагалі всяке різне. Невійськовозобов'язані можуть сподіватися ну хоч на одну штучку? Від земельної ділянки готова відмовитися

9. Відкриваю інтернет-магазин по торгівлі рабами. Купив більше трьох відразу - мощі розп'ятого хлопчика у подарунок!

10. Отримав рабів і не знаєш що робити? Здай їх нам оптом! Монетизируй свої подвиги! Перший львівський концтабір.

11. Важливо! Раб наркоман вважається як 0,3. Раб-алкоголік - як 0,7. Не дай себе ошукати. Вимагай повноцінного раба!

12. Якщо рабів на всіх не вистачить, то ми захопимо Кубань.

13. Хто знає, коли вийде каталог рабів за листопад?

14. Всім доброго дня і покірних рабів!

15. За двома рабами поженевшся ,третього подарують.

16. Хто хлопчика не розпинав, за рабами не займайте!

17. УкрРабТорг відкриває набір в кадровий відділ. Вимоги: знання основ работоргівлі, знання ідеології Гітлера, свій транспорт, пмм оплачуємо.

18. Пропав раб, 11 міс тому. Відгукується на легітимний, може вештатися в Ростовській області, краде шапки!

19. все иду в Нац гвардию...участок и два раба , да еще и распятые мальчики к ним это вам не хухры мухры

20. може й мені податися в карателі? Хочу землю і рабів...)))

21. Хто останній за рабами? Два заверніть, будь ласка.

22. вони не забули уточнити, що в якості раба будуть кацабчики ?))))))

23. Тільки два?

24. Іду записуватися. Тілько лучше бы раба для роботи и молодую рабиню.

25. а чого по два? по 10 давайте)))

26. "Завидують", що не в них така "халява", фазенда та ще й з рабами.

27. А кому з нормальних галичан, волинян чи киян потрібні два абсолютно неадекватні раби з ватою в голові? Для того, щоб вони нічого в хаті не спалили або не вкрали знадобиться ще з 5-10 охоронців.. Ніякої фантазії у рашкаТV - спи*дили ідею у німців з запізненням у 75 років. Але ВАТА ЗХАВАЄ ВСЕ!

28. два раба мало, мнеб роту - поехал бы с ротой в ато

29. Ой да вы шо? Я хочу в АТО!

30. Ну что, хунта??? Кто крайний в очереди за рабами??!!

31. Рабы должны быть донецкими или российскими, не сказали?

32. це в них з чеченської війни в макітрі застягло?

33. А я чув що по 5

34. а тем, кто отличился можно по 3

35. Капец, а че так рабов мало? Опять пожлобились? Себе так, наверно, по 100 возьмут...

36. якось не справедливо: солдатам 2, генералу 2. НЕСПРАВДЕЛИВО.давай МАЙДАН 3!!!

37. а мне для телеги в упряжку надо два донских кизячка - буду ездить на ярморок

38. Блин, наверно, не успею. А сколько дел накопилось! А сколько мешков крупы надо перебратъ! Оставьте, хотя бы одного, я поделюсь.

**Садок вишневий коло хати,
Раби сапають буряки,
Фрейлехс танцюють парубки,
Висить дитинка розіп'ята –
Над тільцем порхають круки.
Зігුє мати на порозі,
Моститься ззаду син-Пріап,
В світлиці на іконі – цап,
Сім'я вечера на підлозі –
Парує смажений кацап.
Ідуть з АТО американці,
Сівають «бейбі, донт ю край...»
Лунає спів за небокрай,
Ти ж über alles, моя мамця –
Жидофашістський рідний край**

рынка - никого. Всех уже разобрали. Завтра надо с 5-ти утра занимать.

43. Ой, будьте такі добренькі прикупіть і мені жменьку рабів.

44. Кстати, аекс-шопы теперь поднимутся не хило. У них же и кандалов, и плеток навалом, а они теперь для рабов ой как нужны.

45. А каков нынче курс обмена лнр-овских рабов на днр-овских? Кто в курсе подскажите.

46. Блин! Опять новое министерство откроют на нашу голову! Типа "Министерство по делам рабов"! Раздуют штаты! На местах управления откроют. Будут требовать справки всякие типа о прививках, стерилизации и т.д. Вымогать взятки! Утилизационный сбор! Налог на элитных рабов введут!

47. Где-то продают столбы для рабов и кнуты для порки?

48. кому дать взятку, чтобы по-быстрому получить документы на вывоз кацапорабов украм в Канаду?

49. УВАГА! УВАГА! Міністерство робовласників України попереджає! Купуйте рабів тільки через державні підприємства ("УкрРабПостач" тощо)! Країною ширяться підробки!! Вимагайте сертифікати якості. При доставці поштою не забуйте перевіряти відповідність товару заявленим вимогам у присутності працівника пошти, служби доставки. Пам"ятайте, у разі оформлення рабів через посередників, претензій щодо якості, діездатності та невідповідності параметрів живого (чи не зовсім) товару фашистсько-бандерівськими судами Хунти прийматися НЕ БУДУТЬ!!

50. Продаю все необходимые аксессуары для рабов. Кандалы, ошейники, плётки, цепи, подстилки, конуры. Немецкая гарантия качества.

51. Хотел спросить, а обеспечением рабов , ну типа там еда, одежда и все такое, государство будет заниматься или эти затраты лягут на плечи рабовладельцев? Что об этом говорит международный опыт? Какие европейские стандарты содержания? Можно ли разнополых держать в одном помещении? Достаточно ли кладовой или иных подсобных помещений, или нужна отдельная комната с окном?

52. Скажите, а Новой Почтой из Бессарабии два раба перешлют?

53. Как с законодательной базой? С кого берут пример? Греческое рабовладение, римское, колониальное? Или как всегда велосипед придумывают вместо того чтобы взять хороший пример, проявлявший себя не одно десятилетие и/или столетие?

54. Для разведения поголовья справку нужно брать или достаточно согласия/желания хозяина? Кому принадлежат личинки, если самец и самка имеют разных хозяев? По договоренности? Подскажите неопытному рабовладельцу.

55. Издательство "доктор Геббельс и сыновья" готовит к печати сборник "Всё для начинающего рабовладельца". В сборник войдут правовые документы, инструкции по содержанию и эксплуатации рабов. Книга будет снабжена многочисленными иллюстрациями. Цена 10 евро. Принимаются заказы. Торопитесь купить . Тираж пособия ограничен.

56. Достраиваю дом. Спешу к раздаче рабов. Приму семью, земли мало, но буду сдавать в аренду соседям! Прошу начать запись, чтобы выбор был!

57. За излишками рабов куда вставать? Я кормить хорошо буду Родственик мужа привез из нигерии двух жен - раз в Нигерии это законно, то куда ж одну из законных жен девать? Так и живет с двумя в Швеции. Так и я - если рабы на Украине законны - то как же я живого человека бросить могу без опеки?

58. Кто русских младенцев не распинал, очередь за рабами не занимать.

59. От всем правосекам-бандерівцям раздали по 2 раби... А мені - жодного не дісталося! Хоч би одненько надали, для СЕКСУАЛЬНОГО РАБСТВА. І куди воно заяву писати?

ОСОБЛИВИЙ ПОСТ

Спрос рождает предложение, и в интернете уже активно идет торговля рабами. Особой популярностью пользуются подарочные ваучеры на рабов, кандалы и бытовые плётки - нужная вещь в каждом хозяйстве. Говорят, к январю цены начнут падать и рабы подешевеют, потому пока нету смысла брать, но присмотреться можно уже сейчас. Пока одна проблема - юридическое оформление прав собственности длится слишком долго и нужно отстаивать большие очереди в ЖЭКе.

А ось коменти до нього.

- Вранье к январю они подорожают, нужно брать сей час
- неа, в січні їх буде БАГАТО!!!!!! пропозиція буде зашкілювати
- Ничего подобного в январе народ поймет красоту жизни и начнет покупать десятками.
- грошей стільки не будет в народа, а МВФ би планє весною дати гроши
- А как на счет Новогодних распродаж?
- падіння вартості на рабів прямопроорційне падінню ціни на барель нафти.
- Потом они будут совсем худые и больные, лучше брать сейчас лечить откармливать
- что значит подешевеют. Их что, продают? обещали раздавать! и еще вопрос, а куда утилизировать отслуживших? сколько на них гарантии? есть ли запчасти?
- Не я подожду пока по цене двух можно трех взять
- а матерям-одиночкам есть какие-то льготы при получении и оформлении рабов?
- хм странно но вроде бы обещали землю и рабов бесплатно т.е. даром а тут уже везде торговля идёт

А ЦЕ ПРОСТО ДІАЛОГИ ПРО РАБІВ.

- А кто подскажет в каком ЖЕКе очередь меньше?
- я место в очереди продам по дешевке. Я не сколько очередей занял. Теша тоже участвует. Хочет помодоже выбрать

- а я собі вже замовила із саамої мАААскви !!!! ось !!!
- Неа, мАскви по утрам будут требовать кофэ с чаем. НадА где-то с глубинки - например с Питера.
- раби не требуют !!! они только молятся на путтера !!!

- я шо то пропустила ! Та скажіть , де можно прикупить раба , тре негайно ! Білокожого , молодого , краще з московською пропискою, гарні зуби обов'язково !
- на 1 канале раздают ! спешите пока есть выбор ! ведь бЕнди всех расхватывают !!!!
- а кого покаратъ, шоб дали участок и 2 рабов ?
- це треба в 1 канала питати - в них зараз свято
- А я не хочу раба. Хочу домашнє животне. Медведя.
- Так оно ж работать не будет.
- То буде сосать лапу.

ВІДДАВ ОДНОГО РАБА СІРКУ

- Пока одна проблема - юридическое оформление прав собственности длится слишком долго и нужно отстаивать большие очереди в ЖЭКе.
- Неа, я уже отстоял и получил разрешение в ЖЕКе вместе с ф. N3. Рабы записываются двое, как один. Теперь бегу на Майдан у бабок свидетельства получить, чтобы все по закону оформить.

 Kateryna Avramchuk
@avramchuk_katya

- почему украинцам дают по два раба, а russkим - нет?
- потому что если дать russкому два раба - буде три раба
- Подскажите, где можно получить крепких и здоровых? За информацию заплачу. Без обмана. і тут корупція білін
- Есть ли глава о правильном разведении? Вопрос насущный - нынче брака много.
- А как же. Есть инструкция как правильно выбирать и как правильно разводить. Причём всё с цветными иллюстрациями.
- Скоро в аграрных, финансовых и пединститутах появятся факультеты "Рабовладельчество", "Рабо- финансирование и кредитование" и "Воспитание рабов". Обучение 3-4 года, по окончанию специалисты смогут применять свои знания в государственных и частных учреждениях, качественно повышая уровень использования рабского труда.
- Давайте контакты курсов! Я уже готов записаться!!!!
- К сожалению, на сегодняшний день своих специалистов у нас нет. Приходится осваивать тему" на ходу", и обращаться с приглашениями для консультаций к зарубежным партнерам. Поэтому обучение будет очень дорого, если

мин. образования не примет решения покрыть за гос.счет хотя бы половину затрат. Наши депутаты уже отправили запрос в министерство.

 Анна Мудра ▶ ВО Свобода
14 хв -

Перл мариупольского журналиста Ярослава Матюшина, который находится буквально в нескольких километрах от потенциальных работовладельцев:

«Уважаемые укропы!

Напоминаю, что постановлением №666, подписанным Кровавым Пастором, заявку на отчуждение двух русскоязычных в свою собственность вы должны подавать либо в районную пыточную по месту прописки, либо централизовано в держреестр по унижению русскоязычных.

Для корректной подачи заявления при себе иметь:

1. Паспорт
2. ИНН
3. Справку от куратора из госдепа.
4. Аттестат русофоба.

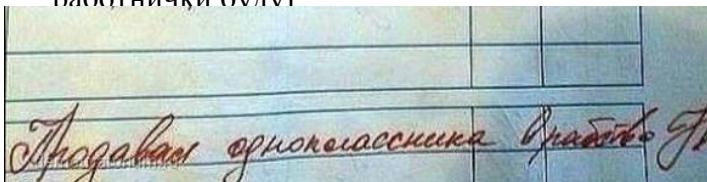

5. Справку из статотдела о среднеквартальной массе съеденных младенцев (форма РМН (русско младенец нетто)-1488).

Для юрлиц, подающих на лицензию на разведение русскоязычных рабов, необходимо оплатить лицензию в торгово-промышленной палате, и сертифицировать производственные условия в укрнеонацпроекте.

Служащим ВСУ, нацгвардии и карательных батальонов рабы предоставляются вне очереди по упрощенной процедуре: при себе достаточно иметь табель учета убийства карапов и руки по локоть в крови».

- Что за дискриминация?! Дают ведь клаптик земли и рабов, а машины не раздают. Как рабов возить то?
- Рабы должны бежать рядом с телегой
- Ну да, пока добегут до клаптика, из них такие работнички булт

- Маю іхати в Європу. Зі мною їде собака, та два раба. Чи не будуть ускладнення на митниці? Із документами на пса все ясно. А які треба документи на рабів, таврування, привівки, тощо?
- На раба достань паспорт вати або довідка про громадянство ЛНР чи ДНР)
- ПРАВИЛА ЕКСПЛУАТАЦІЇ РАБІВ
- Рабы подлежат обмену и возврату в течение 14 дней с момента отчуждения.
- Не подлежит обмену и возврату раб с явными признаками эксплуатации
- На раба устанавливается гарантийный срок 1 год с момента отчуждения.
- Рекомендуемый срок эксплуатации раба составляет 15 лет.
- В процессе эксплуатации раба необходимо проводить его текущий техосмотр, с заменой пломб во рту.

ОГОЛОШЕННЯ.

УВАГА! УВАГА! Міністерство работвласників України попереджає! Купуйте рабів тільки через державні підприємства ("УкрРабПостач" тощо)! Країною ширяться підробки!! Вимагайте сертифікати якості. При доставці поштою не забувайте перевіряти відповідність товару заявленим вимогам у присутності працівника пошти, служби доставки. Пам'ятайте, у разі оформлення рабів через посередників, претензії щодо якості, діездатності та невідповідності параметрів живого (чи не зо-

всім) товару фашистсько-бандерівськими судами Хунти прийматися НЕ БУДУТЬ!!

Ще одне оголошення

ВНИМАНИЕ! Проводится набор на курсы работовладельцев по следующим специальностям:

- Экономическая целесообразность использования рабов в индустриальном обществе
- Карап, вата или колорад? Как правильно выбрать раба
- Бьет значит любит? Создание правильного имиджа работовладельца
- Копай, сука! Организация досуга рабов
- Ватное золото на продажу. Как правильно оформить сделку. Психологический тренинг
- АК-47 или двустволка? Курсы первой медицинской помощи рабу.

Курсы проводят дипломированные бандеровцы. По окончании курсов выдается диплом работовладельца.

Лучший выпускник получит именные кандалы лично из рук Яроша.

Автор: народ

ОЛЕНА СТЕПОВА О ПОЛЬЗЕ РАБОВЛАДЕНИЯ (НЕ ЛИТЕРАТУРНОЕ ОБСУЖДЕНИЯ РУССКИХ НОВОСТЕЙ)

Самое честное в мире русское телевидение выдало в эфир новое пособие для коллекционеров фобий «Рабы и работовладельческий строй в условиях современного укропского мира». Смеялись весь вечер. Утром с кумой на контр-разведку, в магазин. Развлечений тут маловато, поэтому, как говорится, лови волну.

Стоим, слушаем. Пенсии... Зарплаты... дали-не дали..ехать-не ехать... выплатить-не выплатить. Газ отключать-не отключать. Свет отключать-не отключать. Воду дадуть-не дадуть.

Тьху на них.

Кума не выдерживает, начинает диалог, мол, так вот и так, беда новая идёт, будуть обривать в рабы. И как положено лекцию во всех картинках.

-Девушка, что вы несёте, вот из-за таких как вы, люди и с ума сходят, и блокпосты пополняют, - жестко сказанное от мужчины лет пятидесяти, подрезало нас в желании потролить русское телевидение.

Да, дела! А ещё летом, тут бы такие баталии разворачивались. Одни органы, да Ляшко верхом на холодильнике, куда их складывались, два месяца обговаривали. А бомбы фосфорные. А консервы из младенцев.

Да! Все- таки даже от российского телевидения есть противоядие, российское телевидение. Когда всё время врать, то действительно перестанут верить.

Мы, так сказать, перевели всё в шутку и извинились, мол, сюжет был, вот, думаем, правда или нет, что народ по этому поводу знает. В этих целях, мол, и завели разговор.

- Слушай, а может это, и правда куды сдаться,- грустно сказала Валентина Петровна,- може кому там из работовладельцев борщи варить или там, город перекопать, я уже на всё согласная, пенсии же нэма.

-Угу, -поддержала её продавец Света,- а вдруг ещё и работовладелец попадётся красивый, молодой, богатый, помните, как в рабыни Иззуре, азигунгарузе,-пропела она.

Бабы заулыбались.

-И то верно,- поддержала безработная аптекарша Лариса,- а ну, девки, выкладывай, де там хороших работовладельцев дают и в рабы принимают

ють. А шо, мы бабы видные, одной рукою обымем, другой грудью прыдливим. И дывы, уже азигунгару-гэй и мужик твой, и хозяйство, и детишки пошли, любовь там.

- Тыху на вас,-махнул рукой Петрович,- мужиков вам мало, в Изаруры захотели, а ежели ото гэй, шо делать будете.

- А мы будем требовать от хунты рабовладельческой, чтобы права соблюдались,-разошлась кума,- бабам рабовладельцев мужиков, а мужикам, молодок, и чтобы без брака там, без эгэгэй. Не, ну, кто эгэгэй, мы ж демократична страна, тому хай рабовладелец гэй.

-Слушай, Петрович, не порть романтику,- за-возмущались бабы,- а то мы тебе щас восстание рабов устроим.

- Да,-грустно сказала Наташа, дежурная с местного разъезда,- а то мы тут не рабы. Голосуем под автоматами, да за карточку, чтобы «скорую» вызвать. А нужна она та «скорая» скоро будет. Без пенсий, без зарплат, в голоде. Мы с вами давно рабы, то федорыча, теперь, вон, пан атамана грициана. Правда, лучше уж, как там говорят, хунтовскими рабами быть, те хоть покормят и оденут, а не картонкой или автоматом в зубы . Давай бабы. Трави политинформацию. Хочь помечтаем.

Мы с кумой быстренько ввели всех, кто ещё не смотрел «крашаботиятв», в курс дела.

Ожил даже Петрович:

-Девчата, якщо по два раба западенцям давать будут, то я в теме, тока с бабкой, я её не брошу,- выступал Петрович,- хай нас беруть обох. Я висим раз був на западенщини, У санатории. Ох, и добре ж там люди живуть. У ных так все красиво называется усе. Зaborчики там, ворота, обналичка там всяка, цвиточки. Щас вспомню. О, файно. А у нас не файно, без пенсии совсем не файно. Тока нас старых никто уже не возьмет, ни в плен, ни в рабство.

-Петрович, не дрейф, -поддержали мы его,- если масть пойдет, пойдем в рабопартизанский отряд. Будем себе хозяев хороших отвоёвывать. И тебе с бабкой чо нить отобьем.

В общем, бабы все же завелись. В магазине хотят, как будто пенсию дали и праздник нарисовалися. И сколько историй вспомнили про хорошие отношения рабовладельцев к своим, так сказать, владениям. И, даже, оборотные ситуации, вот, мол, как с Хюрем Султан.

Полчаса не прошло, а в магазине все румяные, разгоряченные, весёлые, чего давно не было, прямо красота. Ну, вот хоть бери и веди в Укррабторгрест.

И все сразу захотели в Роксоланы. Марковна даже чуть –чуть исполнила танец живота, хотела всю прыть показать, но размеры магазина не совпадали с амплитудой размаха талии, поэтому ограничились покачиваниями.

Мужик, этот, который ругался изначально, ма-хнул на нас рукой, что, мол, возьмешь с бабьего базара, но уходя, уже без злости сказал:

- А может и правильно, вы делаете, что в юмор переводите. А то плетут, плетут, плеваться хочется. Устали уже от этих бредней.

Так что ты это, хунта рабовладельческая, слу-хай, бабы тут постановили, шоб там без обману було. По честному. Рабовладельцев пьющих не подсовывать, и женатых тожеть, договорились?!

И русским тсссс! Бо воны ж, заразы, сразу на наши лучшие кадры глаз положать. Им же шо соврать, шо стёбнуть, одинаково.

Автор: Олена Степова

ПРОСТИ ІСТОРІЙ...

ЧАСТИНА ПЕРША

Історії, які не повинні забутися

Історії, які створювали ми

Історії перемоги

Книга присвячена шестимісячному ювілею
проекту «Файні новини»
Укладач: Микола ШВАБ

ЧЕКАЄМО НА ДРУГУ ЧАСТИНУ!!!